

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 27
24 de juliol de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 16, primera reunió

SUMARI

Dossier

Debat
general sobre la situació de la joventut (tram. 255-
00002/09)

p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 16.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat general sobre la situació de la joventut (tram. 255-00002/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari de Ciutadans i Grup Mixt. Substanciació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió.

Debat

general sobre la situació de la joventut (tram. 255-00002/09)

El primer i únic punt de l'ordre del dia és el debat general sobre la situació de la joventut. D'acord amb l'article 134 del Reglament, aquest debat general es regirà segons allò que estableixen els articles 132 i 133 del Reglament i la seqüència acordada per la Presidència i la Junta de Portaveus.

Atès que el debat es fa a iniciativa parlamentària, començarem amb la intervenció dels representants dels grups, per un temps màxim de cinc minuts per a cada grup parlamentari. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, presidenta. President, diputats, diputades, el jovent no som ni volem ser cap generació perduda, i per això avui som aquí. Avui celebrem aquest Ple monogràfic sobre la situació de la joventut i fem un exercici de país. El país som la seva gent, i també som el seu jovent, i fem aquest debat avui, aquí al Parlament, per situar aquest tema en el centre de l'agenda política, perquè és una qüestió d'emergència social la situació que està vivint en aquests moments el nostre jovent.

Vull donar la benvinguda en aquest Ple a les entitats que avui ens acompanyen a la tribuna, i també a tots els joves que ens segueixen a través de la sala de vídeo o a les seves cases; també, una benvinguda als membres del Govern, al director de Joventut i una menció especial al Consell Nacional de la Joventut de Catalu-

nya, a la resta d'entitats juvenils, polítiques i sindicals, i, sobretot i en especial, a les JERC, l'organització en la qual participo.

Des d'Esquerra hem donat suport a la celebració d'aquest Ple monogràfic sobre la situació de la joventut, i ho hem fet, també, recollint aquest mandat de la resolució del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, en el qual fa uns mesos es va aprovar el suport perquè se celebrés aquest Ple.

Per què fem aquest Ple? Doncs, perquè el col·lectiu juvenil és un dels més afectats per la crisi econòmica i social que patim. I no ens cansarem de repetir les dades que il·lustren aquesta situació dramàtica i d'emergència: 53 per cent d'atur juvenil en el nostre país; una temporalitat que ronda el 40,3 per cent; només el 16 per cent dels joves que estan a l'atur reben algun tipus de prestació o algun tipus de subsidi; una taxa d'emancipació que s'ha reduït molt enormement els últims anys, o la fuga de cervells, que ja en podem anomenar «l'exili juvenil», molt preocupant: només l'any passat van marxar més de 4.600 joves, es van veure obligats a marxar del nostre país, perquè actualment aquí no hi ha oportunitats ni possibilitats.

I podríem seguir enumerant dades. Som el jovent els que més patim una crisi que no hem provocat. I, a més a més, i ho podem dir clarament, ens sentim estafats per la societat. Els joves d'avui som la generació més ben preparada de la història, i hem fet allò que la societat ens va dir: hem seguit les regles del joc, ens hem format, hem estudiat per intentar aconseguir una feina digna i per poder emancipar-nos; però, a mitja partida, ens han canviat les regles d'aquest joc, i, per tant, tenim aquest sentiment d'estafa i d'impotència.

Per tant, ara, avui i aquí, tenim el deure i la responsabilitat, com a país, de garantir aquestes oportunitats i de revertir la situació. No es tracta només de fer un pla de xoc. Hem d'anar molt més enllà. Hem de superar-ho. I el que presentem i proposem és un contracte social amb els joves i per als joves, un contracte social que generi oportunitats i que garanteixi una sortida a la situació que patim actualment, un contracte que doni eines, que millori la situació, que faciliti la justícia i que reverteixi decisions injustes i que millori el sistema.

M'agradaria fer-los una reflexió: tenim el deure de sortir demà amb un gran acord d'aquest Parlament. Farem un flac favor al jovent del nostre país i farem un flac favor al país si aquest Ple només serveix per generar titulars i per reproduir debats estèrils. Tenim, per tant, vint-i-quatre hores per davant per fer possible allò que és tan urgent.

Per part nostra tindran, i així els ho demanem, mà estesa, a tots els grups, per debatre-ho tot. També, els demanem, i ho tindrem, ambició i compromís. A tots, els ho demanem, evidentment, però, en especial, al Govern, que és el qui ha de donar respostes. No s'hi val a fer discursos només carregats de bones intencions; fan falta compromisos tangibles, palpables i clars.

I també els demanem i els apellem a la responsabilitat; responsabilitat a tots els grups, perquè tenim a les nostres mans que aquest Ple sigui realment un exercici

per tirar endavant propostes concretes a curt termini, i fixar, a la vegada, els pilars i les bases del model de país que volem. I responsabilitat per ser conscients de què ens hi juguem, però, sobretot, per ser responsables de saber la situació en la qual ens trobem i en el context tan complicat que vivim.

Ja els avanço, d'entrada, que, per part nostra, segurament no podrem fer tot allò que voldríem. Per què?, us podeu preguntar. Doncs, perquè fins que no solucionem el problema estructural del nostre país no ens en sortirem. Podrem fer propostes, i mesures –i ajudaran molt, segur, i és el que toca fer avui–, però necessitem unes eines i uns recursos d'un estat per garantir les oportunitats del jovent, i, per extensió, per garantir les oportunitats per a tota la ciutadania.

El futur del país va lligat al futur del seu jovent, i, de la mateixa manera, el futur del jovent va lligat al futur d'aquest país. I no ens cansarem de repetir que l'agenda social i nacional van estretament lligades, que la lluita social i la lluita nacional són dues cares de la mateixa moneda.

Acabo. Deia Kofi Annan, exsecretari de les Nacions Unides, i el cito textualment, que «una societat que aïlla els seus joves talla les seves amarres i està condemnada a dessagnar-se», o, el que és el mateix, «un país que abandona els seus joves és un país que renuncia al seu futur», i no ens ho podem permetre.

Nosaltres no només no estem disposats a renunciar al nostre futur, sinó que volem guanyar-lo –volem guanyar-lo– amb un nou país. I el jovent el que volem ser és protagonistes d'aquesta construcció, d'un nou país on tenim, a més, en aquest procés, la possibilitat de replantejar-ho tot, de construir aquest nou país amb justícia, amb igualtat, amb llibertat i amb oportunitats per a tothom i, evidentment, també per al jovent.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyora vicepresidenta, consellers i conselleres, senyors diputats i senyores diputades, i representants de les organitzacions i associacions juvenils que sou aquí, al Parlament de Catalunya, l'any 1971, fa gairebé quaranta anys, Eduardo Galeano va escriure *Las venas abiertas de América Latina*, un llibre cabdal. Està per escriure o no em consta que s'hagi escrit una obra similar que es pogués dir *Las venas abiertas del sud d'Europa*, més enllà de les obres monumentals de Hobsbawm o de Fontana, que tenen certament un to diferent, però el dia que s'escrigui parlarà amb amargor del tracte que s'ha donat a la nostra joventut, perquè hem vist com la crisi però més encara les polítiques teòricament dissenyades per superar-la s'han acarnissat amb la gent jove del nostre país. La immensa majoria dels llocs de

treball destruïts en els primers anys de la crisi, que ja en dura cinc, eren ocupats per gent jove. Ja no es pot dir que la precarietat sigui una manera d'accedir al mercat laboral en unes condicions pitjors que la resta, sinó que la precarietat ha esdevingut per a la joventut catalana una manera d'estar en el mercat laboral. Això els que tenen l'oportunitat d'accedir-hi, és clar, perquè, com s'ha comentat ja, i no els vull avorrir amb xifres, la taxa d'atur entre els joves catalans de setze a vint-i-quatre anys és del 52,7 per cent.

A Catalunya hi ha 1 milió de joves; d'aquests, n'hi ha 264.200 a l'atur. Si volen una dada demolidora, i deixaré aquí les dades, al primer trimestre de 2007, abans de l'esclat de la crisi, hi havia 822.300 joves ocupats a Catalunya, mentre avui, al primer trimestre de 2013, hi ha Catalunya només 398.100 joves que treballin, menys de la meitat –menys de la meitat–, senyor Mas.

Si a això hi sumem l'encariment de l'accés a la formació superior, la reducció del nombre de beques, així com les retallades que posen en situació de greu risc el conjunt del nostre sistema formatiu, i si a això hi sumem que en les actuals condicions les tradicionals dificultats per a l'emancipació juvenil s'han convertit per a molta gent en una pràctica impossibilitat, tenim una situació socialment explosiva. I hauríem de fer quelcom, quelcom més enllà de dur-nos les mans al cap i exclamar-nos, perquè darrere les xifres i les estadístiques, senyor Mas, hi ha gent jove amb cara i ulls, amb nom i cognoms, cadascun amb el seu rostre i amb la seva història, que malden per reapropiar-se de les seves vides segrestades per la crisi.

Aquestes dades, senyor Mas, li ho reconec, no són en exclusiva responsabilitat seva, si hem de ser justos, però la inacció del seu Govern així com les decisions que ha adoptat i les que ha contribuït que el Govern del Partit Popular adopti aboquen la joventut catalana a un carreró sense sortida.

Els que poden, marxen, senyor president, i entre els que no marxen comencen a ser molts els que no ho fan senzillament perquè no poden. Això hauria de ser motiu d'una profunda preocupació per al conjunt del país i d'una acció decidida del Govern per tal d'evitar-ho.

Avui celebrem un ple extraordinari monogràfic sobre la situació de la joventut catalana. El Grup Socialista, a instància de la Joventut Socialista de Catalunya, en va tenir la iniciativa, i val a dir que ràpidament va ser acollida aquesta iniciativa pel moviment associatiu juvenil i també per la immensa majoria dels altres grups parlamentaris. Això ens permet imaginar la possibilitat que siguem realment conscients de per què som aquí i què és el que s'espera de nosaltres.

Jo he dit que el Grup Socialista va impulsar la celebració d'aquest Ple, però si som aquí no és per això. Si som aquí és per la lluita tenaç d'una generació que es resisteix amb ungles i dents a ser la generació perduda, una generació que es nega en rodó a ser la generació sacrificada en aquesta crisi.

Si som aquí és perquè hi ha una generació que, davant les falses disjuntives que se li presenten –austeritat o caos, precarietat o atur, conformitat o repressió–,

planta cara al fatalisme; una generació que ni es resigna ni es conforma, que, retrobant de nou Galeano, ha après de la forma més dura que som el que fem per canviar el som.

Aquesta generació s'ha mobilitzat, ha reivindicat, ha defensat tot allò que és públic i comú perquè ha adquirit nova consciència del seu valor i també ha adquirit nova consciència de la seva pròpia força. Aquesta generació s'ha organitzat per reteixir els llaços de solidaritat que altres s'esmercen a trencar. Aquesta generació té la capacitat i la determinació per ajudar-nos a tots i a totes a sortir de la crisi. Però necessiten el concurs dels poders públics. No ens podem permetre fallar-los de nou, no ens podem permetre seguir girant-los l'esquena.

Per això reclamem amb tota la vehemència de què som capaços i alhora implorem també amb tota la humilitat que convingui que avui i demà donem respostes concretes, que evitem escenificacions estèrils i si guem capaços de dir clarament a aquest milió de joves catalans que els considerem imprescindibles. I això ha de significar compromisos de despesa, senyor president, permetin-me que ho digui així de clar, i han de ser ara i aquí, en el nostre present.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, membres de les entitats juvenils i tots els joves que esteu aquí convidats, avui ens trobem aquí i és un dia important per a nosaltres, per a la gent jove. Estem aquí per fer valoracions del que ha succeït, del que s'ha fet malament i del que s'ha de canviar, evidentment. Ja no serveixen les bones intencions. I demanarem que calen mesures de canvi reals i de canvi. Estem aquí per parlar, discutir. I nosaltres esperem i desitgem que surtin propostes concretes que modifiquin la greu situació que estem patint els joves.

Els darrers informes de l'Observatori Català de la Joventut ens mostren aquesta precarització de la gent jove, però l'anàlisi de la realitat va molt més enllà de les dades trimestrals que ens ofereixen, i és que darrere d'aquestes situacions està la crua realitat de molts joves a Catalunya. Realitats com acabar estudis universitaris o de formació professional i no tenir cap oportunitat en aquest país –cinc de cada deu joves no troben feina i han de marxar–; haver de pagar un lloguer, que comparteixes amb altres companys, i no tenir feina, i trobar qualsevol feina per pagar aquest lloguer –vuit de cada deu joves treballen al sector serveis, i tot el que això comporta: sous baixos, precarització. Situacions com: «No puc treballar perquè els estudis m'ocupen tot el dia. Vaig demanar la beca i encara estic esperant...» *(Remor de veus.)*

La presidenta

Un moment..., perdó. Perdó, senyora diputada, un moment... –un moment. *(Pausa.)* Continui.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies. «No puc treballar perquè els estudis m'ocupen tot el dia. Vaig demanar una beca que encara estic pendent de cobrar i no puc pagar la meva matrícula i l'any que ve no podré continuar estudiant.» Tres mil estudiants que passen a la llista de morositat per no pagar la seva matrícula.

«No tens estudis i amb la poca feina que hi ha, prefereixen agafar persones amb més competències formatives perquè tenen més capacitat per interlocutar amb la gent.» L'atur afecta molt més els joves sense estudis.

«Sóc jove, home i, encara que hagi nascut aquí, el meu nom és d'origen estranger.» Cinc de cada deu joves estrangers no troben feina.

I tot el que això comporta, no tenir feina i no poder llogar un pis: tornem a viure dades d'emancipació juvenil de fa deu anys.

Els joves estem patint les pitjors conseqüències d'aquesta crisi; som la generació millor preparada, però també la generació hipotecada de per vida. Hipotecada, i ho dic, davant la inactivitat dels actuals governs, que no hi troben solució i que no treballen per al futur de la gent jove del seu país.

I és per això que avui ens trobem aquí per analitzar la greu situació que ens hem trobat i es troben molts joves a Catalunya, resultat, sens dubte, de polítiques que ens han girat l'esquena al 99 per cent del poble de Catalunya i de la gent jove: reformes laborals que només han conduït a l'atur; pujades injustes de les taxes universitàries; escanyament de pressupost i escanyament en polítiques actives d'ocupació; inexistència de polítiques d'emancipació juvenil, sobretot en habitatge. Són exemples clars que les polítiques ens han girat l'esquena i que no representen els interessos de l'àmplia majoria, sinó els interessos dels poderosos.

Estem aquí, com deia al principi, amb bones intencions i amb ganes de treballar, però estem aquí també per demanar que calen solucions creïbles, i que demanarem, evidentment, com diu el company del Partit Socialista, que calen diners per fer creïbles aquestes propostes.

Vull acabar dient una cita de Mario Benedetti que parla dels joves, i que diu: «¿Qué les queda por probar a los jóvenes / en este mundo de consumo y de humo? / Sobre todo les queda hacer futuro / a pesar de los ruines del pasado / y los sabios granujas del presente.»

Com diu el Consell Nacional de la Joventut, un país que abandona els seus joves renuncia al seu futur. I jo afegiria: és l'hora de canviar les coses, de veritat, no podem decebre la gent jove; el present i el futur són nostres, no els hipotequem.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Aprovecho para saludar a los representantes de las diferentes entidades juveniles y de las juventudes de los partidos que hoy nos acompañan.

Creo que todos somos conscientes de la gravísima situación por la que atraviesa la juventud de Cataluña. No creo que haga falta repetir datos, que además ya se han comentado hoy, sobre fracaso escolar, sobre porcentajes de jóvenes que ni estudian ni trabajan, la tasa de paro juvenil, las dificultades reales de acceso a una vivienda, el número de jóvenes que cada año tienen que salir de Cataluña a buscar oportunidades en el extranjero, el aumento de tasas o la ausencia de créditos para poner en marcha proyectos empresariales y personales.

Pero lo peor de esta situación es observar la inacción, la inactividad y la pasividad del Gobierno, del Gobierno actual. Y por ello desde Ciutadans, junto con otras fuerzas políticas, hemos pedido este Pleno extraordinario, este Pleno extraordinario para hablar de políticas de juventud. Porque para el Gobierno actual no es una prioridad la política de juventud.

Y la mejor muestra es ver su acuerdo de legislatura, ese que firmaron entre el Gobierno de Convergència i Unió y Esquerra Republicana de Catalunya. Porque, miren, ¿saben cuántas veces aparece la palabra «juventud», o «jóvenes», en catalán o en castellano? Cero. Sin embargo, ¿saben cuántas veces aparece la palabra «consulta»? Veintiuna. ¿La palabra «transición»..., bueno, la frase «transición nacional», y «apoyo a la transición nacional»? Diecisiete. ¿«Dret a decidir»? Sí. Por tanto, no es una prioridad para este Gobierno la política de juventud. Su prioridad es otra, que es la independencia. Y nosotros no podemos permitir que los jóvenes catalanes sean rehenes de la deriva separatista de este Gobierno. (*Remor de veus.*) Sí, las verdades duelen, señorías, sí, sí.

No podemos olvidar que estamos en una época que tiene muchas ventajas, muchas, probablemente seremos la generación más preparada de la historia, hemos nacido y crecido en una etapa estable de progreso y democracia, y vivimos en un mundo globalizado y con un desarrollo tecnológico que nos ofrece posibilidades que nuestros padres o abuelos ni siquiera podrían haber soñado.

Pero, ¿qué es lo que falta?, ¿qué es lo que ha faltado? Voluntad política y compromiso de los diferentes gobiernos, tanto de los gobiernos socialistas como de los gobiernos actuales, para convertir esos factores de nuestra época, esas ventajas, en oportunidades reales para los jóvenes.

Y, miren, hay muchos jóvenes que actualmente han cumplido los deberes, han llevado a cabo paso a paso las obligaciones que la sociedad les había marcado para triunfar y, sin embargo, han visto cómo sus expectativas, cómo sus esperanzas y sus sueños se han

frustrado. Y no nos podemos permitir tener una generación entera sin esperanza y sin ilusión. Y no podemos, bajo ningún concepto, aceptar que una de las consecuencias de esta crisis va a ser que toda una generación se va a perder por el camino.

Pero, miren, no venimos a lamentarnos, no venimos a lamentarnos sino a proponer, y no venimos a pedir sino a que nos dejen hacer, porque no queremos ser una generación subsidiada, no tenemos miedo a luchar y trabajar por conseguir nuestros sueños, pero al menos queremos tener las oportunidades necesarias para llevarlo a cabo.

Y esto no es un problema que afecte a unos jóvenes u otros en función de su ideología, no, no..., es un problema generacional. Y por eso estamos hoy aquí diferentes fuerzas políticas, para que hablemos de lo que realmente importa al conjunto de los jóvenes catalanes, y que nos centremos en lo que nos une y no en lo que nos separa, y que hablemos de lo que importa a todos y no de lo que importa a una parte de la juventud. Yo creo, sinceramente, que ese es el espíritu que vamos a tener hoy y, desde luego, Ciutadans tendremos. Porque, señores del Gobierno, si ustedes se centran en seguir por la senda de la independencia, dejarán a muchos catalanes detrás. Sin embargo, si se centran ustedes en solucionar los problemas reales de los jóvenes, todos –todos– podremos sumarnos.

Nosotros pensamos que esto no es un problema de Cataluña, obviamente; es un problema que afecta a Cataluña, al resto de España y a muchos países de la Unión Europea. Pero eso no puede servir para excusas; para excusas de no utilizar este Parlamento y de no utilizar las competencias que tenemos para buscar soluciones a los jóvenes catalanes.

Nosotros, desde Ciutadans, tenemos esperanza; tenemos esperanza en que esta cámara, este Parlamento, que representa al conjunto de los ciudadanos, se utilice para lo que realmente se tendría que utilizar siempre, que es para conseguir consensos políticos y para definir medidas que solucionen los problemas reales de los jóvenes y del conjunto de ciudadanos. Sin duda, nosotros vamos a intentar que esto sea así, y a lo largo de este Pleno plantearemos todo un paquete de medidas que intente revertir la situación que viven los jóvenes.

Si no conseguimos acordar medidas concretas y, sobre todo, si no conseguimos poner números a estas medidas, si no conseguimos aprobar partidas, compromisos presupuestarios concretos, esto será papel mejorado. Desde luego, Ciutadans vamos a luchar para intentar a toda costa que esto no sea así.

Muchas gracias, señora presidenta

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Salut i bon dia a tots i a totes. Nosaltres també vam signar la petició per celebrar aquest Ple monogràfic.

En donem les raons, doncs, en aquesta intervenció: no només perquè siguem segurament la formació política que per la seva naturalesa jove, d'haver començat relativament fa poc, tingui la seva major part de membres en edat juvenil, sinó també perquè entenem que una de les principals traduccions d'aquesta crisi i d'aquest sistema econòmic institucional és una generació, en què ens inscrivim bona part de la gent de les candidatures d'Unitat Popular, que tenim la sensació d'estar pagant i que se'ns fa fora.

Els joves paguem les conseqüències de la bombolla financera que es va «alentar» des dels poders públics, des de les institucions, des del conjunt de partits polítics que en aquells moments governaven. Els joves paguem l'economia de turisme i de casino, la paguem amb el nostre esforç. Paguem el mercat laboral precari, el paguem amb la nostra salut, amb la nostra precarietat, amb la nostra temporalitat laboral. Paguem els augments del transport públic, un transport públic que comença a ser en molts casos caríssim, inassumible per a la majoria de famílies treballadores. Paguem augments classistes de taxes universitàries per a les carreres públiques, però també per a un sistema que es popularitza cada vegada més, de màsters privats o públics però amb preus de la privada. Paguem lloguers que no podem mantenir. Paguem hipoteques que ens van fer signar, que ens deien que havíem de signar. Paguem el preu de la repressió, de les bales de goma, dels fitxers polítics i l'legals, si no acatem..., i decidim rebel·lar-nos. Paguem mantenir unes institucions i uns governs que estan travessats per casos de corrupció, que són cruels i despietats amb la seva gent i amb l'aplicació de les retallades i dels plans d'austeritat, però que són amics íntims de banquers, de casinos i pirates, als quals garanteixen impunitat absoluta.

I paguem, tenim la sensació d'estar pagant permanentment, però també se'ns fa fora i tenim aquesta sensació i constatem cada dia que se'ns fa fora. Se'ns fa fora, així mateix, perquè se'ns força a pagar... Se'ns fa fora de la universitat, d'on cada vegada ens sentim més exclosos. Se'ns fa fora de la formació professional, que es retalla sense parar. Se'ns fa fora de casa, de la llar familiar, perquè ja és insuportable viure en moltes llars familiars de treballadors i treballadores d'aquest país, amb tots els seus membres en situació d'atur i cap ingrés a la família. O se'ns fora si no paguem la hipoteca que se'ns va fer signar i se'ns envia la policia per desnonar-nos. Se'ns fa fora del mercat laboral estable, els treballs que se'ns ofereixen ja no compten amb perspectives de futur ni compten amb jornades laborals de quaranta hores; això és un mite, s'han acabat les jornades laborals de quaranta hores. Se'ns fa fora del somni de l'emancipació personal, que per a nosaltres, per a la nostra generació, ja no és una fita política, sinó que forma part de les utopies. Se'ns fa fora de les ajudes al lloguer. Se'ns fa fora també del sindicalisme oficial i de les negociacions laborals. Se'ns fa fora de les beques en general. Se'ns fa fora, en definitiva, del nostre país. I ho recordem: no marxem; se'ns fa fora del nostre país.

Volíem recordar, abans de començar aquest Ple –i és una opinió, òbviament, nostra, no cal que sigui com-

partida–, que els joves d'aquest país avui no tenen cap –cap– expectativa en els resultats que pugui produir aquest Ple. Òbviament, tocaria dir que de vostès depèn que hi hagi alguna expectativa o algun resultat que pugui complir aquestes no-expectatives, però el punt de partida és que no hi ha expectativa que aquest Ple pugui modificar en res la situació de la joventut. I aquest és un punt greu en què es troba la política institucional al nostre país. Els joves no són indiferents a la política, però tampoc són innocents. La desafecció cap a les institucions no és desinterès de la joventut envers el seu entorn, envers la política, envers com es reparteixen i qui es queda els diners públics, sinó que és la comprovació diària que les institucions no estan servint per solucionar res.

No volem –i ho advertim també– un ple de pirotècnica, de grans titulars, amb grans xifres, de futures propostes que quedin finalment en no res. I no volem propostes que enfrontin el jovent amb la resta de la classe treballadora. Som bàsicament una generació de joves treballadors sense feina o amb feines molt precàries, sense casa i, ara per ara, sense futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, des del Partit Popular català estem completament d'acord amb aquest debat. El passat 25 de novembre de l'any passat, el senyor Artur Mas va perdre dotze escons, i avui porta perduts vuit mesos d'aquesta legislatura. Vuit mesos en què s'ha dedicat, tots ells, a parlar del separatisme, a parlar de com separar la societat catalana, i també de com separar la joventut catalana. Un govern de la Generalitat que està a dia d'avui aturat, sense pressupostos, sense reformes, sense iniciatives legislatives. Un govern que és un govern zero-zero, un govern sense cap prioritat a dia d'avui, després de vuit mesos de govern.

Avui el Govern de la Generalitat, el Govern ERC - Artur Mas, té l'oportunitat de canviar de rumb, té l'oportunitat de preocupar-se pels joves, de preocupar-se per la societat en general; per tant, no perdin aquesta oportunitat. Arriben vuit mesos tard, però tenen la possibilitat de rectificar, i, per tant, des del Partit Popular els emplacem a intentar rectificar.

El conseller d'Empresa i Ocupació no ha comparegut ni una sola vegada en la Comissió de Polítiques de Joventut, i ha comparegut només una vegada en la Comissió d'Empresa i Ocupació, en tot el que portem de legislatura. Això és la mostra que hi ha a dia d'avui un govern de la Generalitat, governat per ERC i Convergència i Unió, que viu d'esquenes a la joventut catalana, que només està centrat en la seva cortina de fum, la cortina de fum de l'estelada, de la divisió, de la separació entre els mateixos catalans.

Per això el Partit Popular català veiem com una oportunitat aquest debat, com una oportunitat per centrar-se en els joves, en les seves oportunitats, per evitar que la joventut catalana sigui una joventut subsidiada, subvencionada, i aconseguir que sigui una joventut amb oportunitats, que tingui capacitat d'entrar al mercat laboral, de formar-se amb més qualitat, en definitiva, de tenir perspectives de futur positives.

Per això des del Partit Popular català venim en aquest debat amb la millor voluntat de consens, d'arribar a acords, de sumar, de no restar, de no dividir. La societat catalana demana als polítics que se centrin en els seus problemes, no que se centrin en els seus interessos partidistes, com estem veient a dia d'avui al conjunt de Catalunya. Per això demanem el conjunt de forces polítiques que participin en aquest debat amb la millor voluntat de consens, d'arribar a acords, de sumar, d'intentar fer a dia d'avui un debat possible i en positiu per als joves.

Aquest debat no es pot arreglar en dos dies. El Partit Popular català no estem d'acord que només en dos dies puguem arreglar els problemes de la joventut catalana, de la mateixa forma que el senyor Zapatero no podia aprendre economia en dues tardes, i es va demostrar quan va governar set anys Espanya i com va deixar Espanya quant a atur i quant a situació econòmica.

Per tant, des del Partit Popular català continuarem treballant en aquesta línia, i per això vam instar aquest Parlament a fer un debat específic sobre la crisi econòmica, i per això vam instar el Parlament de Catalunya a portar a terme una comissió envers l'economia, envers la crisi, i per això aquest debat que avui iniciem, que dura dos dies, que som 25 de juliol, a només cinc dies d'acabar el mes de juliol, d'acabar el període de sessions..., però el Partit Popular català considera que aquest debat ha de continuar, i per això instem el conjunt de forces polítiques a seguir treballant en els problemes de la joventut, en el si de la comissió dedicada a l'atur que es va proposar a instàncies del Partit Popular i que va ser aprovada per aquest Parlament.

Per això demanem i el Partit Popular volem que aquest debat sigui un debat en positiu, que no sigui un debat per restar, que sigui un debat en què totes les forces polítiques participin amb la millor voluntat. I és per això que volem que la gent jove ens pugui escoltar, que la gent jove pugui veure que hi ha uns polítics centrats en els seus problemes i no centrats en problemes que només afecten uns quants. Per això en aquest debat ens juguem, en definitiva, que els joves catalans vegin que hi ha un govern que no viu d'esquena als seus problemes, que vegi que hi ha un govern que no deixa a la cuneta els problemes dels joves, i avui tenim aquesta oportunitat.

I, per tant, des del Partit Popular treballarem en aquesta línia de sumar, de ser constructius, de donar respostes, de presentar iniciatives, de presentar un contracte a favor dels joves amb relació als seus problemes. I demanem que el Govern de la Generalitat no estigui d'esquena a aquest debat, que no tombi les iniciatives que presenten els diferents grups i que evidentment, a partir d'aquest debat, faci un canvi de rumb, canviï les

perspectives, canviï les prioritats, i no continuï, com ha estat fent durant aquests vuit mesos, en l'estelada, en la separació i en la divisió entre catalans i amb la resta d'Espanya i la Unió Europea.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, il·lustres diputats, amics que ens acompanyeu de les entitats juvenils, director general de Joventut, director de l'agència, prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per argumentar per què el nostre grup creu necessari aquest debat i per què el nostre grup, al contrari del que han fet altres, ha estat signant de la petició d'aquest debat.

Avui, senyores i senyors diputats, és un dia molt important per als joves del país. Avui, senyores i senyors diputats, constatem en aquest Parlament una realitat que no ens agrada, una realitat que com a joves no havíem esperat, però una realitat que hem d'afrontar amb propostes i amb solucions. Probablement si fa una dècada ens haguessin explicat que els nivells d'atur juvenil estarien on estan, no ens ho hauríem cregut. Probablement si fa una dècada, com molts dels diputats que avui els parlen, que encara estàvem a l'escola, ens haguessin dit que el nostre futur s'hauria de llaurar lluny de la nostra terra, potser no ho hauríem cregut tampoc. Per tant, avui constatem el que ha estat probablement un fracàs col·lectiu, de tots i cadascun de nosaltres, de diferents governs, de diferents colors, i, per tant, aquest no ha de ser un debat que vagi a la cerca dels culpables, sinó que aquest ha de ser un debat que vagi a la cerca de solucions.

Des de Convergència i Unió entenem aquest debat com una oportunitat; com una oportunitat de tenir un ple del Parlament diferent, un ple del Parlament constructiu, un ple amb arguments, un ple amb idees i un ple propositiu. Això és el que esperem. Perquè avui, senyores i senyors diputats, pel que pugui venir, cal dir que això no és un debat de política general: aquest és un debat que se centra i que es focalitza en la joventut i que hem de fer-ho d'aquesta manera.

Des de Convergència i Unió creiem que el tema és prou important per no caure en l'habitual descrèdit del rival, en l'habitual descrèdit de l'adversari polític, i tenim la ferma convicció que ens en sortirem i que ho podrem fer. Ho podrem fer malgrat que aquest no és el context que esperàvem. Això és evident. Aquest món en què estem vivint els joves d'avui en dia no és el món que esperàvem, per què negar-ho? I aquest tampoc és, potser, el present que imaginàvem; totalment cert. Però tampoc, potser, imaginàvem tenir una jo-

ventut tan valenta, una joventut tan emprenedora, tan atrevida, una joventut que no tem el fracàs –una joventut que no tem el fracàs– i que tampoc tem –per a aquells que ens han precedit en l'ús del paraula– la democràcia, i que, per tant, entén que la forma de decidir el seu futur la faran ells, i no tem, per tant, les urnes, ni la democràcia.

Per tant, ho reiterem: des de Convergència i Unió afrontem aquest debat amb optimisme, amb molt d'optimisme, però també amb realisme. I els demanem també, senyors i senyores diputats de l'oposició, siguin vostès conscients del moment en què estem, que no sigui aquest un debat de brindis al sol, els podem assegurar que, des de Convergència i Unió, moltes de les propostes que segurament ens diran ens encantarania poder-les tirar endavant, però tenim l'obligació de tocar de peus a terra i de no levitar.

Per tant, com que encara som molts aquells qui creiem en la política com a forma per canviar les coses, creiem que aquest debat ens ha d'aportar solucions i ha de ser la base per canviar i tenir un punt d'inflexió. Qui cregui que demà les coses s'hauran solucionat, és mentida; qui cregui que demà les propostes que vostès facin –que tots nosaltres fem– seran atorgades i que seran dutes a terme al moment i amb tots els recursos que vostès demanen, saben vostès que això no passarà, però també saben que podem assentar les bases.

Per tant, en un moment de descrèdit de la política, en un moment en què els joves que ens estan veient, tota la gent que ens està veient, el que no vol és que reproduïm els debats que sempre veiem en aquest Parlament, creiem que tenim l'oportunitat de fer un debat diferent, de fer un debat propositiu, de fer un debat optimista. No dubtin que, des del nostre grup parlamentari, ho farem. Perquè estem davant d'un ple únic –un ple únic– en aquest Parlament de Catalunya i un ple rellevant; un ple que, com hem dit, no solucionarà, avui, tots els problemes d'una generació, però que pot assentar les bases i el punt d'inflexió perquè tot canviï.

El repte, senyores i senyores diputats, és gran, és molt gran; però l'afrontem amb tota la il·lusió i amb tota la fermesa necessària per aconseguir que el demà dibuixi un horitzó amb moltes més llums, amb moltes més oportunitats i, per què no dir-ho?, amb molta més llibertat de la que avui tenim.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Tot seguit, i un cop finalitzades aquestes intervencions, té la paraula el molt honorable senyor Artur Mas, president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, representants de les diferents entitats juvenils de Catalunya, que estan seguint aquest debat, i les persones que, en general, també el seguiran durant aquest

dia llarg que ens ocuparà, en primer lloc, permetin-me que faci una primera intervenció des de l'òptica del Govern de Catalunya; primera intervenció que, de fet, doncs, tindrà diverses parts perquè, atenent a la transversalitat de les polítiques de joventut, hem preferit que, en lloc d'una sola intervenció –aquesta primera del Govern– siguin algunes intervencions per donar una òptica una mica més concreta i específica dels temes principals que afecten la situació de la joventut a Catalunya.

I, concretament, després de la meua intervenció, que serà de l'ordre més general, hi haurà una intervenció de la consellera de Benestar Social i Família, que, com vostès saben, doncs, és la persona que dintre del seu departament coordina les principals polítiques en matèria de joventut en el nostre país. I, després, també hi haurà una intervenció del conseller d'Empresa i Ocupació, perquè entenem que, des del punt de vista, doncs, de la situació de la joventut probablement, com després esmentaré, el principal problema –no l'únic, però, el principal problema– és el problema de l'ocupació, o de la manca d'ocupació, o de la manca suficient d'ocupació i, concretament, el problema punyent de l'atur. I crec que això mereix un apartat especial per part del Govern, en aquest cas, doncs, en boca del conseller d'Empresa i Ocupació.

A partir d'aquí, una vegada escoltats els grups parlamentaris, el Govern evidentment es reserva la possibilitat de fer alguna rèplica, que esperem poder fer, per donar opinió sobre les diferents intervencions, i, sobretot, també, per donar el nostre parer sobre les possibles resolucions que es puguin aprovar o que es puguin presentar de cara a demà. Amb el benentès que, per a nosaltres, com a Govern, tot aquest apartat de les resolucions de demà és un apartat fonamental: avui hi haurà un debat, però demà hi ha d'haver acords.

El debat és molt important, sense debat és molt difícil que hi hagi acords, però amb debat i sense acords no aniríem enlloc, almenys aquesta és la meua posició i la que els volia transmetre. I dic això perquè, atenent a la importància i a la sensibilitat del tema que ens ocupa, del tema que estem tractant, la situació de la joventut a Catalunya, entenem que cal esperar d'aquest debat..., cal esperar acords, acords de fons, acords transversals, al més amplis possibles, entre les formacions polítiques, i acords a llarg termini, si m'ho permeten: acords que vagin més enllà del que és el cicle ordinari d'un govern. Perquè, si només enfoquem aquesta problemàtica en funció d'una legislatura, ens equivocarem, tots plegats. Això va més enllà dels cicles electorals, més enllà dels cicles del Govern.

Quan parlem de l'atur, ara tenim una situació molt punyent, fa uns anys enrere hi havia en aquest país teòricament plena ocupació, vostès ho saben, 2006-2007. Aquella plena ocupació, quan no es trobava pràcticament ningú, tampoc joves a casa nostra, per ocupar les feines que hi havia disponibles, aquella plena ocupació compartia, diguem-ho així, la vida amb taxes d'ocupació generals del 6, del 7 i del 8 per cent, quan hi havia feina per a tothom, i en l'atur juvenil d'entre el 15 i el 20 per cent. És a dir, quan hi havia feina per a tothom, teòricament, i a la pràctica en bona part tam-

bé, a Catalunya hi havia, i a Espanya encara més, un atur juvenil d'entre el 15 i el 20 per cent.

Què vull dir amb això? Que el problema no és només d'ara. El problema és estructural i ve de lluny. I, per tant, no permet simplement cercar solucions en el curt termini, solucions conjunturals o simplement pedaços per sortir ben parat d'un determinat debat o d'unes determinades resolucions. El que cal són, si podem, si som capaços de fer-ho, si tenim els instruments per fer-ho suficients –i aquí també hi ha alguns punts d'interrogant–, el que cal és, precisament, trobar aquestes solucions més estructurals, de tal manera que quan s'hagin de tornar a fer debats d'aquestes característiques puguem dir que una part del problema de fons d'aquests problemes de llarg termini han quedat, finalment, resolts a casa nostra.

Aquesta apel·lació que els faig a acords, a acords de fons, de llarg termini i transversals no és nova en aquest Parlament. Voldria recordar que en aquests darrers anys, en plural, quan s'han hagut de debatre temes de màxima sensibilitat o de màxima importància, temes de fons de país, hem sigut capaços d'arribar a acords, acords de fons. Recordo en els anys 2009, concretament, i 2010, grans acords; per exemple, en matèria de recerca i d'innovació, era una de les bases estructurals de la reforma del nostre sistema econòmic. Hi havia en aquell moment un altre govern, hi havia altres formacions a l'oposició, però es va arribar a un acord en matèria de recerca i d'innovació. Es va arribar a un acord molt important en matèria de polítiques d'immigració. Vàrem ser capaços en temes sensibles, en temes de fons, en temes estructurals, d'arribar a acords transversals. Vàrem ser capaços en aquest Parlament, també en altres legislatures, d'acordar de manera molt àmplia una llei d'educació, avui vigent, i que està donant els seus fruits, com després m'hi referiré. I segurament no era fàcil arribar a aquell acord, però era important i era necessari, era estrictament necessari, i es va poder fer. I, més enllà d'això, ara fa molts pocs dies s'ha arribat, per exemple, a un pacte sobre totes les polítiques d'infància, entre moltes formacions polítiques, pràcticament totes –es pot dir, totes–, i al mateix temps la immensa majoria, també gairebé totes les entitats representatives del món de la infància del nostre país.

I, també, en alguna altra anterior legislatura –i ho recordo perfectament perquè jo mateix hi vaig intervenir– es va fer un ple monogràfic com aquest sobre polítiques agràries, sobre les polítiques agràries del nostre país: l'agricultura, la ramaderia, la pesca, la silvicultura, etcètera. I recordo perfectament que en aquell moment –en aquell moment– es va ser capaç d'arribar a acords de fons i de llarg termini.

Hi havia altres governs i altra gent a l'oposició, però el capteniment, la voluntat d'arribar a acords hi va ser i es van aconseguir. I, per exemple, en aquest tema, concretament, de les polítiques agràries, avui podem dir, no només per aquells acords, però també gràcies a aquells segurament també, que, concretament, en el cas dels joves agricultors... –ja que estem en un ple de polítiques de joventut–, en el cas dels joves agricultors en aquests darrers anys a Catalunya hem anat millor

que no pas pitjor amb la incorporació de joves agricultors en el camp agrari català. En lloc d'anar enrere, hem anat endavant: hi han més joves que s'incorporen en el món agrari que no pas fa dos o tres o quatre anys enrere. I això, doncs, té a veure amb la capacitat de donar marcs, acords importants de cara als propers anys i que la gent tingui la sensació que en aquest país som capaços d'arribar a polítiques compartides.

Polítiques compartides no vol dir adhesions totals sobre allò que fa un govern. No vol dir això. Sempre el que fa el Govern serà objecte de crítica i especialment en un parlament, però, més enllà de la crítica que hi pugui haver, que aquesta, doncs, forma part de la lògica, més enllà d'aquesta crítica, el que és important és que donem senyals de cara a la societat avui i demà de cara als joves del nostre país, de cara a aquest més de milió de joves del nostre país que abans esmentava, és important que donem senyals que som capaços... –més enllà del debat estrictament polític i parlamentari–, que som capaços d'identificar allà on realment hi ha d'haver acords que serveixin per molts anys, i que no siguin simplement pedaços, com ara els deia.

És evident que el principal problema que afecta els joves del nostre país es diu «atur», però voldria recordar que aquest no és el principal problema *dels joves*; aquest és el principal problema *del país* en el seu conjunt: joves i no joves. Perquè, quan es parla d'atur, es pot cometre l'error de pensar que aquest és un tema que afecta els joves, els afecta amb més proporció, és veritat, com a tot arreu –com a tot arreu. A tots els països d'Europa, fins i tot els que van bé o els que van molt bé, l'atur juvenil és sistemàticament més alt que l'atur general, amb alguna petita excepció, per exemple, Àustria, però són molt poques excepcions. La tònica general és, a Europa, i vostès ho veuen perquè la Unió Europea està intentant reaccionar, encara que sigui tard, la problemàtica de l'atur juvenil és una problemàtica que afecta a tots els països de manera diferencial, perquè hi ha més atur juvenil a Europa que no pas atur general. I a casa nostra és exactament el mateix.

Per tant, sobretot tenim un problema d'atur, i, dintre del problema d'atur que afecta molts col·lectius de la nostra societat i alguns d'una manera fins i tot més dura que no pas els joves, perquè, a vegades, afecta col·lectius de persones, encara que se'n parli menys, que tenen menys expectativa de poder tornar a trobar una feina durant la seva edat laboral que els pugui quedar, tenim un problema greu –molt greu, molt greu– d'atur, i dintre d'aquest problema molt greu –molt greu– d'atur, tenim un problema molt greu d'atur juvenil, però dintre d'aquest context de problema molt greu d'atur general a casa nostra. I crec que aquesta perspectiva no l'hem de perdre.

Donaré una dada que és bastant il·lustrativa, abans n'he donada una i era en les èpoques bones, quan tot anava teòricament bé –teòricament bé–, hi havia feina, teníem atur juvenil a casa nostra d'entre el 15 i el 20 per cent. És una dada molt impactant. Passa exactament el mateix que amb la pobresa, ho he recordat moltes vegades: és pitjor tenir un índex de risc de pobresa ara, cinc anys després de la crisi econòmica, del 22 per cent, o era pitjor tenir-lo l'any 2007 del 19 per

cent en plena expansió econòmica? Posats a parlar de problemes estructurals d'aquells que no tenen una solució de fons en el nostre país i que s'arrossegueu des de fa molts i molts anys.

Doncs, bé, en el tema de l'atur –de l'atur juvenil– passa exactament això: si vostès agafen les dades d'atur de casa nostra veuran que l'atur juvenil entre setze i vint-i-quatre anys multiplica per dos l'atur general, aproximadament. I si, en lloc d'agafar de setze a vint-i-quatre anys, agafem de setze a vint-i-nou, just per sota dels trenta, aquest multiplicar per dos l'atur general és multiplicar per 1,6.

Però si vostès es miren tots els països de la Unió Europea, amb l'excepció que els he dit d'Àustria i, probablement, d'Alemanya –i aquí tenen molt a veure els *mini-jobs*, per cert–, si vostès agafen tot el mapa de la Unió Europea, on, des d'un punt de vista de situació econòmica, hi ha divergències molt grans, situacions molt diferents, veuran que aquest multiplicar per dos l'atur juvenil respecte a l'atur general és comú, i multiplicar l'1,6 respecte als aturats juvenils –joves– de setze a vint-i-nou anys, també és comú a gairebé tots els països.

Per tant, a casa nostra tenim la mateixa situació que tenen els altres, però pitjor en el sentit que la nostra situació d'atur és molt més dura, no només el juvenil, sinó l'atur general, l'atur en el seu conjunt.

Val a dir que Europa sembla –ho sembla–, i crec que avui ens hi hem de referir durant aquest dia, perquè això no es podrà resoldre sense una certa visió europea, per cert, crec que Europa, finalment, comença a reaccionar. Ara s'ha aprovat aquest programa, aquest programa especial, el que se'n diu «el Pla de garantia juvenil», dotat amb 6.000 milions d'euros –són diners, són recursos–, per dos anys. Teòricament és per a tot un septenni, però es concentraran en el 2014 i el 2015, i s'adreçaran, com vostès saben, a aquells països que tenen aturs juvenils per sobre del 25 per cent; per tant, plenament a Espanya i plenament a Catalunya; ens afecta de ple, en aquest cas, en positiu, desgraciadament, sobre una dada negativa, però el programa en positiu, perquè s'adreça bàsicament a aquells que anem pitjor, entre ells clarament el nostre país.

D'aquests 6.000 milions d'euros, segons els càlculs que s'han fet, a Espanya, a l'Estat espanyol, en corresponen uns 1.900, aproximadament. Si això fos així –que s'haurà d'acabar de veure, si és exactament així o no–, vol dir que a Catalunya en correspondrien uns 300. I nosaltres, i crec que aquest haurà de ser també objecte de debat i hauria de ser no sé si objecte també d'alguna resolució de demà –la meua opinió seria que sí–, avui ja hem de deixar clar que Catalunya aspira al que realment li toca de tot això, perquè si Europa fa un pla de garantia juvenil adreçat als aturats joves o als estudiants joves que no troben feina, i una part molt important, gairebé un terç, se'n va a l'Estat espanyol, és lògic que en funció de la nostra població jove aturada o estudiantil ens toquin els recursos que ens haurien de tocar; que no sigui que, un cop més, una part d'aquests recursos es desvia d'altres maneres i a nosaltres ens en toquen menys, com passa en tantes i tantes altres coses, del que ens toca com a societat, co-

sa que desgraciadament passa gairebé sempre. Doncs bé, ja des d'ara hem de deixar que en això, doncs, aspirem que Catalunya pugui disposar dels recursos que necessita en funció dels seus joves aturats i dels seus joves estudiants.

Però no només això: també hauríem d'aspirar que, en temes que afecten directament les persones i on les polítiques de proximitat són fonamentals i essencials, els recursos aquests es puguin gestionar per part del Govern de Catalunya, que no es gestionin d'una manera diferent; que es gestionin per part del Govern de Catalunya dins del marc de les polítiques actives per trobar feina i de les polítiques actives d'ocupació, que són responsabilitat en aquest moment del Govern de Catalunya, encara que intenten des del Govern central, doncs, arrambar per aquí, arrambar per allà, des d'aquest punt de vista competencial. Ja des d'avui hauríem de deixar clar que aspirem als diners i a la possibilitat d'intervenir-hi amb programes propis, i això avui per avui no està clar. Està clar que hi haurà un programa europeu de garantia juvenil, està clar que a l'Estat espanyol li tocarà una gran part d'aquests recursos, i a partir d'aquí no sabem res més; però hem d'aspirar, com els deia, a tenir els recursos, aquests que ens tocarien –que ens toquen, de fet– i a poder-los, a més a més, gestionar.

Aquests programes de garantia juvenil s'adrecen a la gent jove que, quatre mesos després d'entrar a l'atur, de perdre la feina, o quatre mesos després d'acabar els seus estudis es troben en una situació de manca d'ocupació. Un jove que tenia feina i deixa de tenir-ne, passa quatre mesos sense feina..., a partir d'aquí pot ser objecte d'atenció a través d'aquests plans de garantia juvenil. El mateix per a una persona jove estudiant que aspira a tenir una feina i que al cap de quatre mesos no l'ha trobada.

I com s'ha d'orientar, aquesta garantia juvenil? Doncs, s'ha d'orientar, com diu la Unió Europea, a base de tres camins, que són els que nosaltres hauríem de gestionar: primer, que hi hagin ofertes de treball per als joves que es trobin en aquesta situació, polítiques actives; segon, formació específica o ampliada per a aquelles persones joves que es trobin en aquesta situació, i tercer, pràctiques de qualitat. Qualsevol d'aquests tres camins queden identificats com els camins per ajudar aquestes persones joves a acabar trobant una ocupació.

Per tant, hi insisteixo, la Unió Europea comença, encara que tard, a reaccionar, perquè aquest és un problema d'ordre europeu, encara que nosaltres, hi insisteixo, el tenim més clarament més alt, més greu i més punyent.

Què està passant en el conjunt de l'Estat espanyol? –baixem un graó. L'últim any, any i mig, a l'Estat espanyol les polítiques actives d'ocupació s'han reduït un 57 per cent, i són gairebé les úniques de què disposa el Govern de Catalunya per poder fer aquesta feina d'inserció dels joves en el mercat laboral, entre d'altres coses perquè una bona part d'aquestes polítiques actives d'ocupació es nodreixen de cotitzacions, i, per tant, és lògic que, en la mesura que les cotitzacions, encara avui, es fan davant del Govern espanyol, després el

Govern espanyol distribueixi aquests recursos entre els que ens hem d'ocupar de fer aquestes polítiques actives d'ocupació. Però resulta que aquelles polítiques actives d'ocupació per ajudar els joves a trobar feina o a formar-se millor –això que ara diu la Unió Europea– s'han reduït de cop, de patac, un 57 per cent; en el cas de Catalunya, de 400 milions d'euros i escaig a menys de 200. Estem treballant en aquestes condicions, i espero que això no s'oblidi, perquè jutjar les coses com si tot fos igual, quan resulta que tot és diferent, perquè els recursos són molt inferiors del que eren un temps enre-re, no és lògic, no té sentit. I estem en aquesta situació.

I els donaré una dada addicional que és especialment important en el nostre cas, i és que de tot el que rebem de les polítiques actives d'ocupació –d'aquests menys de 200 milions d'euros–, el Govern de Catalunya, gairebé una tercera part, entre l'esforç que fa..., vaja, entre els fons que rebem de Madrid i un esforç addicional que fa el Govern de Catalunya, gairebé una tercera part d'això –gairebé una tercera part, i espero que aquesta dada no s'oblidi tampoc en aquest debat– es destina a persones discapacitades des del punt de vista de la seva inserció laboral. I vostès em diran: «Tots els aturs són complicadíssims.» Òbviament: el de les persones grans, el de determinats col·lectius especialment vulnerables, no cal dir el de les persones joves –és el que ens ocupa avui. Però, quan has de marcar prioritats perquè els recursos són tan escassos, la pregunta que jo els faig és: abans que cap altre, no hi van els discapacitats? Doncs, aquesta és la reflexió que es va fer fa un any i mig el Govern de Catalunya quan va veure que se li reduïen els fons en aquesta magnitud –un 57 per cent de reducció respecte al que rebia. I vàrem dir aleshores: «De tots els col·lectius, que són molts, que es troben en situacions molt complicades i molt precàries, el principal esforç l'hauré de fer allà on les possibilitats de les persones són més petites o més reduïdes.» I hem concentrat una gran part d'aquests recursos en els centres especials de treball.

Per cert, també se n'ha parlat en aquest Parlament, s'ha debatut i s'ha votat. I, com que de diners no n'hi haurà per a tot, hem de saber què vol dir «prioritzar». I «prioritzar» també vol dir en aquest cas haver posat recursos concretament en aquest apartat. I, evidentment, entre les persones discapacitades hi ha persones joves i hi ha persones grans. I aquí estem fent un esforç, hi insisteixo, d'una especial incidència, i crec que no anem errats en aquest sentit.

Dit això, en la intervenció del conseller d'Empresa i Ocupació hi haurà un apartat específic, perquè dintre d'aquests recursos que tenim avui per avui, que són els que són, i no ens en podem inventar d'altres –són els que són–, hi haurà un apartat especial per explicar davant del Parlament i davant del país quines polítiques concretes ja estem fent en matèria d'ocupació juvenil i les que podem fer dintre d'aquests recursos de què disposem, per veure si aquesta posició pot ser compartida amb els grups parlamentaris i, a partir d'aquí, doncs, d'una manera al més consensuada possible, insistir en aquestes polítiques.

L'altre gran tema –i amb això acabaré aquesta segona part de la meva intervenció– és tot el tema de la forma-

ció. En el tema de la formació crec que s'està fent un esforç molt important –ara els l'explicaré; almenys els l'explicaré des de l'òptica del Govern–, i no només s'està fent un esforç important, sinó que, a més a més, amb resultats. I tampoc ens enganyem: posats a no posar pedaços, que ningú es pensi que el problema de l'atur juvenil, que després comporta les polítiques d'emancipació..., no ens enganyem: com més taxa d'ocupació hi ha, més emancipació hi ha; això és evident, és una correlació directa, no? Per tant, el problema de base és l'atur, però la solució de base no és una política concreta, específica i puntual, perquè amb això no el resoldrem, el problema de base. El problema de base és l'atur i la solució de base és la formació; aquí és on hem de posar, entenc jo, la màxima energia. Perquè si aconseguim que a casa nostra les polítiques de formació tinguin més èxit, i el comencen a tenir, aleshores el problema de l'atur el resoldrem en bona mesura.

Una dada també molt significativa –no els cansaré gaire amb dades, però algunes s'han de donar–: les persones joves amb formació professional, sigui de grau mitjà o de grau superior, tenen una ocupabilitat tres vegades més alta que no pas les persones joves sense formació professional, amb formació només de base. Per tant, tres vegades més; no un 3 per cent més o un 30 per cent més, no: tres vegades més. Això vol dir que la solució de base és la formació, professional o postobligatòria, digueu-ne com vulgueu; aquesta és la solució de base. I aquesta no és una solució ràpida: és una solució d'anys, que, a mesura que n'agafes el rumb i el camí correcte, acabes resolent després una bona part del problema estructural, que en aquest cas és l'atur. Si la formació en el nostre país hagués estat millor els anys bons, no hauríem tingut aturs juvenils del 15 i el 20 per cent.

De la mateixa manera que, quan es parla de la gent jove que marxa del nostre país perquè no troba feina, s'oblida donar una dada, i sense aquesta dada queda deformada la realitat. I la dada és que, de tots els joves i de les persones en general que surten del nostre país per trobar feina, el 90 per cent, pel cap baix, són persones que no tenen la nacionalitat espanyola; per tant, persones que han vingut atretes per una feina, o per la possibilitat de tenir una feina, i que s'han quedat sense feina en un país que ja no genera tanta feina com generava abans. Això és així. Després això es pot discutir més, es pot discutir menys..., però les dades són aquestes. I això no s'ha de deixar de dir, perquè, si no, agreugem la visió del problema, que ja és prou greu, i a mesura que agreugem la visió del problema el que fem és rebaixar les expectatives i la confiança perquè la gent jove pensi que en aquest país realment se n'acabarà sortint, i se'n poden sortir –i se'n poden sortir. Aquesta crec que és una dada que també paga la pena, doncs, recordar-la.

Per tant, el tema de la formació. Posats a..., no a replicar, perquè la meua pretensió no era pas replicar ningú dels que han intervingut abans, no?, dels representants dels grups parlamentaris; però posats a fer una reflexió, deixin-me recordar que en aquest moment estem en la següent situació respecte al tema de l'ensenyament.

Primer, hi ha menys abandonament escolar prematur; n'hi ha menys, no més: menys. Comencem a guanyar aquesta batalla, cada vegada hi ha menys gent jove que abandona els estudis prematurament. I aquest és un tema de base –aquest és un tema de base. I això s'està fent en el nostre sistema educatiu en aquest moment.

Segon, hi ha més persones joves que acaben l'ensenyament obligatori a l'edat en què toca acabar-lo, als setze anys –als quinze, setze anys–; cada vegada n'hi ha més que acaben quan toca acabar-lo en circumstàncies normals. I això és un altre dels grans criteris que ens marca la Unió Europea en l'estratègia 2020: que cada vegada hi hagi més gent jove que acabi l'ensenyament obligatori en el moment en què s'ha d'acabar, d'acord amb l'edat en què és prioritari acabar-lo.

Això a Catalunya està passant: menys abandonament escolar prematur, més persones joves que acaben amb èxit el seu ensenyament obligatori. I més joves en els ensenyaments postobligatoris. Vostès em diran: «Clar, hi ha més persones joves en els ensenyaments postobligatoris perquè, com que hi ha menys feina, les persones joves es queden més temps estudiant.» I això no ho hem de veure com una dada negativa, perquè segurament la dada negativa era l'altra: era que hi havia massa gent jove que als setze anys deixava de formar-se complementàriament i anava ràpidament, en aquells moments fàcils, tan fàcils, al mercat laboral. I ara ho paguem, ara paguem aquella situació, que ve d'uns anys enrere. I, per tant, en aquest sentit de més joves en els ensenyaments postobligatoris, siguin batxillerats, o sigui formació professional de grau mitjà, o sigui formació professional de grau superior, això clarament està en la bona línia, no ho hem de veure com una dada negativa. Perquè això, en el curt termini, potser sí que ens fa que hi hagi menys gent jove que treballa, però, una mica més endavant en el temps farà que la base aquesta formativa millor doni feines de més qualitat; per tant, de més salari, de més qualificació, més estables, més permanents amb el pas del temps. I això és fonamental de cara a la gent jove del nostre país.

I, a més a més, està passant una altra cosa que tampoc és dolenta –encara que l'origen sigui negatiu, no?–, i és que cada vegada hi ha més gent no tan jove que també es torna a incorporar a formacions, per exemple, professionals per formar-se millor, una vegada han perdut la feina, sabent que eren persones de poca qualificació professional. Això, evidentment, té un origen negatiu, que és que no hi ha feina suficient; però té un aspecte positiu, que és que aquestes persones, per poc que la situació canviï, estaran més ben formades per poder tenir una millor feina de cara al futur.

Això que els dic afecta tots tipus de formació. Abans s'han fet discursos en el sentit que determinades polítiques d'increments de preus, etcètera –per altra banda, absolutament obligades; no desitjades, obligades per les circumstàncies que estem vivint– estan expulstant la gent jove del nostre sistema educatiu. I això no és veritat –això no és veritat. No es pot dir per quedar bé, o simplement perquè sigui una crítica, perquè no és veritat. Hi ha més gent a la formació professional de grau mitjà; hi ha més gent a la formació professio-

nal de grau superior i hi ha tanta gent com hi havia a la universitat.

Això sí –i això deu ser una política suposo que encertada–, programa de beques per primera vegada a Catalunya propi, a fons; s'ha passat d'ajuts de beques de 36 milions d'euros a 53 milions d'euros en un sol curs, i –i suposo que això vostès tampoc ho discutiran tant com a vegades sembla– s'ha fet una política d'increment de matrícules universitàries en funció de la renda de cada estudiant i, a més a més, si no ho recordo malament, amb cinc o sis trams de renda diferents; és a dir, amb un caràcter absolutament progressiu.

I això ens porta al fet que hi hagi la mateixa gent a la universitat, i que totes aquelles persones que realment no es puguin pagar uns estudis a la universitat com a conseqüència d'aquest increment de la matrícula, tinguin la seva beca associada.

Com que no hi ha més diners i no els podem fabricar, els hem de repartir d'una manera diferent. I això vol dir prioritzar. I això no és no fer re, com algunes vegades es diu. Això és fer coses difícils, perquè apujar les matrícules universitàries no és fàcil: políticament és molt dur. Hi ha governs que se n'han anat a casa, per apujar les polítiques universitàries. Però apujar els preus de les matrícules universitàries en funció dels trams de renda, assegurar la viabilitat de la universitat, no perdre estudiants en el nostre sistema universitari –no perdre estudiants– i al mateix temps incrementar d'una forma substancial per primera vegada una política de beques pròpies de país, això no deu ser tan dolent. Això deu ser haver d'anar en la línia que, probablement, ens convé a tots plegats.

Dit això, tota aquesta millora dels índexs del nostre sistema d'ensenyament s'està fent, com vostès saben perfectament, amb menys recursos, treballant més hores i cobrant menys –amb menys recursos, treballant més hores i cobrant menys–, amb condicions laborals pitjors per part dels mestres i dels professors, treballant més hores a l'aula i havent d'atendre, a més a més, més persones. Dic això perquè, com que aquest és un esforç molt especial que s'està fent en el nostre sistema educatiu, val la pena que també des del Parlament de Catalunya ho valorem. Perquè, en la mesura en què no hi ha moltes alternatives en el que està passant a nivell de disposició de recursos, o ho fem d'aquesta manera o no ho fem. I si no ho fem, les conseqüències del llarg termini seran clarament pitjors.

Bé. Jo els he volgut donar aquesta visió, que no deixa de ser una visió una mica general, si vostès volen. Hi ha molts altres temes: en el Pla nacional de joventut, per exemple, que té l'estratificació de tres nivells: el Govern, pel seu costat –les polítiques del Govern–, les polítiques dels ens locals –l'Associació Catalana de Municipis, Federació de Municipis de Catalunya–, el mateix Consell Nacional de la Joventut... Té tota aquesta estratificació, allà hi ha tot tipus de polítiques, suposo que aniran sortint en el transcurs d'aquest debat. M'he centrat en allò que jo entenia que era una posició més de base, des d'una òptica de govern. Ara donaré pas al que era la intervenció, doncs, dels consellers.

Els prego que, quan es parli del tema de l'atur juvenil, tinguem una visió sencera de com ha anat tot això en els darrers anys. Jo ho espero. Perquè no fóra massa edificant entrar en un debat de si això és culpa d'un o és culpa de l'altre. Jo els dic això perquè les dades són contundents: des de l'any 2008 fins a l'any 2010 –tres anys– es van incorporar a l'atur juvenil 100.000 persones –100.000 joves–; 2008, 2009, 2010. I en els dos anys següents... –2011 i 2012–, perdó, es van incorporar a l'atur 137.000 persones –137.000–; 2008, 2009, 2010. Joves, 137.000 joves en tres anys. En els darrers anys –dos– se n'han incorporat més, 37.000 més. Però estem parlant d'aquestes proporcions. Vol dir que estem en una situació tremendament complicada... –tremendament complicada. Però, si en cinc anys tenim 137.000 joves més a l'atur... –en cinc anys–, aquí n'hi ha hagut per a tots els gustos, i en tots els moments i en tots els períodes. I encara no hem aconseguit canviar aquesta tendència. Però jo espero que l'aconseguirem canviar ja en el curt termini. Perquè totes les dades que anem tenint en aquests últims temps –totes– ja apunten que hi ha, en aquest sentit, un canvi de tendència; no molt important, però un cert canvi de tendència, i és concretament respecte a l'ocupació juvenil. Després, evidentment, parlarem de si aquests nous contractes són precaris, excessivament temporals..., tot el que vostès vulguin. I això segurament serà així, dissortadament. Però aquest cert canvi de tendència hi és.

Demano que hi hagi aquesta visió de conjunt, perquè vostès comprendran que és molt fàcil en un debat d'aquestes característiques, doncs, posar el dit a l'ull a l'altre. I no és el que en aquest moment entenc que s'està esperant del conjunt de les forces polítiques del nostre país. La situació que estem administrant tots plegats és molt, molt complicada. En els temes de l'atur i de l'atur juvenil encara més –encara més. I això requereix, hi insisteixo, aquests acords de fons i aquestes polítiques de fons, que serveixin més enllà del que són estrictament els cicles electorals.

Si tenim aquesta visió àmplia –jo espero que la tindrem–, probablement aquests dos dies podem fer un bon servei –com vàrem fer en molts altres acords en altres moments– a les expectatives de la gent jove del nostre país. Per cert, una gent jove –i aquí sí que faré una referència respecte a algun discurs que s'ha fet abans, concretament dos discursos que s'han fet abans– que, quan s'han d'organitzar políticament, és a dir, quan s'agrupen en organitzacions juvenils –i, poc o molt, totes les formacions polítiques tenim formacions juvenils associades o que col·laboren amb nosaltres–, quan han de fer això, es posen d'acord en el tema, senyores i senyors diputats, del dret a decidir d'aquest poble. (*Remor de veus.*)

Dic això –dic això– perquè és molt fàcil posar l'accent de la crítica a contraposar aquest procés a la situació negativa que està vivint el país des de molts punts de vista. Però que ningú oblidí que la gent jove, en aquest sentit, ha sigut capaç de donar una certa lliçó de pedagogia, d'esforç conjunt i d'aposta clara respecte a un procés que està seguint el país i que no es pot contraposar a la situació que estem vivint, entre altres coses perquè aquest procés el que pretén és resoldre no per

dos o tres anys, no conjunturalment, no en forma de pedaços, sinó per molts anys, per moltes dècades allò que, precisament, la gent jove vol que es resolgui, que és una situació a llarg termini molt més estable, molt més fructífera i molt més profitosa.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats i representants del conjunt d'entitats juvenils que avui ens acompanyen... S'ha dit en les intervencions..., per part dels diferents grups parlamentaris, s'ha parlat, a bastament, dels joves, de la joventut com a agent de canvi. I voldria començar la meua intervenció, precisament, amb aquesta referència.

Els joves, com a col·lectiu especialment permeable al canvi, que pateix –com el conjunt de la societat, però de manera específica, de ben segur– les fluctuacions del cicle econòmic, la crisi econòmica en si mateixa... Un període del cicle vital –ho defineix també així la nostra Llei de joventut– on es produeixen canvis biològics, psicològics, d'actituds, de rols socials; transicions –segur que tindrem ocasió de parlar-ne, al llarg d'aquest Ple monogràfic– que són educatives, laborals, residencials, familiars i ciutadanes... Però sobretot un moment de construcció de projecte de vida; per tant, de presa de decisions i de construcció d'oportunitats.

És per això..., de la importància de les polítiques de joventut, que aborden aquests processos de transició amb les dificultats específiques de l'etapa juvenil. Unes polítiques de joventut que treballen per facilitar l'emancipació. Polítiques de joventut que, com hem dit sempre, són profundament transversals i interdepartamentals. Precisament perquè són molts els departaments del Govern..., són moltes les vessants que treballen en favor dels joves: la formació, l'ocupació, però també l'accés a l'habitatge, els mateixos hàbits saludables, la salut o la cultura. I unes polítiques de joventut que s'han hagut d'adaptar a les profundes transformacions, com deia abans, que estem vivint i que els joves i les joves viuen en primera persona. Per exemple, fins fa pocs anys l'arribada de població estrangera: fins a una quarta part, va arribar a ser, de la població jove. Canvis també derivats de l'extensió quantitativa i qualitativa del nostre sistema educatiu, l'expansió i la posterior crisi econòmica, els canvis en els models familiars o, per citar un exemple ben diferent, fins i tot la universalització de l'ús d'internet. I en el nostre model de benestar les oportunitats de les persones joves estan fortament condicionades per aquestes polítiques públiques, però també pel paper de les famílies.

Permetin-me començar també amb un petit apunt positiu. En les polítiques de joventut el consens és ampli i ve de lluny. Fa molts anys que en aquest país les

polítiques de joventut són a bastament consensuades i treballades: en l'àmbit local, amb el conjunt d'ajuntaments i consells comarcals, amb un paper també fonamental per part de les entitats municipalistes –ja han estat citades abans pel president–, i també amb el conjunt d'entitats juvenils, amb el moviment d'associacionisme juvenil.

Per tant, també ho són els instruments que tenim per desenvolupar aquestes polítiques de joventut, començant pel mateix Pla nacional de joventut –el president ho apuntava, i jo m'hi voldria referir amb una mica més de detall–, que no és només un pla de govern, que també, sinó que és un pla de país, com deia, construït des del consens, amb un llarg procés participatiu –aquí hi ha moltes persones que ho coneixen perfectament perquè hi han participat– i que va culminar el passat 29 de gener amb l'aprovació d'aquest pla en sessió de govern. Aquest és el segon pla de joventut de què disposem en el nostre país.

Deia: amb un llarg procés, on han participat més de cent cinquanta experts, nou-cents tècnics i polítics i més de nou mil joves arreu del territori. I que recull, aquest pla, les línies estratègiques i la metodologia de les polítiques de joventut arreu de Catalunya. És un autèntic full de ruta que organitza l'acció de tots aquests agents que treballen per la gent jove del nostre país.

Un pla de joventut que ja està en desplegament i que, malgrat les restriccions pressupostàries –que hi són, evidentment–, garanteix que es mantingui el suport i l'acompanyament al món local per al desenvolupament d'aquestes polítiques de joventut que es fan sobretot des de la proximitat, però també el recolzament al moviment associatiu juvenil i a la seva important tasca dinamitzadora i vertebradora.

Un pla nacional de joventut que té tres eixos. Un és aquesta acció del Govern per optimitzar tots els esforços que des del conjunt dels departaments es realitzen, però també l'acció dels municipis, proporcionant-los assistència i suport tècnic, i l'acció de les diferents entitats juvenils, com també el mateix Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, a qui volem agrair la seva tasca de coordinació abans i ara i la voluntat de sumar esforços. Un reconeixement que fem en aquest país, quan, en canvi, en altres territoris de l'Estat precisament els consells de joventut estan sent directament bandejats.

Normativament, tot això es concreta –aquest desplegament– en instruments normatius. I vull fer referència explícita al que és la xarxa d'emancipació juvenil, un conjunt de serveis distribuïts per tot el territori amb l'objectiu de donar informació i assessorament a les persones joves en tots aquells temes que tenen a veure amb la millora de la seva qualitat de vida i amb les seves oportunitats d'emancipació. Vint-i-quatre oficines joves repartides per tot el territori i més de tres-cents punts d'informació, que, per exemple, durant l'any 2012 van atendre més de 559.000 consultes. Les qüestions més demanades van ser les relacionades amb l'oferta formativa i educativa existent a Catalunya, amb un 26 per cent. El mercat laboral va ser la segona qüestió més sol·licitada, amb un 18 per cent. I, a continuació, el lleure, la cultura, la salut, els esports,

les tecnologies de la informació, el turisme, l'habitatge, la solidaritat i les relacions internacionals. El seu perfil d'usuari correspon a un jove de vint-i-cinc anys amb educació secundària obligatòria; però, pel que fa a les edats, el tram entre setze i vint anys va ser el més actiu. Una xarxa que estableix connexió entre les necessitats de les persones joves i els recursos existents en el territori, coordinat des de les proximitats, com deia abans. Uns serveis que s'adaptin a les necessitats de cada territori –i també, lògicament, el dimensionament d'aquestes oficines té en compte el volum de població jove o a la qual s'ha de donar servei–, que pretenen reforçar els mecanismes, com deia abans, de la informació i de l'orientació i els programes i recursos que permeten incidir sobre els factors més personals i competencials.

Estem treballant per apropar aquestes oficines a les persones joves i a punt de posar en marxa una aplicació per a mòbil que permeti millorar aquesta informació que reben els joves i que puguin tenir a la seva disposició tot un seguit de recursos, més de 1.100 recursos i serveis adreçats als joves. Les borses d'habitatge –més de 100–, els 70 CAP amb espai dedicat a l'atenció sexual i reproductiva, tot el que són recursos per als emprenedors, les 70 oficines d'ocupació del SOC, les universitats públiques, les oficines joves, tot el conjunt d'instal·lacions juvenils i recursos de lleure.

S'ha parlat també abans, en boca dels representants joves dels nostres grups parlamentaris, de la necessitat de fugir de referències estigmatitzadores o negatives dels joves. Hi estic plenament d'acord: hem de trobar l'equilibri entre no fer un tractament paternalista dels joves, però tampoc abonar tòpics que a vegades també es fan o plantejaments respecte a la suposada passivitat o inconformisme dels joves. I és aquí on voldria, també, fer referència a aquest missatge de les persones joves com a motor de la nostra societat.

Tenim dades que abonen precisament aquesta idea; per exemple, les persones joves tenen una important iniciativa emprenedora, és sabut per tothom; concretament, el 53,5 per cent dels emprenedors i emprenedores potencials de Catalunya són joves, principalment en les franges d'edat més altes, i entre els emprenedors naixents destaca un 49 per cent de joves.

S'ha fet referència, també, a l'enquesta de participació política i joves –de fet, fa pocs dies teníem ocasió de presentar-la públicament– on es demostra que el col·lectiu jove està ben informat de quines són les pràctiques participatives i s'interessa per la política i presenta un important compromís social, en el sentit que està fortament predisposat a realitzar tasques de voluntariat. I aquesta és la seva primera acció de servei a la comunitat entre els joves i les joves de menys edat. Els resultats preliminars d'aquesta enquesta conclouen que les actituds d'implicació política són pràcticament idèntiques entre els joves i els adults. Per tant, es desmenteix la visió dels joves com un grup desafecte i apàtic respecte a la política. Què és el que és diferent? Doncs, la manera de participar i d'implicar-se. La persona jove opta per formes de participació menys tradicionals o institucionals, que es caracteritzen per una vinculació molt més directa a la causa en la qual s'im-

pliquen perquè resulten més immediates i potser a títol més individual.

Deia: el voluntariat. S'ha analitzat en aquesta enquesta aquest aspecte, concretament el grau d'implicació de la societat catalana, i, en aquest sentit, dels joves en l'associacionisme, i els resultats conclouen que un de cada quatre joves ha participat en alguna acció de voluntariat en els darrers dotze mesos. I aquest fenomen respon, a banda, ben segur, de també la major disponibilitat de temps dels joves, a la immediatesa i a la relació molt directa amb la causa que ofereix el voluntariat.

També, aquesta enquesta ens aporta alguna notícia positiva sobre la desigualtat de gènere, perquè apunta que les generacions més joves comencen a superar aquesta desigualtat, manifestada amb la tradicional exclusió de la dona de l'esfera pública. També ens aporta idees sobre l'anomenat fenomen «nini», *not in education, employment or training*, que a Catalunya i a la resta de l'Estat es va batejar com a «nini».

A Catalunya hem creat un nou indicador, que incorpora situacions d'activitat que no es tenen en compte, en canvi, en l'indicador de referència de l'OCDE i que ens ofereix una visió complementària. Aquesta situació no és exclusiva de les persones joves ni és un nou fenomen; ja existia, ja s'ha donat en el passat, el que no existia era el concepte. Però posem en valor dades, algunes ja s'han mencionat abans, hi insisteixo, com el fet que el 46,6 per cent dels joves entre setze i vint-i-nou anys està estudiant; que un 16,5 per cent estudia i treballa alhora, i que un 46,6 per cent participa en entitats o en altres formes d'organització col·lectiva. Permetin-me dir-ho aquí i destacar que les persones que durant la seva etapa com a joves han participat en entitats mostren menors taxes d'atur. La participació té un efecte positiu innegable en l'ocupabilitat.

Voldria, també, fer referència a programes concrets que, perfectament alineats amb els eixos i i els objectius del Pla nacional de joventut, portem a terme per millorar l'ocupabilitat dels joves. Un d'ells, conegut per molts de vostès i que vam explicar en la compareixença del director general de Joventut i en la meua mateixa dins de la comissió específica sobre polítiques de joventut de què disposa aquest Parlament, és el programa Atípics, un programa que es concep com un suport als joves que volen transformar idees positives en projectes viables, dirigit a joves entre divuit i vint-i-nou anys residents a Catalunya, com un programa de preincubació, que no existeix enlloc al territori. Com deia, alineat amb els objectius i reptes del Pla nacional de joventut per millorar l'ocupabilitat i l'emprenedoria, com una estratègia clara per millorar les oportunitats professionals, però també personals i socials dels nostres joves, amb col·laboració publicoprivada i amb el qual estem treballant.

S'ha parlat abans de programes que tenen a veure amb l'emigració juvenil en els territoris rurals. I vull destacar aquí el programa Odisseu, que promou aquest retorn, que genera estímuls perquè els joves i les joves que han abandonat el medi rural, en moltes ocasions en el moment de completar la seva formació acadè-

mica, puguin tornar al seu territori d'origen i aportar el seu talent i coneixements adquirits, amb un clar objectiu, que és el de mantenir l'estructura, la cohesió i l'equilibri territorial, sostenible i productiu, i estimular el compromís dels joves amb el territori. El programa Odisseu, que està impulsat per la Direcció General de Joventut conjuntament amb la Direcció General de Desenvolupament Rural del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, però també amb la col·laboració de la Fundació del Món Rural i l'Associació d'Iniciatives Rurals de Catalunya; una proposta innovadora, que fins ara no existia i que ha posat en relació i ha fet treballar, conjuntament, tots els nivells de l'Administració en el territori –treball conjunt–, totes les àrees implicades i tots els actors: empreses, universitats, centres educatius, joves i entitats juvenils. Actualment es desenvolupa a catorze comarques de l'àmbit rural amb diferents nivells d'implementació.

També, de cara al futur i en el marc del proper període 2014-2020 es projecta crear un programa d'acompanyament als joves emprenedors en el sector agrari i en l'àmbit del Leader, que, paral·lelament al seu suport econòmic, els proporciona també suport tècnic i assessorament empresarial des del mateix instant en què accedeixen a la titularitat d'una empresa fins a la consolidació de l'activitat econòmica que el jove vol desenvolupar.

Treballem també en formació sobre la perspectiva de gènere i la interculturalitat, en aquest cas, des de l'Institut Català de les Dones i, conjuntament, amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, també aquí, així com en programes de prevenció i de sensibilització de les relacions abusives entre joves i adolescents.

I també dins dels programes de la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària, amb equipaments i amb recursos públics, els cent dinou punts d'Òmnia, amb activitats i tallers dirigits a joves d'entre setze i trenta anys, per afavorir la seva ocupabilitat. Esperem que aquest any 2013 hi puguin participar, aproximadament, set mil joves. De fet, a 30 de juny ja hi havien participat més de 3.500 en activitats i tallers que el que fan és treballar amb eines informàtiques per a la inserció i les competències bàsiques relacionades amb les tecnologies de la informació i la comunicació.

Una referència també... –i ha estat esmentat ja–, i crec que forma part també d'aquest debat, parlar de l'emigració de les persones joves en la recerca de feina en altres països. Tot i que els experts consideren que aquesta fuga de talent no és massiva i que una bona part tornarà al seu país al cap d'un temps prudencial, és evident que alguns d'aquests joves són joves ben preparats, que marxen amb feina assegurada o bé amb beques per continuar estudiant i que adquiriran, uns i altres, un bagatge formatiu molt útil per al seu futur. Però també és evident que n'hi ha d'altres que no marxen amb cap d'aquestes condicions, sinó com una sortida o com una possible sortida forçada a causa de la crisi que estem vivint.

Entenem que és una situació que s'ha d'abordar i que abordem des del Govern, però sense cap dramatisme,

i on es poden establir mesures d'acompanyament, de seguiment i de retorn, perquè aquests fluxos de catalans cap a l'exterior han de formar part inevitablement de l'estratègia de futur del Govern de Catalunya, fent-ne un abordatge integral, d'aquest fet emigratori, sense dramatismes, hi insisteixo, però també aprofitant totes les oportunitats, distingint clarament entre aquells que ho fan obligats pel context i els que ho fan per voluntat pròpia, amb recursos, els que siguin, i amb una determinada preparació.

És important poder teixir xarxes –teixir xarxes– i crear vincles amb aquests catalans que estan a l'estranger. I valorar que les estadístiques sobre migracions ens poden mostrar resultats que són distorsionats i que hem de tenir sempre en compte que aquest és un fenomen nou, des d'aquest punt de vista, però complex i amb moltes variables. Hauríem de ser capaços de prendre aquesta situació com una oportunitat; del que es tracta és que es puguin aprofitar aquestes estades a l'estranger per capitalitzar coneixements, millorar idiomes; però, en definitiva, pensant, com fem sempre, que també això passa per una ràpida recuperació econòmica del nostre país i del seu mercat de treball.

En definitiva, des d'aquesta transversalitat i interdepartamentalitat de les polítiques de joventut el que treballam és..., per aconseguir fer possible aquesta emancipació de la gent jove, la seva mobilitat social, que no només geogràfica; una societat on els joves, les persones joves puguin desenvolupar els seus projectes de vida i les seves expectatives, alhora que construïm una societat més justa, on l'origen social no determini les expectatives ni les possibilitats a l'hora de desenvolupar un projecte de vida; una societat on les persones joves s'impliquin –que ja ho fan, les dades això ho demostren– i tinguin un paper protagonista en el desenvolupament del seu entorn, també en aquest nou projecte de país que estem traçant, i que puguin incidir sobre el funcionament de la societat i traslladar la seva visió al món.

Des del convenciment que les polítiques de joventut, com deia abans, que vénen de lluny, que estan travades fortament en el territori, que van de baix a dalt i que en tenim un capteniment i una experiència notable, amb el treball conjunt de les diferents administracions i amb el paper fonamental de les entitats juvenils i del moviment associatiu juvenil..., serem capaços, ben segur, també tenint en compte la necessària recuperació econòmica i el necessari increment d'intensitat en aquelles polítiques que més tenen a veure amb els aspectes fonamentals, que treballen també els eixos del Pla nacional de joventut..., l'ocupabilitat, per tant, l'accés, les facilitats d'ocupació dels joves, la seva millor formació i preparació des d'un punt de vista formatiu, integral, l'accés a l'habitatge són eixos fonamentals i objectius fonamentals d'aquesta emancipació, en la qual, amb instruments com la xarxa d'emancipació juvenil i amb tots els òrgans interdepartamentals de coordinació efectiva, hi insisteixo, autènticament efectiva, treballem per fer més fàcil i possible aquesta emancipació.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. President..., senyores i senyors diputats, voldria focalitzar, com ha introduït ja el president de la Generalitat, la perspectiva més concreta i evidentment de les més punyents en aquests moments pel que fa al col·lectiu de joves del nostre país, de l'àmbit de l'ocupació i, òbviament, de l'obsessió del Govern que és la lluita contra l'atur.

Val la pena que els traslladi un sentiment inicial i és que em congratulo, dia darrere dia, i suposo que això ens fa encara ser més optimistes de cara al futur, d'observar com aquest és un país, una societat, un conjunt de ciutadans i ciutadanes que lluiten «denodadament» i, insistentment, per aconseguir tenir la prosperitat, el benestar i la cohesió que tota economia regional, que tot país, que tota comunitat desitja i pot tenir al seu abast, i que ho fa des de fa temps, però en els darrers temps encara d'una manera més notòria i evident, sense tenir els recursos normals d'un país normal. I, malgrat tot, aquest és un país que se sobreposa i que, d'alguna manera, supera, fins i tot, aquestes mancances i aquests dèficits estructurals i que la mateixa gent jove, com ha dit el president, també identifica.

Entenc el desconcert que pot generar en alguns grups d'aquesta cambra adonar-se que la solució per als problemes dels joves els mateixos joves ja l'han identificat i ja tenen molt clarament focalitzat que només pot passar la seva solució per aconseguir la gestió dels nostres diners, dels nostres recursos, i, en definitiva, per tenir les estructures d'un país normal. Sé que això genera pànic. Ho entenc.

Val la pena que recordem i diguem que estem davant d'un ple i un debat que afecten un dels col·lectius més castigats per la crisi, però també, com ha dit el president, que no és l'únic. Només quatre pinzellades per introduir encara, focalitzar més, doncs, la visió del que ens ha passat els darrers anys.

Des d'una perspectiva demogràfica, tenim menys joves que fa cinc anys. Entre el 2008 i el 2013 ha baixat la proporció de joves entre setze i vint-i-nou anys, pels efectes del descens de la natalitat, i també per l'augment de l'emigració. El 2008 els joves representaven el 18,7 per cent de la nostra població i avui, el 15,6.

La població activa ha tingut també un comportament diferent pel que fa al col·lectiu juvenil, des d'una perspectiva global i general. Entre el 2001 i el 2007, la població activa jove va baixar, mentre que, en canvi, la població activa general pujava; motivat, evidentment, per la disminució de la població potencialment activa juvenil, com a conseqüència i els efectes de la baixa de la natalitat.

També la població ocupada jove i general van tenir comportaments diferencials. En aquest cas, van pujar la població ocupada jove i la general. Però, mentre el

motiu de la pujada entre els joves va ser la reducció de l'atur en aquestes edats i, sobretot, l'entrada en el mercat ocupacional, el mercat laboral, de persones sense estudis i amb estudis primaris, entre la població general el motiu principal va ser bàsicament l'augment de la població activa.

Per tant, la força laboral jove durant els anys anteriors a la crisi, aquest període del 2000 al 2007, es va desplaçar sobretot cap a segments de molta baixa productivitat.

La crisi ha afectat i ha provocat un fort augment de l'atur entre la població general, que afecta d'una manera especial els joves, però també altres col·lectius molt vulnerables en el mercat de treball: el col·lectiu de majors de quaranta-cinc anys, les persones amb capacitats diferents, les persones amb poca formació... I el cert és que avui hi ha més joves a l'atur i que cada vegada hi estan més temps, i que, per tant, tenen una elevada permanència i una certa tendència a la cronificació; els joves i altres col·lectius també molt vulnerables.

Coincideixo, òbviament –no podia ser menys–, amb la visió del president: l'atur dels joves no el podem tractar d'una manera aïllada, perquè forma part d'un problema d'atur general. Hi ha una relació directa, a més, des d'un punt de vista objectiu i estadístic entre l'atur juvenil i l'atur general, com ho demostren les dades comparades arreu d'Europa i arreu del món. La tendència és que la taxa d'atur juvenil, amb alguna excepció, sigui més alta que la general i s'apropi al doble de la mitjana. Això passa en els països amb poc atur, com també en els que tenen les taxes més altes, fet que aleshores encara li dona més gravetat i, òbviament, una posició més estructural.

La taxa d'atur juvenil se situa en el 38,4 entre setze i vint-i-nou anys i arriba al 52,1 entre els setze i el vint-i-quatre anys.

Per tant, és així, els esforços els hem d'adreçar sobretot a reactivar l'economia, a combatre l'atur en el seu conjunt, a emprendre mesures perquè, sobretot, també, aquest atur i aquesta problemàtica afectin en el futur menys la població jove. Però només es reactivaran, d'alguna manera, les taxes d'atur i, per tant, anirem a un increment de l'ocupació general, i també del col·lectiu juvenil, quan es reactivi l'economia.

Sé que no agrada a tothom, però no és possible cercar solucions específicament i exclusivament per a l'atur juvenil, al marge de les reformes necessàries per atacar els problemes del conjunt del mercat laboral. Ep!, i això no vol dir que el col·lectiu juvenil no necessiti mesures específiques; però és obvi que aquestes han d'estar emmarcades en un conjunt de polítiques globals i generals.

I el que és cert és que des d'aquesta perspectiva, si m'ho permeten, i dins de la gravetat de la situació, comencen a haver-hi, com ja hem dit els darrers temps, alguns indicadors, algunes tendències que ens aporten un cert punt d'esperança i de confiança en el futur. I repeteixo que són indicadors, tendències que hem d'analitzar amb molta prudència, que ho farem segurament els propers dies analitzant, doncs, l'evolució de la taxa d'atur i de l'Enquesta de població activa, però

que permeten observar que, gràcies a l'esforç d'empresaris, de treballadors, d'agents socials i econòmics, de l'actualització i de la posada al dia de les nostres estructures econòmiques i empresarials, del bon nivell de concertació social que, malgrat la conflictivitat que tenim des d'una perspectiva social, existeix entre sindicats, patronals, entre treballadors i empresaris, gràcies a la bona marxa de les exportacions, de la captació d'inversió estrangera, del turisme estranger i de tot aquest intangible que genera el bon clima de diàleg social que hi ha a Catalunya, les perspectives a curt i mitjà termini comencen a ser més optimistes que no només el que hem pogut, d'alguna manera, constatar els darrers temps.

No vull, d'alguna manera, però, deixar de posar de manifest que estem compromesos a emprendre accions específiques perquè l'atur afecti menys els joves, perquè tinguin més ocupabilitat quan es comenci a crear ocupació, en el marc, ho repeteixo, de totes aquestes polítiques transversals que el Govern està impulsant.

Perquè és cert, evidentment, que durant la crisi s'ha reduït l'ocupació d'una manera més intensa entre els joves que entre la població general i que la crisi també ha expulsat de l'ocupació especialment els treballadors amb menys formació, cosa que genera, evidentment, un greu problema per a la seva possible reinserció laboral, ja que, evidentment, ni és previsible ni seria desitjable que a la sortida de la crisi existeixi el mateix nivell de demanda laboral que durant el període del qual ens vam beneficiar tots plegats.

És per això que l'Organització Internacional del Treball considera que una de les principals causes de l'atur jove té a veure, d'alguna manera, amb el desajust existent entre oferta i demanda de qualificacions, raó per la qual un dels reptes de futur és l'adequació de les qualificacions a les demandes del mercat de treball. Aquest repte té un especial significat al nostre país, perquè avui constatem –i per això hi estem treballant d'una manera decidida– que la formació professional encara no gaudeix del prestigi i de l'acceptació, malgrat que estem incrementant la incorporació de joves i d'estudiants en aquest àmbit de formació..., però que no té avui tampoc la capacitat per atendre, ni tan sols en alguns moments, les demandes del mercat laboral, i per l'altra, perquè l'atur del jove està estretament relacionat amb el nivell educatiu.

Una darrera visió també de la diagnosi és que el percentatge de joves que avui estan sobrequalificats, és a dir que el seu nivell formatiu depassa les exigències de qualificació del lloc de treball que ocupa, arriba a superar el 40 per cent, enfront del 30 per cent si es considera, en aquest cas, doncs, una visió més general de la població activa. I, igual com ha passat en el conjunt de la població, la sobrequalificació dels joves ha augmentat aquest darrers anys.

I una darrera dada: els joves que ni estudien ni treballen i que, a més, tenen un baix nivell de formació, allò que s'estigmatitza com «els "ninis"», representen avui el 17,7 de la població de setze a vint-i-quatre anys, un valor força superior a la mitjana europea, del 13,2.

I, davant tot això, què s'ha estat fent els darrers temps? Hi ha algun aspecte que, és obvi, genera contrast, divisió d'opinions i, fins i tot, debat polític intens. I vull dir-ho amb tota la prudència però també amb tota la claredat. S'ha desplegat alguna reforma estructural que era necessària des de feia temps: la reforma laboral. Una reforma laboral que és evident que genera, ho repeteixo, opinions diverses i que el Govern de Catalunya està no només disposat, sinó facilitant que es pugui contrastar i fer un balanç que permeti també, en el marc del debat que es tindrà a partir del mes de setembre en el Congrés dels Diputats, que hi hagi una capacitat de reajustament, de correcció i de millora. Una reforma laboral que, rotundament, no ha creat ocupació, que no ha reduït la dualitat ni la temporalitat i que ha tingut efectes negatius, però que també ha tingut efectes positius. Una reforma laboral que ha introduït mecanismes de flexibilitat i que ha frenat la destrucció de llocs de treball. Una reforma laboral, també, que ha modificat l'estructura de la negociació col·lectiva i que ha donat menys capacitat ja no d'intervenció, però sí de participació, no només de l'autoritat laboral, sinó de l'Administració.

Però, en canvi, ha tingut un efecte positiu, com a reacció, i és que a Catalunya hem sabut trobar un molt bon nivell de concertació, de diàleg, i que ens ha permès avançar, per exemple, a prevenir el venciment de la ultraactivitat o de la inaplicació dels convenis col·lectius i que permet treballar, en el marc de l'acord estratègic, per continuar avançant amb més flexibilitat, però també millorant els mecanismes de contractació laboral, i també l'anàlisi de determinats col·lectius, com els nostres joves.

Recordem què passava abans de la reforma laboral? Doncs, només l'any 2009 es van produir expedients de regulació que van afectar, en un any, prop de 120.000 persones. Aquest any, el 2013, amb set mesos ja de desenvolupament, els expedients de regulació afecten encara, però només, 30.000 persones. Per tant, la tendència és que, amb uns mecanismes i amb els altres, els efectes sobre les estructures del nostre mercat laboral són menors, i la flexibilitat, com estem veient en grans empreses, com, si m'ho permeten, els darrers dies, a la mateixa SEAT, permet que hi hagin bons acords que mantinguin i preservin l'estabilitat i la continuïtat dels llocs de treball, a pesar que s'hagin de prendre mesures, doncs, temporals, però que sobretot garanteixen la continuïtat dels projectes industrials i dels llocs de treball.

Estem compromesos –i ho farem– a continuar aprofundint les reformes necessàries per avançar en unes millors condicions del nostre mercat laboral. Creiem que el repte, encara, d'aquestes reformes ha de ser facilitar encara més, doncs, elements de flexibilitat en la gestió de les empreses, sobretot amb l'objectiu de mantenir el màxim nombre possible de llocs de treball; modificar l'estructura de la negociació col·lectiva, perquè prevalgui la realitat de cada empresa o de cada sector, perquè s'eliminin tràmits administratius innecessaris, perquè s'augmenti l'ocupabilitat dels treballadors, perquè ens puguem adaptar millor en les tipologies contractuals a les necessitats reals, i segu-

rament una certa simplificació i, per tant, doncs, també, un millor ordenament, en aquest cas, del marc de contractació; reduir la dualitat contractual i, per tant, atacar durament l'atur estructural; generar ocupació estable, i sobretot de qualitat, i estar ben preparats per quan acabem de sortir d'aquest escenari, que sembla, ho repeteixo, que comença a donar uns certs símptomes que podríem estar a prop de tocar fons.

Hi ha un aspecte també que s'ha comentat per part del president i de la consellera, però en què també vull aportar algunes dades, i és tot el que fa referència a la formació i, en aquest cas, a l'àmbit de l'ensenyament secundari. Perquè és cert que hem hagut de fer ajustos molt durs des d'un punt de vista pressupostari. Estic convençut que, si algunes de les decisions s'haguessin pres de manera valenta i coratjosa durant els tres primers anys de la crisi, no hauríem d'estar ara, en aquest darrer segon cicle, aquests darrers tres anys, impulsant mesures tan dràstiques. Si durant els anys 2008, 2009 i 2010 algunes d'aquestes correccions s'haguessin orientat ja a la nostra estructura econòmica, empresarial, a la nostra gestió pressupostària, segurament les correccions, els ajustos no tindrien l'esforç i la contundència que avui ens veiem obligats a fer.

Però, malgrat això, l'optimització dels recursos en el sistema educatiu han permès no només no disminuir, sinó fins i tot incrementar l'oferta de places públiques i concertades, al mateix temps que s'ha incrementat la dedicació del personal docent, a qui volem agrair també d'una manera clara, a tots aquests col·lectius i d'una manera especial al col·lectiu docent, els esforços d'adaptació a aquest nou entorn, complex i difícil, però que ens permet encara incrementar l'eficàcia del nostre sistema educatiu.

S'han augmentat les places de formació professional i, en general, també dels ensenyaments postobligatoris, batxillerat i FP, malgrat els ajustaments pressupostaris. Als cursos programats i gestionats íntegrament pel Govern actual, durant els cursos 2011-2012 i 2012-2013, en aquests cursos s'ha produït un decidit creixement dels ensenyaments professionals. Han crescut els alumnes presencials d'FP, tant en el grau mitjà com en el grau superior; els PQPI han crescut fins a arribar al seu màxim històric en aquest darrer curs, i també ha incrementat l'alumnat no presencial de formació professional a l'Institut Obert de Catalunya. I en la formació professional inicial no només es presta més volum de servei docent, sinó que es fa a més amb més adequació, amb més actualització de continguts curriculars. I tan sols, si m'ho permeten, en un curs hem doblat el nombre de convenis de formació professional amb empreses: hem passat de 83 empreses a 165 empreses en només un curs, i s'ha incrementat, per tant, també el nombre de compromisos de les nostres empreses en la formació professional i en la formació dual.

Hem de centrar, però, grans esforços en l'àmbit també de la formació professional. Volem que hi hagin més joves més formats i que hagin rebut una formació de qualitat i, sobretot, més adaptada a les necessitats del mercat de treball i de la seva evolució futura que comencem a intuir i a preveure. Les dades ens demostren que la població amb un nivell de formació més baix, tant

la jove com la general, pateix més l'atur. I, al contrari, un bon nivell de formació fa que siguin més resistents en l'ocupació i al mateix temps que puguin afrontar les diferents transicions laborals amb més èxit.

És per això que estem treballant intensament en la formació professional i en la seva adaptació; reformes que alguns podrien qualificar d'«històriques», però que s'estan endegant.

I és per tot plegat que estem impulsant d'una manera clara aquesta connexió entre formació i empresa, la formació dual, i corregir una sèrie de dèficits que la formació professional ha vingut arrossegant fins avui; un sistema integrat d'informació de l'oferta i dels serveis de formació professional, integrant tots els recursos existents; uns serveis d'orientació professionals que avui estan segmentats i que es focalitzin cap a un protocol integrat d'orientació professional; un nou procediment de detecció de les necessitats de formació d'empreses i de persones, per tant, millorant la competitivitat de les empreses però també l'ocupabilitat dels treballadors; una ancestral manca de correspondències entre la formació professional inicial i la formació professional per a l'ocupació, que ha fet menys atractiva la formació per l'ocupació, exigeix un sistema d'equivalències entre aquesta formació inicial i l'ocupacional que s'està treballant; un nou sistema de reconeixement i d'acreditació de l'experiència laboral; o, evidentment, també, impulsar, com els he dit abans, la formació professional dual, que ens ha de portar també a arrossegar moltes més empreses a aprofitar el mecanisme de la formació bonificada i que, per tant, també ens ha de multiplicar no només els recursos sinó els compromisos.

I, finalment, una altra de les reformes estructurals que hem endegat finalment al SOC també ens ha de permetre d'alguna manera avançar en aquest objectiu, que compartim, de la garantia juvenil al llarg d'aquesta legislatura.

Però no vull fer només una declaració d'intencions; alguns de vostès ens demanaven concrecions. Per a aquest any el Servei d'Ocupació de Catalunya té preparada ja tota una sèrie de convocatòries de diferents programes dels quals..., dels pocs recursos de què disposem destinarem una quarta part, més d'un 25 per cent, a programes específics per a la inserció laboral de joves, amb cinc grans modalitats o perfils: en el programa «Joves per l'educació»; en els programes de qualificació professional inicial; en l'ocupació per a joves; en, per primera vegada, un conveni en l'àmbit de les universitats per a tots els joves universitaris que estiguin cursant els seus estudis en el darrer any o titulats en els darrers dos anys, i també en el Programa d'intercanvis internacionals. Aquí hi destinarem més de 25 milions d'euros per intentar abastar un nombre molt important de persones i d'estudiants i de joves beneficiaris.

Però, al mateix temps, a part d'aquests programes específics per a joves, també hem fet una reserva específica –i en aquest sentit, doncs, vull agrair el diàleg i el debat que hem tingut amb agents socials i econòmics, perquè és evident que hem, d'alguna manera, orientat

unes prioritats per part del Govern–, i és que, de tota la resta de programes del SOC, les convocatòries contemplaran un 25 per cent de beneficiaris de persones compreses entre els setze i els trenta anys.

Tot plegat ens hauria de portar que, amb els recursos avui existents, estiguem en condicions, entre aquest any i ja a principis de l'any que ve, d'arribar a garantir a prop d'un 50 per cent dels nostres joves aquest principi de la garantia juvenil. I és a dir que tots aquells joves que es quedin sense ocupació puguin tenir un recurs de treball, d'oferta d'ocupació, o de formació, o de treball en pràctiques, proporcionat, en definitiva, pel sistema d'ocupació de Catalunya, que, com vostès saben, configurem bàsicament la Generalitat i els ajuntaments.

És per tot això que des del SOC prenem també ja una sèrie d'iniciatives per prioritzar i focalitzar, juntament amb altres col·lectius, el col·lectiu de gent jove.

Amb els recursos avui disponibles, que, com ha dit el president de la Generalitat, són molt reduïts en relació amb el que havien estat estrictament fa dos anys –vull recordar que aquest 57 per cent de disminució de les polítiques actives va representar passar de 420 milions per a polítiques actives a 193 milions per a polítiques actives aquest any–, farem i impulsarem programes específics i una reserva del 25 per cent de les places en els altres programes, que abastarà més de cinquanta mil joves compresos entre els setze i els trenta anys, que ve a representar aproximadament avui el 50 per cent de la població afectada en aquest cas, i el compromís és que al llarg dels tres anys de legislatura aquest principi de garantia juvenil es pugui aplicar al 100 per cent.

Ara, deixin-me que els ho digui, si, com ha plantejat el president, poguéssim disposar d'aquest 16 per cent..., 15, 16 per cent dels recursos que destinarà Europa, dels 6.000 milions per a tota la Unió Europea, d'aquells països que superen en un 25 per cent la taxa d'atur juvenil, i dels quals òbviament Espanya i Catalunya formen part, si aconseguíssim que aquests 1.900 milions destinats a Espanya, a l'Estat espanyol, poguessin tenir una visió de territorialització, que seria el més lògic des d'una perspectiva de polítiques actives, és obvi que aquest objectiu, d'alguna manera, de la garantia juvenil el podríem aplicar immediatament al 100 per cent dels nostres col·lectius –una oferta de formació, o una oferta de treball en pràctiques, o una oferta de treball estable–, és evident, perquè, d'aquests 1.900 milions, el 15 per cent representarien, el president de la Generalitat ho ha dit, uns 300 milions d'euros; estaríem en condicions d'equilibrar i de superar els recursos de què es van disposar els anys 2009-2010.

Però també els haig de dir que si aconseguíssim equilibrar, per la via que el país ha proposat, però també per la via del diàleg de cara als nous models de finançament, reduir d'una manera dràstica el dèficit fiscal, estaríem en condicions també de disposar de més recursos, entre altres prioritats, per a les polítiques actives. I si l'objectiu de dèficit fos el que ens pertocaria, és ben probable que també hauríem pogut aconseguir destinar recursos en aquest sentit. I si la disminució de

les polítiques actives que ha impulsat el Govern central l'any 2012 i l'any 2013, amb aquesta reducció tan dràstica, no s'hagués materialitzat, és evident que podríem tenir major recursos per orientar cap aquest col·lectiu i cap a les polítiques actives.

I, finalment, no vull deixar-ho de posar sobre la taula, d'una banda, ja els anuncio que crec que el Govern veuria amb molt bons ulls que hi hagués un acord unànim de tots els grups parlamentaris demanant la territorialització d'aquests 1.900 milions per a la Generalitat de Catalunya, en aquest cas per a Catalunya.

I, d'altra banda, com que forma part, doncs, dels nostres propòsits, ara i en el futur, dir que seríem molt més efectius si poguéssim aconseguir que la gestió de les polítiques passives i la gestió de les polítiques actives fossin un tot, perquè és evident que la introducció de mecanismes d'utilització de recursos podria ser molt més fàcilment induït en un sistema comunicat que no pas en un sistema segmentat, que té unes ineficiències, i no només duplicitats, sinó que no permet aprofitar tots els recursos avui vigents.

Per tant, des d'aquesta perspectiva d'una obsessió per la lluita contra l'atur i contra l'atur juvenil, amb aquestes mesures que impulsarem també des del SOC, amb aquestes reformes en l'àmbit de la formació professional, amb aquesta permanent preocupació i ocupació, abordant aquesta situació, que és molt difícil i que afecta dramàticament moltes, moltes persones, molts joves, moltes famílies, deixin-me, malgrat tot, que els traslladi el meu convenciment que això ho superarem i que constato que els joves no es rendeixen. Els joves no s'han rendit ara ni es van rendir en el passat.

Deixin-me que, només els digui, en homenatge, en tot cas, doncs, als meus pares o, fins i tot, als avis d'alguns dels d'aquí presents, que aquells sí que van perdre una generació, i no es van rendir mai. Estic convençut que nosaltres tampoc ho farem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ara farem una suspensió de deu minuts, i després serà el debat dels grups parlamentaris. I ja els proposo que, atesa l'hora que és, doncs, puguem fer quatre grups parlamentaris, fins a les dues o quarts de tres, i a les quatre de la tarda reprendríem amb els altres tres grups.

Per tant, suspenem la sessió per deu minuts.

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i set minuts i es reprèn a un quart d'una i deu minuts.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reiniciem la sessió.

I, com he dit abans, continuem amb el debat de les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, per fixar el seu posicionament, per un temps màxim de trenta minuts per a cada grup.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia a tothom. Bon dia presidenta, president, consellers i conselleres, diputades i diputats, i especialment al públic que ens observa des de casa, per diverses raons, una d'elles, també, atesa la poca aflluència a la cambra, diguem-ne, intento estructurar la meua intervenció amb un seguit de consideracions prèvies, algunes propostes i algunes breus conclusions; de les consideracions prèvies, algunes de present, algunes de passat i, també, algunes de futur.

Respecte a aquestes consideracions prèvies, una primera dada. Algunes s'han dit aquí, jo intentaré posar-les totes seguides, una darrere l'altra, amb el risc que hi hagi un excés de dades, però també amb el convenciment que, a vegades, posar les coses de forma evident, doncs, ajuda a tots a la reflexió. La primera dada és que, en les darreres dades trimestrals de l'enquesta de població activa –per tant, les corresponents a finals del primer trimestre–, a Catalunya hi ha 264.000 aturats.

Aquestes dades, expressades en termes relatius i per franges d'edat, ens donen uns percentatges realment altíssims. Avui se n'han mencionat alguns. Jo intento situar-los tots d'una sola patacada: en la franja entre setze i dinou anys, un 77 per cent d'atur juvenil. Si ampliem la franja i passem a la franja de setze a vint-i-quatre –que habitualment és la més citada–, un 53 per cent d'atur juvenil. Si ampliem una mica més aquesta franja i fem dels setze als vint-i-nou anys, estem, encara, malgrat haver ampliat molt la franja, amb un atur juvenil del 40 per cent.

Aquestes dades sobre atur contaminen, contagien la resta d'aspectes que afecten la vida del jovent. I intento il·lustrar com ho contagien i en quins àmbits ho contagien i ho intento concretar en tres aspectes concrets: un, de mercat laboral; un altre de sortida a l'exterior; i un altre d'emancipació juvenil.

Pel que fa al mercat laboral, un 40 per cent dels nostres joves que estan treballant estan en condició de precari; un 18 per cent dels nostres joves que estan a l'atur estan en una situació d'atur de llarg termini o de llarguíssim termini, i un 16 per cent, gairebé un 17 per cent, són els únics que tenen cobertures a través dels subsidis i prestacions, variats, que, en el cas del conjunt de la població activa, dels aturats del conjunt de la població –dels aturats del conjunt de la població–, arriba al 42 per cent i no al 16 per cent.

Pel que fa a la sortida a l'exterior... –també les dades aquí, algunes d'elles, són molt contundents, i són molt contundents especialment al llarg dels últims anys–, en aquest moment, en la franja entre setze i vint-i-nou anys tenim uns 35.000 catalans a l'exterior; l'increment des del 2010 ha sigut en 15.000 persones, i, si ho expressem en termes percentuals corresponents..., arrenquem aquest període el 2009 –del 2009 fins ara–, estaríem en un increment del 48 per cent.

Si ara trasllem aquestes xifres –aquestes xifres– en l'àmbit de l'emancipació juvenil, el que veuríem és que també, tal com s'ha indicat en algun moment al llarg de les intervencions prèvies, a Catalunya la part de població jove emancipada que el 2007 havia sigut del 33 per cent, actualment torna a estar al 25 per cent com hi havia estat ara fa uns deu anys; per tant, les constatacions de present són ben contundents.

Ara transito a algunes consideracions de passat i de futur, eh?, seguint aquesta línia argumental que he exposat al principi de la meua intervenció. D'on venim? I això..., una altra manera de preguntar-ho és: això ens ha passat altres vegades? Aquí la resposta és que, certament, altres vegades el país s'ha enfrontat a situacions molt difícils: molt difícils en l'àmbit de l'atur, molt difícils en l'àmbit econòmic i molt difícils en l'àmbit de l'atur juvenil. Algun d'aquests moments és la crisi dels anys setanta i de principis dels vuitanta, amb indicadors econòmics que eren molt i molt preocupants, alguns que ara costen d'imaginar: amb una inflació el primer semestre de l'any 77, per posar un exemple, que va arribar al 24 per cent; amb percentatges d'atur altíssims, sobretot a principis dels anys vuitanta; amb tipus d'interès del 16, del 17, del 18 per cent i, a vegades, del 20 i del 21 per cent. I, per tant, el país i els seus joves s'han enfrontat a reptes extraordinaris.

En algunes ocasions, aquests reptes, aquest exemple que ara posava i que em sembla que està bé tenir-lo present, perquè també és veritat que hem i podem, afortunadament... –hem, perquè en tenim la necessitat, i gairebé l'obligació, i podem, i, per tant, ho hem de fer, transmetre un missatge que també sigui un missatge d'optimisme–, el país s'ha enfrontat a grans reptes i els ha sabut superar. I en aquell gran repte dels anys vuitanta o de finals dels anys setanta, de tots els anys vuitanta, hi van contribuir molta gent a superar-los. I faré un exercici que en aquesta cambra es fa poques vegades, diguem-ne, i és legítim que es faci poques vegades, però jo el faré. I citaré les sigles d'alguns partits polítics, amb to positiu, i a darrere no hi haurà una conjunció adversativa, no hi haurà ni un «però», ni un «per contra», ni un «en canvi».

Si el país se'n va sortir en aquella crisi duríssima de finals dels anys setanta, dels anys vuitanta, va ser perquè hi va haver molta gent que hi va contribuir. Gent des de tots els àmbits, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, en aquella època en mans de Convergència i Unió, i gent, també, des de l'àmbit de molts dels nostres municipis, a vegades especialment dels nostres municipis metropolitans, en aquella època en mans, en gran mesura, del PSC o de la gent que després està a Iniciativa per Catalunya. Vam fer un esforç extraordinari en molts àmbits. En poso un exemple: un d'ells en l'àmbit dels instituts de batxillerat de l'època. I el país va fer un esforç colossal. I municipis sencers, que no tenien cap institut, a principis dels vuitanta, ara en tenen dos o tres, i barris sencers que no en tenien cap ara en tenen i en tenen sovint més d'un.

Aquest esforç colossal dels anys vuitanta, que va tenir aspectes molt positius per al país, aquest esforç colossal va permetre garantir l'ascensor social, la promoció socioprofessional i va fer que la piràmide formativa

del nostre jovent es convertís no en una piràmide, sinó en una mena de rellotge de sorra; un rellotge de sorra en el qual hi ha una base molt menor, que en aquella època, amb nivells formatius molt baixos...; una part de formació professional molt estreta, i una formació universitària ara molt ampla.

Vam ser capaços de fer-ho, i hem de ser capaços de tornar-ho a fer ara. El repte, sens dubte, ara és diferent, i ens enfrontem a circumstàncies i a símptomes diferents que aquells, però l'actitud amb la qual ens enfrontem a aquests reptes pot ser molt semblant. I l'exemple de la col·laboració i de l'esforç en comú hauria de ser inspirador per a tots nosaltres.

Algunes reflexions, ara, de caràcter futur. No està dit, malauradament, no és inevitable, malauradament, que el futur sigui millor que el present. I, precisament, perquè no està garantit que el futur sigui millor que el present, tots tenim l'obligació i la necessitat d'intentar fer-lo millor. Ara hi han alguns dels símptomes als quals ens enfrontem, que ens fan difícil preveure la possibilitat que davant de la sortida de la crisi... –de fet, bona part del món, del món desenvolupat i del conjunt del món ha sortit de la crisi, o bé gairebé no hi ha entrat, bona part del món no desenvolupat, emergent–, davant d'aquesta evidència, és possible que, al llarg dels propers anys, ens trobem davant de reptes nous; de reptes nous pels increments dels costos de les matèries primeres, dels costos alimentaris o dels costos energètics. I, per tant, la competitivitat de la nostra economia s'enfrontarà a reptes que ara són difícils de preveure, que són difícils d'imaginar, que gairebé menystenim a causa de la intensitat dels reptes que tenim en el present, però que, evidentment, condicionaran la nostra capacitat futura.

I molt difícilment..., i «molt difícilment» és un eufemisme per no dir «és gairebé impossible» que la nostra capacitat competitiva es fonamenti, per exemple, en la disposició d'unes primeres matèries que no tenim, o d'unes fonts energètiques que tampoc no tenim, ni les unes ni les altres.

I, per tant –i per tant–, i potser està bé recordar que en la major part del món desenvolupat els marges de benefici industrial estan en màxims històrics. I això que aquí ens costa d'imaginar, és així en bona part del món desenvolupat, i, per tant, actua com un incentiu a incrementar les inversions en d'altres àmbits –en el nostre país, per exemple, amb la inversió estrangera, però, en el conjunt del món desenvolupat i del món emergent, clarament–, amb l'amenaça que això impliqui increments de costos molt notables en l'àmbit energètic de les primeres matèries, etcètera.

Per tant, si hem d'estar en condicions de competir, haurem de competir en els mateixos àmbits en els quals tradicionalment hem trobat la sortida als reptes que teníem plantejats. I, per tant, és evident que la nostra competitivitat futura..., per tant, la nostra capacitat de generar llocs de treball en el futur, la nostra capacitat que les empreses d'aquest país generin llocs de treball i que els nostre joves, que el nostre jovent sigui capaç d'ocupar-los, i que tingui unes qualificacions, unes aptituds i unes actituds que els facin atractius,

també, a aquestes inversions que ens són imprescindibles per generar aquests llocs de treball, dependrà en enorme mesura dels nostres nivells formatius.

I, per tant –i, per tant–, més enllà de tot allò que hem de fer –i ara algunes propostes que segur que sonaran en aquest hemicle repetidament, però acabaré parlant d'ensenyament, fonamentalment–, hem de seguir fent polítiques passives d'ocupació? Sí! Que les fa el Govern espanyol, i que ens nega sistemàticament la possibilitat de fer-les a nosaltres, en forma de subsidis d'atur, etcètera... Però és evident que això no soluciona el problema; ajuda a pal·liar-lo, el limita..., tant de bo ho poguéssim fer més, tant de bo depengués de nosaltres, perquè les contribucions que els nostres treballadors i les nostres empreses paguen al conjunt de la seguretat social servissin per ajudar els nostres aturats –i també els nostres aturats joves, òbviament.

Però no només pot passar per aquí, de la mateixa manera que tampoc només no pot passar –no pot passar només– per la precarització del mercat laboral. El que no hauríem de fer, el que no hauríem de seguir fent és continuar precaritzant el mercat laboral dels joves, de tal manera que aquest mercat laboral... –les xifres les he dites al començament de la meua intervenció–, de tal manera que aquest mercat laboral acaba contagiament el conjunt del mercat laboral de la seva precarització. I, per tant, ens calen polítiques actives. Certament. Polítiques actives, algunes de les quals, les polítiques actives d'ocupació..., el Govern espanyol les ha reduïdes en més d'un 50 per cent –en un 57 per cent–, i, per tant, han caigut de més de 400 milions a menys de 200 milions. O, per exemple, en els centres especials de treball, on no només el Govern espanyol ha reduït les partides previstes, sinó que, a més a més, les que estaven previstes o les que ha decidit preveure, tampoc no les paga. Per tant, és evident que aquí hi ha moltes coses a fer, que no s'estan fent i que hauríem d'intentar fer.

Però, en tot cas, el repte fonamental –el repte fonamental– el tenim en l'àmbit de l'ensenyament. Perquè és evident que els problemes als quals ens enfrontem, alguns són molt urgents, d'altres són molt importants –a vegades les dues coses alhora–, i que aquells que són molt urgents i aquells que són molt importants, a vegades, necessiten solucions diferenciades. I també en poso un exemple: últimament, alguns diputats citen en aquest hemicle, en aquesta cambra, Sant Vicenç dels Horts.

Doncs, jo us ho cito, també: Sant Vicenç dels Horts té l'índex d'atur més alt del Baix Llobregat. I abans que ningú s'esveri, i digui «sí, senyor», diguem-ne... –bé, ja he fet tard, he fet tard perquè hi ha gent que té pressa a dir-ho–, recordeu que diversos dels grups que esteu aquí heu governat Sant Vicenç dels Horts: en concret, durant vuit anys, el PP; durant vuit anys d'alcaldia, el Partit Socialista –durant deu anys més, en el Govern. Per tant, els mals que afecten el conjunt de municipis de l'àrea metropolitana del Baix Llobregat, i fora de l'àrea metropolitana, perquè on els afecten més és en àmbits de la segona corona –Baix Penedès, Anoia–, amb percentatges d'atur que superen àmpliament el 30 per cent. Escolteu, aquests problemes són

uns problemes que tenen malauradament orígens antics. En tenen de nous? També, i d'antics, també.

L'exemple de Sant Vicenç dels Horts és especialment interessant per una qüestió, perquè vincula nivells d'atur elevats, per sota de la mitjana catalana –per sota de la mitjana catalana–, però per sobre de la mitjana del Baix Llobregat..., els vincula a nivells formatius baixos. De fet, té un dels índexs d'estudis universitaris més baix de tota la comarca.

Aquest no és un mal recent, és un mal d'origen antic; no és un mal que es resolgui en poques setmanes, ni en pocs mesos, ni en pocs anys, i que exigeix un esforç continuat en l'àmbit formatiu.

L'exemple de Sant Vicenç dels Horts, permeteu-me que jo que en sóc alcalde el citi amb especial interès. L'exemple de Sant Vicenç dels Horts també és interessant per una altra cosa, perquè demostra un comportament molt diferenciat en funció de les franges d'edat. I els nivells d'atur són molt alts en les franges, per exemple, de més de quaranta-cinc anys entre altres coses perquè aquestes franges són les que tenen els nivells formatius més baixos i, per tant, les que han tingut uns treballadors vinculats al sector de la construcció, que és el primer i són els primers que s'han quedat sense feina quan ha arribat la crisi, com tantes altres vegades, i són els últims que en tornen a trobar, com tantes altres vegades, mentre que, en canvi, el comportament de l'atur en la franja d'edat menor de quaranta-cinc anys és significativament millor. I això no és fruit de cap casualitat, és fruit d'un esforç sostingut durant molt de temps –i aquí puc tornar-ho a citar amb tota la tranquil·litat del món–, de l'esforç sostingut durant molt de temps pels tècnics municipals i pels governs que hi han hagut –d'Iniciativa per Catalunya, del Partit Socialista, del nostre, si m'ho permeteu també–, de l'esforç sostingut durant molt de temps per millorar aquests nivells formatius. I la millora dels nivells formatius el que ha comportat són índexs d'atur molt més baixos.

Per tant, cadascú de nosaltres, en aquest cas jo en la meua condició d'alcalde de Sant Vicenç dels Horts, però cadascú de vosaltres en la condició de ciutadà del seu propi municipi, segur que teniu experiències semblants. I, per tant, tenim la intuïció i, si m'ho permeteu, també la certesa de quins camins podem seguir per resoldre els problemes als quals ens enfrontem. Malauradament, algunes d'aquestes solucions exigeixen temps. Afortunadament, algunes d'aquestes solucions que exigeixen temps les estem afrontant des de fa molt de temps.

Fa un moment, aquí, el conseller d'Ocupació parlava dels PQPI i de com l'increment dels pressupostos destinats en aquest àmbit té efectes molt positius. Per això hem de seguir fent aquest esforç també en d'altres àmbits; per exemple, les UEE, les unitats educatives externes. O ho hem de fer en tots els àmbits, per exemple, de formació dual. I de la formació dual en podem parlar molt en aquest Parlament, per bé i per mal, però certament molts dels nostres municipis l'apliquen en la seva actuació diària i ajuda molts dels nostres joves a formar-se, a fer pràctiques de qualitat i a trobar

llocs de treball. I, per tant, molts d'aquests elements que avui hauríem d'intentar, entre avui i demà, posar en comú aquí ja els hem experimentat exitosament en els nostres àmbits de decisió. I, per tant, ens hauríem d'inspirar en allò que avui aquí hem de decidir.

Certament, per fer molts d'aquests projectes necessitem recursos, certament. I ens enfrontem a un repte difícil de resoldre, que és que simultàniament les nostres universitats estan molt endeutades –molt endeutades– i els nostres estudiants universitaris fan un esforç molt més gran del que havien fet mai a l'hora de pagar matrícules. Fins i tot, i aprofito per explicar-ho i per comentar-ho, ens trobem que, malgrat la feina que hem anat fent des del nostre grup parlamentari, el Govern ha decidit traslladar les enginyeries a un altre dels àmbits docents, i, per tant, implica un increment cert del cost de matrícula. I, com que hi ha un compromís que no s'incrementin aquests costos, reiterem que voldríem que no es traslladés l'àmbit de les enginyeries a un altre dels àmbits docents.

Per tant, certament, les nostres universitats tenen un deute molt gran. I alguns de vosaltres sou professors universitaris. No cal que fem veure que no ho sabem. Perquè, per molt que fem veure que no ho sabem i que ens sembli que després d'haver fet veure que no ho sabíem ens n'hem sortit mig bé i ens en tornem al nostre escó i intentem respirar més o menys profundament, després de respirar profundament, o no, les nostres universitats continuaran endeutades. O no?

I, per tant, és evident que el repte és complex, perquè exigim esforços... (*Veus de fons.*) Sí, si em deixeu parlar... Noi, noi! (*Pausa.*) Fins ara... Una altra reflexió. Fins ara jo parlava i, en general, hi havia bastant silenci..., cosa que no ha passat quan parlaven els diputats més joves i cosa que diu poc d'alguns diputats que parlen quan parlen els seus companys. Per tant, és evident –i suposo que tothom ho ha entès i que no cal que ho especifiqui– que ens enfrontem a reptes difícils de superar, perquè simultàniament volem afavorir la formació dels nostres joves en l'àmbit universitari i al mateix temps ens trobem amb unes universitats profundament endeutades.

Abans, en una de les primeres intervencions, un diputat ha dit que el futur dels nostres joves estava segrestat per la crisi. I podem intentar mesurar la crisi de moltes maneres. Una és amb l'increment de l'atur, per exemple, i de l'atur juvenil en particular. Hi ha una altra manera de mesurar quin és l'efecte de la crisi: comparar quin és el conjunt d'impostos en forma d'IVA, IRPF i impost de societats que pagava la nostra societat abans de l'esclat de la crisi i el que paga ara.

Dades de l'Agència Tributària espanyola de l'any passat, 2012. La caiguda del pagament en aquests tres grans impostos és d'una mica més o a l'entorn d'uns 6.000 milions d'euros. Aquesta és una de les mesures de la crisi. Malgrat l'increment dels tipus, de la immensa majoria dels impostos, el conjunt dels impostos que paguem han caigut uns 6.000 milions. Per què? Perquè hi ha més atur i per tant menys IRPF, perquè hi ha més empreses que tanquen i per tant menys impost de societats, perquè hi han més botigues que han

tancat o els consumidors tenen menys poder adquisitiu, i, per tant, menys IVA.

D'acord, el futur dels nostres joves està segrestat per la crisi. Però no només per la crisi, perquè fa dos anys, i l'any passat i aquest, aquella part dels nostres impostos que marxen i no tornen, dels que sí que paguem..., són 16.540 milions. Per tant, una cosa són els 6.000 milions de l'efecte global de la crisi sobre la nostra capacitat recaptadora, i l'altra, 16.540 milions. I poseu-vos-hi com vulgueu i rondineu tant com vulgueu, que les xifres canten. I, per tant, si el futur dels nostres joves està segrestat, recordeu que no hi ha un segrestador únic, que, de fet, a la banda de segrestadors hi ha una majoria molt clara. I, per tant, aquests recursos que ens falten són recursos que nosaltres, tot plegats, hauríem de voler abocar en els nostres joves i en el conjunt de la nostra societat. I si no fem tot el possible per abocar-los-hi estem contribuint que el problema perduri.

Per tant, el principal repte que tenim en aquests moments, del qual el seu símptoma més evident i més clar és l'atur juvenil, i el contagi que això fa sobre la precarització del mercat laboral, l'expulsió de joves cap a l'estranger, o, per exemple, la taxa d'emancipació... –aquests són els símptomes més clars–, si nosaltres volem identificar i actuar sobre la causa més pregona d'aquests fets, hem d'actuar fonamentalment sobre els nivells formatius. I aquí també està bé, després de constatar moltes d'aquestes mancances i d'aquestes febleses, constatar que també hi han qüestions que ens són molt positives i que ens afavoreixen, i que molt sovint l'actitud que tenim a l'hora d'enfrontar-nos a aquests reptes contribueix significativament a l'hora de superar-los.

I s'ha citat, la consellera ho ha citat, i em sembla que està bé recordar-ho, que els joves que tenen vinculacions, per exemple, en els àmbits del voluntariat tenen unes taxes d'ocupació significativament més altes. I que, per tant, hi han moltes qüestions que depenen també de l'esforç que fan els nostres ajuntaments, que fa el nostre Govern, que fem cada un de nosaltres des dels nostres àmbits, i que també està bé apellar a aquesta responsabilitat, a la de tothom, i que cada un de nosaltres assumeixi tant com sigui possible en els seus àmbits de decisió, siguin quins siguin..., aquells que són mestres o professors, o aquells que són diputats, o que ho sou, i diputades, doncs, que assumeixin els seus àmbits de responsabilitat.

Quan nosaltres parlem del jovent, no estem parlant només del futur del país, estem parlant també del present; aquest jovent ja és present. I el que ens ensenyen les experiències en el conjunt del món és que aquella població jove que ha estat desocupada de forma sostinguda tindrà nivells de renda laboral significativament més baixos al llarg del conjunt de la seva vida laboral. Per tant, la cicatriu que pateix el nostre jovent ara l'arrossegirà durant molts anys; potser molts d'ells durant tots els anys de la seva vida laboral.

Per tant, quan nosaltres parlem del jovent, no parlem només del futur, parlem també d'un present que ja existeix; ja són un element en la nostra economia

activa, i el seu potencial és enorme. I d'aquí la nostra esperança que alguns d'aquests que marxen, si pot ser la majoria d'ells, i tant de bo tots ells, i tant de bo tots ells i ben acompanyats, retornin al nostre país i ens aportin el millor que hagin après a fora.

A tall d'anècdota, encara que només sigui per il·lustrar-ho, jo he estat fins fa no gaires mesos professor a la Universitat Autònoma, ara en excedència, professor d'història d'Àsia Oriental, de la Xina i del Japó, i d'una sola promoció –d'una sola promoció– he arribat a tenir gairebé una dotzena d'alumnes, d'exalumnes, vivint a Tòquio. Per a ells és una sort, en un context molt difícil per al nostre país, i per al país serà una sort extraordinària el seu retorn i les seves aportacions.

Per tant, quan parlem dels reptes del nostre jovent, no només parlem de les seves potencialitats futures, que són moltes, sinó també de les seves potencialitats presents. I estem convençuts que aquests joves –i la responsabilitat dels que estem aquí és intentar posar-los-ho el més fàcil possible– trobaran la manera, almenys la majoria d'ells, d'estar a l'alçada dels reptes que el futur els planteja.

I, si m'ho permeteu, atès que avui diversa gent citava autors variats, una reflexió de caràcter històric, diguem-ne, eh? Avui, aquesta nit, farà setanta-cinc anys que molts joves d'aquest país van prendre una decisió i van fer un esforç colossal. I el seu exemple continua sent inspirador de moltes de les esperances que tenim la majoria dels diputats que estem en aquesta cambra i que representem la majoria dels ciutadans d'aquest país, que són els que ens van votar. I, si m'ho permeteu, alguns dels altres també els tenim sovint presents en les nostres vides. I la seva herència, en algun cas pel bé i en altres pel mal, continua marcant el nostre present, i farem tot el possible perquè mai més no marqui el nostre futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'Il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Senyor president, conselleres, consellers, diputades, diputats, representants d'entitats juvenils que ens seguïu des del públic, bé, si tot el que ens pot oferir el Govern en boca del seu president, de la consellera, del conseller i del principal partit que li dona suport és els discursos que hem escoltat, la joventut d'aquest país té un problema: discursos buits, sense idees, sense propostes, sense estar adaptats a la realitat que viuen avui els joves. (*Remor de veus.*)

Es considera que la joventut comença als setze anys; també és l'edat en què els joves poden incorporar-se al mercat laboral i ja en teoria els joves i les joves poden escollir entre l'escola o la feina. Són moltes les famílies que animen els seus fills i filles a dedicar el seu temps i esforç a l'estudi; són moltes les famílies

que han fet grans sacrificis per tal que els seus fills poguessin estudiar; tots sabem que l'educació pública és el motor de l'ascensor social, del progrés, de les oportunitats. Però també són moltes les famílies que no s'ho poden permetre, són molts els fills i les filles que no es poden dedicar íntegrament a estudiar, per una manca de recursos.

En els moments de bonança, molts joves tenien l'opció d'abandonar els seus estudis per entrar al mercat laboral en sectors de baixa qualificació. Aquesta possibilitat ja no existeix. A la franja dels setze fins als dinou anys s'ha destruït un 80 per cent dels llocs de treball des de l'inici de la crisi. L'horitzó a què aspirem és mantenir en el sistema formatiu a tots els joves fins als vint anys. Però ara mateix la caiguda en el nombre absolut de treballadors joves no respon a una millora educativa, sinó a un empitjorament dràstic del mercat laboral. Ja no podem escollir entre estudiar i treballar: ara només podem escollir entre estudiar o la inactivitat.

Hem de fixar bona part dels nostres esforços com a país en l'educació pública, el major garant de la igualtat d'oportunitats. I vostè, senyor Mas, ha generat un panorama demolidor en aquest àmbit: s'ha reduït professorat, manquen substituïts i existeix massificació d'estudiants a les aules.

Les universitats públiques, la joia de la corona de l'educació, estan en una greu situació de setge. La despesa per alumne ha baixat dràsticament, i ha empitjorat de manera directa la qualitat de la formació. Les matrícules s'han encarat un 66 per cent, el màxim de la forquilla que el Govern espanyol va establir. Vostè, senyor president, quan té l'opció de decidir, sempre tria la pena més dura; va decidir augmentar les taxes tot i que això suposés més desigualtat en l'accés a la universitat. Bons alumnes de famílies humils s'estan quedant fora del sistema educatiu per manca de recursos i per manca d'ajuts públics; molts alumnes fan autèntiques filigranes per tal de matricular-se: reduint crèdits, allargant els estudis o, fins i tot, abandonant les aules com a efecte directe de les seves polítiques.

El seu Govern està desmantellant el sistema de formació professional. Per primer cop s'ha creat una taxa de 360 euros per als estudis d'FP superior, i s'han creat barreres d'accés allà on no n'hi havia. I la consellera d'Ensenyament es va permetre en aquell moment frivolitzar, equiparant el preu de la matriculació al d'un mòbil. En un país on l'atur juvenil es situa per sobre del 50 per cent, el Govern va decidir augmentar també el cost de l'educació, deixant de banda o dificultant l'accés a tantes i tantes famílies afectades per la greu crisi econòmica. El Govern dels millors, que prometia lluitar contra l'abandonament escolar, encara avui no ha fet res per aturar la degradació dels materials i tallers necessaris per realitzar la formació professional. Ha ignorat la proliferació d'aules que no reuneixen les mínimes condicions per donar classes.

I, per als que continuen els seus estudis després de la secundària, el panorama és gris. La taxa d'atur té variacions clares en funció dels estudis; qui més ha estudiat té majors possibilitats de trobar una feina.

I, pel que fa a la feina, cal remarcar que la despesa en polítiques de foment de l'educació ha caigut un 24 per cent, i ha dificultat la inserció laboral. I, quan els joves troben feina, aquests treballs solen ser mal pagats, sense moltes proteccions laborals i temporals, llocs de treball precaris; el «precariat»; així se l'anomena. És un mercat laboral desigual, és un mercat laboral dual, on els joves es troben exclosos sistemàticament del sistema de proteccions laborals que tenen els treballadors de major edat.

L'OCDE ens recorda que els nostres joves es passaran dos anys i mig a l'atur i més d'un any inactius durant l'etapa dels quinze als vint-i-nou anys. L'atur de llarga durada entre els joves catalans és del 18,8 per cent, sis punts per sobre dels adults. Dades inacceptables, insuportables.

Aquest període d'atur i inactivitat serà un llast per a tota una generació, aquest problema es perllongarà en el temps. El que està passant a aquesta generació els deixarà una gran cicatriu que els acompanyarà tota la vida.

L'informe Beveridge, que va fixar les bases de l'estat del benestar al Regne Unit, va definir la desocupació com un dels grans mals del país. No podem tenir gent amb ganes de treballar, amb capacitat productiva, i no ser capaços de trobar una sortida. És un claríssim fracàs col·lectiu, però també un fracàs del nostre sistema econòmic. No pot ser que diguem als nens de famílies humils que si volen tenir un futur millor estudiïn, i al mateix temps empitjorar la qualitat de l'educació obligatòria, i al mateix temps limitar l'accés a la universitat, amb unes taxes de matriculació abusives. Vostès estan posant pals a les rodes d'aquells que cerquen un futur millor per als seus fills.

I per a aquells que han fet tot el que havien de fer, que han estudiat i han triomfat en els seus estudis, ara no els oferim cap perspectiva estable de treball. Avui, una bona formació ja no és garantia d'un bon lloc de treball, ni de bon tros. Entre el 2009 i el 2013, ja són més de quinze mil els catalans joves –més de quinze mil– que han emigrat a l'estranger. El darrer any, 4.663 joves entre quinze i trenta-quatre anys han marxat a l'estranger. Això suposa un augment d'un 42,45 per cent respecte als darrers quatre anys.

Els governs català i espanyol semblen no preocupar-se per aquesta pèrdua de talent i d'inversió, i no implementen cap política per intentar aturar-ho. Fent gala de la seva sensibilitat social, fa un any i mig el conseller Mena va animar els joves que marxessin a Londres a servir cafès.

El lliure moviment de les persones dins d'Europa, la zona Schengen, ha de significar més oportunitats per als seus ciutadans, més opcions on triar; però l'emigració a Catalunya i a Espanya ha passat de ser una opció personal a una obligació generacional. L'exili econòmic és un fenomen col·lectiu. Aquesta emigració és forçada. Per a molts –per a molts–, Catalunya ha deixat de ser un país d'oportunitats. I bona part de la gent que marxa és gent altament qualificada, gràcies a grans inversions públiques. Marxa talent, llavor del futur d'aquest país.

Ara fixem-nos en l'accés a l'habitatge. La taxa d'empadronament jove ha caigut fins al 25,5 per cent; és un nivell que no havíem vist els darrers deu anys. En canvi, en els països més avançats d'Europa la taxa és de més del 90 per cent. Com podem pretendre que els joves desenvolupin les seves vides de manera plena, si estan obligats a quedar-se a casa dels pares o dels avis *ad aeternum*? I també són molts els joves que han hagut de tornar a viure a casa dels seus pares. El mercat laboral els ha expulsat de la feina, i de retruc els han expulsat de les seves cases sense opcions a poder completar les seves vides. Com pretenem que la gent formi famílies, si no poden sortir de casa i crear nous nuclis familiars?

S'ha premut el botó de pausa per a tota una generació, un destí en suspens. La gent jove vol desenvolupar els seus plans de vida i els seus somnis i saber que, si s'esforcen, les coses aniran millor. Amb vostè i la seva gestió, senyor president, les coses no paren d'empitjorar. Mai a la història recent de Catalunya hi ha hagut tants pocs joves treballant –mai. Poden consultar les estadístiques, si volen: des que vostè és president, senyor Mas, s'han destruït els treballs d'un de cada tres joves; un de cada tres, i va prometre reduir l'atur a la meitat. En el mercat laboral, l'experiència majoritària dels joves és l'atur. En l'àmbit de la formació s'ha empitjorat notablement la xarxa pública i dificultat l'accés. Pel que fa a l'habitatge, s'ha eliminat el ventall d'ajuts existents. Amb la seva acció o inacció estan dilapidant el futur d'aquest país.

Aquest Ple monogràfic és símptoma d'haver arribat al límit, d'estar davant d'una emergència nacional; una emergència nacional amb 1 milió de rostres, de cares, de noms i cognoms. Les dades del mercat laboral, de les restriccions en formació, de l'accés a l'habitatge, totes, totes són alarmants. Però insisteixo que la radiografia estadística en si no captura ni la gravetat ni la immensitat del que està passant. Catalunya no vol ser així i no podem permetre que sigui així.

Ara bé, no tenir tant marge com ens agradaria no és el mateix que dir que no tenim marge per a res. I aquí, ja que estem tractant de prioritats de despesa en temps de restriccions, ens toca parlar concretament també de política fiscal, perquè en política fiscal sempre hi ha alternatives. I aquí el Govern ha apostat per unes polítiques que han estat àmpliament desacreditades arreu del món. Quan es va presentar el 2010, vostè, senyor president, va declarar: «Som partidaris de l'austeritat.» I efectivament: sabem que per equilibrar els pressupostos es pot parlar d'ingressos o de despeses; vostè va optar per fer un ajustament estrictament en el costat de les despeses, les retallades, i pel que fa als ingressos va decidir fins i tot suprimir l'impost de successions. Vostè, senyor president, igual que Mariano Rajoy, pensava que un canvi de govern era suficient per generar confiança i recuperar la senda del creixement. Se'n recorden, quan parlaven de la sortida del túnel, que seria automàtica amb l'arribada del nou Govern gràcies a la confiança? Doncs bé, això era substituir la macroeconomia per l'alquímia.

Avui ja veiem que això no funciona. Els manuals d'economia parlen més aviat de polítiques determina-

des, i no de polítics messiànics, per solucionar greus problemes com l'atur o la desigualtat. Va entrar a la Presidència prometent reduir l'atur a la meitat, és a dir, crear més de vint mil llocs de treball per trimestre. I què ha passat, què ha passat realment? Tot el contrari: s'han destruït més de vint mil llocs de treball per trimestre. Senyor Mas, mereixem una explicació. Els resultats són fruit de la seva incapacitat per incidir prou en la realitat, o perquè estan aplicant polítiques equivocades.

Governar no és un joc ni un teatre; és molt seriós. Existeixen problemes reals i severs en aquest país, i és la responsabilitat d'aquesta cambra donar respostes i solucions. Vostè aparenta amb orgull que aixeca la bandera de Catalunya, quan de debò la bandera que ha aixecat és la blanca: s'ha rendit davant de la crisi, ha claudicat.

Les decisions que prenem en aquests moments de crisi són un reflex de no tan sols com som els catalans i les catalanes, sinó també de com volem ser. Evidentment, tenim menys marge del que ens agradaria, però això no pot servir com a excusa per no fer res. El que fem o el que no fem en el present tindrà el seu impacte en el futur, molt especialment per al milió de joves del nostre país.

Som un poble enèrgic, dinàmic i, sens dubte, apassionat. Destaquem internacionalment per la nostra creativitat i la nostra obertura al món. Som un poble emprenedor i un poble que valora la cultura de l'esforç; però, sobretot, penso i crec que la proliferació d'iniciatives que estan naixent a peu de carrer, en molts casos protagonitzades pels joves, ho demostra, que som un poble generós i un poble solidari. I aquest fort compromís social que caracteritza el poble català no es veu reflectit en l'acció del seu Govern. Si el grau de civilització d'un país es pot mesurar en funció de com tracta els més febles, el seu Govern deixa molt a desitjar.

Nosaltres discrepem, senyor Mas. Pensem que una aposta per la solidaritat és la millor aposta per al futur que podem fer. I això passa per trobar resposta al drama dels desnonaments, i habilitar lloguer social, una cosa que vostès no han fet. I això també suposa una aposta radical per la igualtat d'oportunitats; gairebé no és necessari esmentar que tenim un govern que ha tancat ambulatoris i eliminat beques menjador a les escoles, entre moltes altres coses, però, mentrestant, facilitava a alguns la transmissió hereditària dels seus privilegis econòmics, un sector que vostès coneixen molt bé.

Pels valors que volem representar i pel país que volem ser, s'han de fer les coses de forma diferent, molt diferent. Per construir un futur col·lectiu hem d'arribar-hi tots junts, sense deixar ningú enrere. Aquest context d'empobriment generalitzat, desafortunadament no és específic de Catalunya, és també la realitat a la resta de l'Estat. I l'espiral perniciosa de l'austeritat també afecta altres països de la Mediterrània. Però, per molt que les circumstàncies siguin semblants, repetixo que tenim el deure de ser diferents: ni a Itàlia, ni a Portugal ni a Grècia estan apostant realment pels seus joves. En cap d'aquests països s'ha apostat per un nou pacte de solidaritat intergeneracional, entre genera-

cions; no es donen respostes als problemes de fons dels mercats laborals, amb *insiders* ben protegits per una banda i *outsiders* amb contractes temporals i poques proteccions per una altra; ningú s'atreveix a solucionar, de veritat, el problema.

Però, per això estem avui aquí reunits, perquè és una qüestió de voluntat política. Tenim competències exclusives en matèria de joventut. Des de Catalunya podem ser diferents, i podem ser excepcionals, si tenim una perspectiva estratègica. Que no ens anesthesiï amb la manca d'alternatives. Existeixen alternatives i és la nostra obligació fer-les possible.

Vivim una situació ben curiosa en el nostre país, amb un govern que es nega a governar i un cap de l'oposició que rebutja exercir d'oposició. Els que perden davant d'aquesta estrambòtica arquitectura política són aquells que més solucions necessiten: sens dubte, el milió de joves catalans que necessiten solucions ara i aquí. El Parlament no pot servir per teatralitzar les nostres discrepàncies. El Parlament de Catalunya i les institucions catalanes han de ser una eina veritablement útil a la ciutadania. Tenim un govern que dissenya polítiques contra la majoria de la població, evita prendre decisions i fa jocs de mans per traslladar la responsabilitat a tothom menys a qui ocupa la màxima representació institucional de Catalunya.

No es pot afirmar de forma banal que els joves són el futur, fer-nos una foto i simples declaracions de bones intencions, amb recursos que han d'arribar de fora. No podem permetre'ns que l'atur jove, ara desgraciadament tan estès, es converteixi en una cicatriu permanent en el nostre cos social. Hem d'evitar que aquest fenomen es vagi enquistant i que acabem amb tota una generació amb baixa qualitat de vida i unes expectatives retallades. I això és el que està passant i és el que passarà si no afrontem a fons la qüestió.

La situació requereix actuacions urgents. Ja fem tard amb les intervencions necessàries per frenar tot això. El moment no permet la indiferència ni la inacció. Catalunya no només mereix un futur millor, mereix un present millor.

Davant la indiferència d'uns i la complicitat dels altres, els socialistes presentem una bateria de propostes destinades a millorar la situació dels nostres joves; un pla de rescat per a la joventut catalana que té com a punta de llança un pla de xoc contra l'atur juvenil; polítiques proporcionals al gegantí problema que afrontem, però possibles, racionals i que estan a l'abast del Govern.

Avui centraré les nostres propostes en els elements centrals de les polítiques d'emancipació: l'habitatge, l'educació i el treball, les eines per construir un projecte vital.

Vull començar amb l'habitatge. No hi ha res més simbòlic en aquesta crisi que els enormes problemes relacionats amb l'habitatge i les seves derivades. Estem destinant part de l'esforç col·lectiu a salvaguardar l'estabilitat del nostre sistema financer; però, a canvi, hauríem de tenir, lògicament, més control sobre les seves operacions. Perquè resulta inexplicable que en-

titats creditícies rescatades i amb gran quantitat de pisos buits en propietat estiguin desnonant famílies arreu. És un fracàs econòmic i un escàndol moral.

En conseqüència, instem el Govern que negociï que els actius de la Sareb, l'anomenat «banc dolent», es dediquin en bona part al lloguer social i al lloguer per a joves. És insuportable tenir l'actual quantitat de pisos buits amb tants joves –tants joves–, amb voluntat d'emancipar-se. Davant el fracàs del mercat hi ha d'haver la responsabilitat dels poders públics per cercar solucions.

També proposem que el Govern i les empreses municipals facilitin que els joves puguin accedir a l'habitatge de protecció oficial, de venda i de lloguer. I si accedeixen al mercat privat, establiríem una exempció del 80 per cent de l'impost de transmissions patrimonials per a joves que adquireixen abans dels trenta-cinc anys un habitatge habitual, amb límits de nivell de renda. Si no funciona el mercat d'habitatge, si exclou sistemàticament els joves, és un llast enorme per a la formació de nuclis familiars estables.

Així, un cúmul de drames individuals es converteixen en un gran perill per al nostre model social, perquè això és el que ens estem jugant: el nostre model de societat. Amb vostè, senyor president, cada dia ens allunyem més del país que havíem somiat ser: un país de justícia, un país d'oportunitats. Cada dia veiem més coses que provoquen la nostra rebel·lió i indignació, perquè els nostres joves estan vivint una triple exclusió: l'exclusió de l'habitatge, de l'educació i del mercat laboral.

Us poso el cas concret dels nostres alumnes que s'estan quedant exclosos de la universitat. Proposem crear un fons amb diners públics amb l'objectiu de garantir que ningú abandoni els seus estudis perquè li és impossible pagar la matrícula. Cal modificar els preus públics per tal que ningú quedi expulsat de les aules. Proposem que s'estableixi un pla per recuperar la despesa per alumne a nivells que teníem abans de la crisi. Hem de deixar clar que Catalunya està compromesa amb l'educació, la palanca per a un futur millor i més just.

Vostès estan amagant el desmantellament de bona part de la xarxa pública, tot traslladant-ho a l'opinió pública com a reformes en l'àmbit educatiu. Necessitem una àmplia política de beques. Com el conseller Mas-Colell bé sap, fins i tot a la Universitat de Harvard, la prototípica universitat d'elit, tenen un sistema d'admissions que no discrimina en funció de la renda. Si et mereixes una plaça asseguren que hi pots accedir. Un veritable criteri d'excel·lència permet l'accés a la universitat. Si algú s'ha guanyat una plaça, que no es vegi limitat a l'hora d'accedir-hi. La universitat ha de ser una porta oberta per a tots i totes i no només per als que més s'ho poden permetre. Però, també, per als nostres joves que no accedeixen a les universitats, cal una formació que sigui adequada a les seves necessitats reals, amb millors centres i més pressupost.

En el cas del tercer eix de la proposta, el de l'ocupació, necessitem una acció urgent i necessitem que tots els actors socials s'hi impliquin. Fer front a una emergència nacional com és l'actual situació del mercat laboral per al milió de joves catalans requereix del pressupost

i l'ambició del Govern de la Generalitat. És la nostra obligació garantir un sistema universal i gratuït d'orientació professional, especialitzat per als joves que es troben en una situació d'atur o de precarietat; és a dir, la majoria.

Proposem aplicar el model alemany d'orientació professional, que serveix per assessorar els joves sobre quines serien les seves necessitats formatives, les ofertes de llocs de treball existents o la possibilitat de crear una empresa, en funció de les seves competències.

No ens podem permetre que els nostres joves es resignin, es quedin paralitzats i que passin de no detectar oportunitats a simplement no saber per on començar. També proposem ajudar les empreses perquè contractin més joves, a través de bonificacions i reduccions d'impostos; d'aquesta manera les empreses es farien més competitives i no s'esgotarien les bosses de la Seguretat Social o les prestacions per desocupació.

Proposem ajuts a l'activitat emprenedora dels joves. Això vol dir assessorament i també suport financer públic, i s'hauria de tenir èmfasi especial en iniciatives de l'economia social i les cooperatives, perquè no només es tracta d'una qüestió d'ajuts, també és una qüestió de valors. I, per tant, ajudar els nostres joves perquè ells puguin ajudar també el conjunt de la societat.

Però no ens podem limitar a ajudar les empreses o a ajudar els joves que generin empreses. Des del sector públic es pot fer més; tenim el deure de fer més. Per això proposem crear un programa extraordinari de contractació de sis mesos de joves que hagin acabat els seus estudis d'FP, grau o màster, programa que anomenem «Beca, queda't a Catalunya». El programa busca crear llocs de pràctiques remunerades per a un període de sis mesos, entre la Generalitat i el seu sector públic, les administracions locals i les empreses que ho sol·licitin. Aquest programa s'iniciaria el 2014 amb la possibilitat de donar-hi continuïtat.

Això ho proposem perquè la transició dels estudis al món del treball és capital. La igualtat d'oportunitats requereix que, davant d'enormes desigualtats, donem les oportunitats que siguin necessàries als que més ho necessiten. Lluitarem amb totes les nostres forces per una societat més igualitària, amb més mobilitat social i amb més oportunitats. I per això proposem als joves i les joves de Catalunya un programa anomenat «Herència universal», fons específic per als projectes d'emancipació dels joves, especialment els seus projectes empresarials, finançat amb part de la captació de la necessària reforma de l'impost de successions i donacions, la màxima expressió d'una política pública que cerca la solidaritat entre generacions.

Sabem bé, molt bé, que els fills de famílies amb nivells de rendes altes tenen més avantatges i oportunitats que els de rendes més baixes. És bo que els joves tinguin marge per emprendre i arriscar. Però per a això es necessita una xarxa de seguretat i recursos. Això és el que tracta l'herència universal. Que el nostre pacte intergeneracional inclogui tots els joves que ho necessitin, i rebin en forma de polítiques públiques el patrimoni col·lectiu que els permeti perseguir el seu projecte de vida lliurement.

Si es dediqués el mateix temps i esforços al milió de joves catalans que es dediquen a altres problemes i aspiracions, estic segur que descobriríem que podem ser un país més solidari, més just i més noble i, a més, estic segur que sortiríem abans de la crisi. Tenim una reserva immensa de gent amb ganes, amb creativitat i amb energia. Fem que els nostres joves puguin desenvolupar les seves vides plenament, perquè aquesta és realment la via per desenvolupar-nos també plenament com a país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, Govern de Catalunya, diputats i diputades, vull donar la benvinguda als representants de les associacions juvenils de Catalunya i també vull començar agraïnt en la meua intervenció la paraula que han pres tots i cadascun dels diputats d'aquesta cambra, dels diputats joves d'aquesta cambra. Crec que des de la diferència legítima de la ideologia de cadascun de nosaltres ens han donat un exemple a tots i a cadascun dels representants del poble català que avui som aquí que aquest debat és el debat que ha de donar realitat i solucions als problemes reals de la gent, als problemes reals dels joves. Els joves avui ens estan exigint que donem solució als seus problemes d'atur, d'emancipació, de manca d'accés a l'habitatge, als seus problemes de no poder desenvolupar una vida de futur en igualtat d'oportunitats.

Vull, per això, començar dient i dir-los a tots vostès que el Partit Popular català es presenta en aquest debat amb un esperit constructiu, responsable, amb un esperit amb què espero que aquest sigui un debat ambiciós per a tots i cadascun de nosaltres, però sobretot i especialment ambiciós per al país, per als catalans.

Avui, senyores i senyors diputats, crec que s'inicia una inflexió en la política catalana del Govern de la Generalitat de la darrera legislatura.

Senyor Mas, vostè va començar, des de les darreres eleccions, de l'any passat, demanant una majoria excepcional per governar Catalunya; va perdre aquesta majoria excepcional, i s'ha dedicat d'ençà a fer la política a favor de la separació, de la independència i de la divisió dels catalans.

Nosaltres hem demanat des del primer dia que la prioritat i el primer acord del país, la prioritat i el primer acord dels catalans, que avui representem aquí 7 milions i mig de catalans, era treballar per solucionar els problemes reals de Catalunya, era un gran acord i un ple extraordinari per lluitar contra l'atur i per donar solucions a l'atur.

Avui vostès han arribat set mesos tard i, a més, ho han fet específicament parlant de polítiques d'ocupació juvenil, que són prou importants i que són cabdals per al present i per al futur de Catalunya. Jo crec que els joves són el nostre present, però són els protagonistes del futur que governarà Catalunya, i per això crec que avui és un debat molt important.

Començava algun diputat de l'oposició dient que no s'havia dit gairebé res envers les intervencions anteriors. Jo seré molt crítica en alguns aspectes –una crítica, espero, constructiva–, amb el que ha dit el president Mas i amb el que ha dit el conseller Puig, especialment, però també espero que des d'aquí escoltin la mà estesa que aquest partit i que el Govern d'Espanya pot tenir amb relació al que estem tractant.

Jo crec que és la nostra responsabilitat col·lectiva que no ens resignem a una generació perduda, és la nostra responsabilitat col·lectiva que no ens resignem tampoc a un model educatiu fracassat i és la nostra responsabilitat col·lectiva que no ens resignem a un mercat de treball que condemna que de cada dos joves que volen treballar i estan sense feina un no pot fer-ho.

A Catalunya hi han 264.000 aturats joves, del milió de catalans joves que formen part del nostre país. Crec que és la nostra obligació generar les oportunitats per garantir la seva feina.

A Catalunya, a més, hi han més de 150.000 menors de vint-i-cinc anys que busquen feina i que no la troben, que no tenen ni la primera oportunitat de futur després del seu model educatiu.

Crec que l'única esperança d'aquests joves és la d'una societat d'oportunitats liderada per un govern, senyor Mas, responsable i per un govern reformista, i vostè no ho ha estat des d'ençà les darreres eleccions.

Crec que encara està a temps de fer-ho, senyor Mas, i encara podria tenir els suports necessaris per fer-ho. Però crec que ha de tenir el coratge i la valentia suficient per emprendre les reformes que calen, per no mirar cap a un altre lloc, per no buscar enemics imaginaris i per no descarregar responsabilitats en uns altres, que és el que sempre acostuma a fer.

A alguns que, per cert, no hi són, ara, però que han pres la paraula dient que no s'havia fet res fins ara, home, la veritat és que hem dir-los el següent. El discurs del senyor Navarro és un discurs molt poc legítim, perquè que vingui a donar exemple de com estan en aquest moment els costos i el nivell dels nostres joves quan ells han deixat la factura socialista més elevada de la història a Catalunya i a Espanya, quan no es poden impulsar polítiques d'habitatge, d'ajuts i polítiques d'ocupació per com han deixat el país, la veritat és que sorpren i sorpren molt.

Jo voldria dir al Partit Socialista que poden fer discursos, que els poden fer, però els discursos són buits, perquè quan l'any 2005 a Catalunya hi havia un 15,7 per cent d'atur juvenil, gràcies a l'extraordinària gestió socialista, el varen deixar en el 39 per cent; és a dir, es va doblar la manca d'oportunitats, perquè van doblar el nombre d'aturats a Catalunya. Aquesta és la seva gestió i aquest és el seu balanç. I alguns no estan le-

gitimats per donar lliçons a uns altres que sí que hem creat ocupació i que sí que hem presentat propostes per fer-ho des del Govern d'Espanya i des del Govern de Catalunya.

Que ens vinguin a dir que la despesa s'ha reduït, que les matrícules s'han encarit i que a més es desmantella l'estat de la formació professional, trobo que és una irresponsabilitat, perquè això es fa amb diners públics, gestionant econòmicament i financerament bé el país i no deixant al senyor Mas més de 41.000 milions de deute, que va ser el que vostès van deixar a Catalunya.

Per això nosaltres volem dir-los que hem patit governs socialistes, presoners de discursos demagògics, de governs que deien que feien polítiques progressistes i l'únic progrés era portar el doble de joves catalans a l'atur. Aquest era l'únic progrés que feien els socialistes.

Però, a més, la irresponsabilitat de l'esquerra també al Govern d'Espanya ens ha portat a situacions com les que tenim ara: passar en un govern d'Espanya d'un superàvit l'any 2008 del 2 per cent a un dèficit de l'11 per cent fa que es retallin les possibilitats de l'estat del benestar i que governs posteriors, com el del senyor Mas o com el del senyor Rajoy, s'hagin vist obligats, no perquè volen, sinó perquè no tenien una altra sortida, a prendre les decisions responsables. Vostès els deixaven un estat del benestar buit i altres estem intentant recuperar aquest estat del benestar per a les generacions futures. (*Remor de veus.*) Jo sé que els molesten les dades i les molesta la veritat, però això és el que compta i això és el que és.

Però voldríem, senyor Mas, parlar també del que fa vostè i del seu Govern, i d'Esquerra Republicana amb Convergència i Unió. Crec que vostè, senyor Mas, després de perdre les eleccions, no ha estat capaç de gestionar amb la responsabilitat i la racionalitat que alguns hauríem esperat el futur de Catalunya, i especialment temes tan cabdals com la reducció de l'atur.

Crec que vostè està obsessionat a entrar en els llibres d'història com el gran alliberador nacional a qui no deixaran fer la consulta, que és la que vostè diu que és el dret a decidir i jo crec que és el dret a dividir. Crec que està equivocat, senyor Mas, i crec que hi ha oportunitats encara per rectificar aquesta aposta. I li dono l'oportunitat que ho pugui fer, perquè no sacrifiqui tota una generació de joves preparats i amb ganes de treballar per les seves ànsies de donar-los una itaca, un futur que ni vostè mateix pot assegurar ni vostè mateix sap quin en serà el resultat.

Senyor Mas, vostè ha vingut aquí a parlar d'Europa i ha vingut aquí a parlar del Govern d'Espanya. Jo li ho diré. Nosaltres volem que aquest debat sigui un debat constructiu, seriós i positiu; volem que els joves surtin després d'aquests dos dies de debat amb propostes concretes i no amb debats partidistes i estèrils. Per això li hem demanat també la creació d'una comissió sobre polítiques d'ocupació que ha de tractar específicament les solucions per lluitar contra l'atur.

Nosaltres, senyor Mas, creiem que la primera eina i el primer instrument per lluitar contra l'atur és la creació i l'elaboració d'uns pressupostos, uns pressupostos

amb què sapiguem quina és la despesa pública i la inversió per als nostres joves.

La Generalitat gestiona gairebé 40.000 milions d'euros, però Esquerra Republicana i Convergència i Unió ens volen amagar les seves prioritats criticant sempre el Govern d'Espanya.

És curiós sentir el senyor Junqueras i sentir Esquerra Republicana parlant del deute fiscal valorat en 16.500 milions –hi han diferents comptes i maneres de comptar aquest deute fiscal–, però no sento mai al senyor Junqueras i a d'altres dir al poble de Catalunya que tenim gairebé 10.000 milions d'euros de despesa financera d'aquest país en pagament de préstecs, en pagament d'amortitzacions, en pagament d'interessos, que ens impedeixen fins i tot demanar bons patriòtics perquè no ens els compra ningú al món. I amb aquests 10.000 milions també podríem fer polítiques d'ocupació juvenil i podríem fer polítiques socials, no solament fent responsabilitat al Govern d'Espanya.

Però, senyor Mas, el balanç del seu Govern envers els joves són vint-i-quatre oficines i una aplicació de mòbil. Diuen que amb això poden reduir l'atur juvenil, que afecta 264.000 catalans. Jo crec que aquest no és el camí. Vostès van prometre reduir l'atur juvenil a la meitat; han canviat de conseller i encara seguim sense això.

Jo els voldria dir, vostès, després de perdre dos anys, què han fet amb la partida pressupostària per al programa «Joves per l'ocupació» que enguany, l'any 2012, era de 25 milions i ara no té pressupost, perquè no tenim uns pressupostos aprovats?

Senyores i senyors diputats, el senyor Mas diu que no es poden fer més polítiques actives perquè el Govern d'Espanya ha reduït a la meitat l'aportació, en un 57 per cent. Senyor Mas, s'ha oblidat de dir que aquesta reducció s'ha fet a totes les comunitats autònomes d'Espanya, a totes, el 56,9. (*Veus de fons.*) A totes. No, no; li afegeixo informació per si li cal. Jo li he dit perquè com que, després, li agrada comparar... A totes.

Però és que, a més d'això, senyor Mas, s'ha oblidat també de dir –s'ha oblidat també de dir– que, miri, el pressupost del Servei d'Ocupació de Catalunya dels anys 2009, 2010 i 2011 ha estat executat en un 66-70 per cent; és a dir, hem tornat 1.057 milions d'euros que vostès, el Govern de Catalunya, no han executat i no han utilitzat. Estan aquí les dades, conseller, i les dades són del mateix departament. Vostès critiquen els diners que no els vénen, però no expliquen als joves catalans que aquest Servei d'Ocupació de Catalunya, que no «intermedia» ni el 2 per cent de les ofertes de treball, resulta que ha deixat d'aplicar en aquests anys 1.057 milions d'euros.

Nosaltres, a més, els ho diem, s'han hagut de reduir aquestes aportacions, però també els hem de dir als catalans i a la resta de joves que, des dels anys 2008 a 2011, en plena crisi econòmica, es van gastar 30.000 milions d'euros en polítiques actives d'ocupació a tot Espanya, mentre va créixer l'atur en 3 milions d'aturats; vàrem gastar 30.000 milions i l'atur va créixer en 3 milions d'aturats.

A Catalunya, després de quasi 3.000 milions en el mateix període, es van triplicar els aturats joves. Això no ho expliquen. Sembla que l'aportació en polítiques actives sigui la poció màgica, no expliquen que hem rebut 3.000 milions i que l'atur juvenil s'ha triplicat en aquest temps.

Però, miri, jo crec que hem de reformar les polítiques actives. Miri si ho crec que ho vaig signar amb vostès: l'any 2011 i l'any 2012. I vostès ho varen incomplir –ho varen incomplir. Vàrem aprovar la llei d'emprenedors, la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. I vostè avui ha pujat aquí a dir que està treballant amb una llei del Servei d'Ocupació de Catalunya. Poder, amb la mitjana que portem, d'aquí a dos anys la tenim aprovada. Tant de bo que sigui abans, eh?, amb la nostra col·laboració. Però hem de fer-ho; l'hem d'aprovar perquè les polítiques actives estiguin adreçades a resultats, perquè es prioritzi millor la despesa amb les clàusules de flexibilitat, perquè no podem disposar de més recursos que no siguin eficients per als itineraris d'inserció o per a la reinserció dels nostres joves.

Per això crec, senyores i senyors diputats, que el Govern ha estat instal·lat en la paràlisi; el Govern ha prioritzat l'agenda independentista, l'agenda de l'estelada i no l'agenda de la recuperació econòmica i de la lluita contra l'atur.

Alguns han parlat aquí de la reforma laboral, perquè la reforma laboral no donava cap resultat, segons alguns. Doncs, mirin, aquells que tant critiquen la reforma laboral, el Partit Socialista, o de ben segur que ho farà Iniciativa per Catalunya Verds, i que el mateix conseller ha dit que no ha creat ocupació..., no l'ha creat, i és veritat; no l'ha creat perquè encara el país està en recessió i fins que Catalunya i Espanya comencin a tenir trimestres de creixement econòmic no hi haurà possibilitat de creixement net. Però el que no han dit és que aquesta reforma laboral ha evitat la destrucció de llocs de treball, que ara estaria un 12 per cent –això sí que ho ha dit, i jo li ho reitero– i ara està en un 3 per cent, de reducció de llocs de treball. (*Remor de veus.*) Sí, jo entenc que els molesti que la reforma laboral tingui efectes (*aplaudiments*), però en té, i també per als joves.

A més, dels contractes d'emprenedoria que s'han aprovat amb la reforma laboral, fixin-se en les dades, no en les seves valoracions demagògiques, de crítica..., que molts d'ells ni s'han llegit la llei, ni s'han llegit la llei d'emprenedors, que és el que acaba succeint. Doncs, fixin-se en això: dels 124.000 contractes signats a Espanya amb la llei d'emprenedoria de la reforma laboral més del 30 per cent s'han signat a Catalunya, 25.576, i, dels 49.000 milions que s'han signat per a menors de trenta anys, 10.000 s'han signat a Catalunya.

Per tant, el que està fent l'agenda reformista del Govern d'Espanya, que hauria de fer el Govern de Catalunya també, i que va donar suport a la Llei de la reforma laboral..., hauria d'anar en la línia de les reformes adequades.

Nosaltres creiem en una política fiscal a favor dels joves, i ho diuen alguns d'altres grups que han parlat que quan governaven van deixar l'IRPF i el tram

autonòmic en un increment d'un 1 per cent; altres els han abaixat. Els socialistes, quan van governar, el van apujar –això va afavorir molt la política fiscal per als joves. Doncs, nosaltres volem fer una política fiscal adreçada a les bonificacions del cent per cent de la seguretat social per als autònoms i per a la microempresa, perquè gran part de problema dels joves emprenedors és la manca d'accés al crèdit, la manca d'accés al crèdit que no els permet crear una petita empresa, que no els permet començar a exercir com a autònoms.

Nosaltres, a més, hem presentat la bonificació durant tres anys de les quotes de la seguretat social per a l'economia social i per a les cooperatives o societats laborals que incorporin joves com a treballadors en el règim general de la seguretat social. O també el cent per cent de la bonificació de la seguretat social a aquells que mantinguin o contractin una jornada..., o un treballador en jornada indefinida, o a temps parcial, o a jornada completa.

Nosaltres creiem en l'impuls a través de les polítiques europees. I deia el senyor Mas: «S'ha fet un pla d'emprenedoria a nivell europeu.» I s'ha fet i se'ls ha donat més de 6.000 milions, dels quals 1.900 aniran a Espanya. Espero, senyor Mas, que el Govern de Catalunya ho faci amb la màxima col·laboració de gestió d'aquests recursos públics que han d'anar en benefici dels nostres joves.

A més, la mateixa societat civil catalana i la mateixa estructura econòmica catalana tenen grans fortaleces, tenen grans fortaleces, tenen grans riqueses i grans recursos, i entitats, algunes, com «la Caixa», han fet convenis amb el mateix Ministeri de Treball amb més de 6.000 milions per impulsar accions i convenis i itineraris d'inserció així com activitats d'emprenedoria per als joves.

Jo crec, senyores i senyors, que, si volem treure Catalunya i la resta d'Espanya de la crisi econòmica, tots hem de sumar. A mi m'agradaria posar el comptador a zero avui, oblidar-nos dels que han pensat solament en l'estelada, en el procés independentista, en el procés separatista, i que pensin en la veritable Catalunya, la veritable Catalunya que necessita solucions.

Hem d'apostar per una nova política més propera i en què l'epicentre siguin els problemes reals i quotidians de les persones. Una nova política s'ha de fer des del respecte i des de la tolerància, no des de la discrepància, tots fent autocrítica, començant pel mateix Govern, que ha estat instal·lat en la paràlisi i en la manca de solucions dels problemes reals.

Crec avui, senyores i senyors diputats, que aquest Parlament ha de ser una reivindicació de la joventut, perquè és la nostra obligació amb els joves. Els representants del poble de Catalunya estem aquí per construir projectes de present i de futur, no per a debats estèrils que no interessin la resta de la ciutadania, sinó que estem aquí per establir les bases de les solucions dels problemes de qui més ho necessita. Calen reformes econòmiques, calen reformes econòmico-financeres i entre elles, senyor Mas-Colell, la primera, l'aprovació del pressupost que necessita Catalunya, amb les propostes d'inversió que necessitem en tots els àmbits.

La taxa d'atur juvenil, senyores i senyors diputats, duplica la taxa d'atur total, però aquesta, dissortadament, no és una peculiaritat sols de Catalunya, passa també a Espanya i passa també a alguns indrets de la resta d'Europa. Per tant, les reformes adreçades no solament han de ser reformes i polítiques laborals, polítiques d'inserció, polítiques socials i polítiques d'habitatge, sinó bàsicament polítiques pressupostàries, d'austeritat i de control de la despesa i prioritització de la despesa pública.

En aquest sentit, crec que els esforços reformistes d'aquest Govern han d'anar adreçats a fomentar, com estem fent fins ara, la nostra balança comercial i la reducció del dèficit. El Govern de Catalunya –i això se li oblidava al senyor Mas–, i ho va fer, a més, amb el nostre suport, va haver de reduir partides duríssimes en departaments com el Departament de Treball, en què vam haver de reduir un 30 per cent, i no vam pujar aquí, a la tribuna, a criticar els altres, senyor Mas, vam assumir la nostra responsabilitat, perquè li va tocar fer-ho, com a altres ens va tocar donar-li suport, com a altres a Madrid els ha tocat fer-ho. Perquè, si no fem això, l'estat del benestar s'enfonsarà; perquè, si fem el que diuen els socialistes o el que diuen altres, que creuen que els diners no existeixen, o no es fan sols, resulta que, si no reduïm el gran deute i dèficit que ens van deixar, especialment a Espanya, de 900.000 milions del PIB espanyol, ara no es podria mantenir l'estat del benestar.

Nosaltres creiem, senyor Mas, que avui ha de finalitzar la paràlisi i el desgovern del seu propi Govern; el Govern dels millors no està sent el Govern dels millors, està sent un govern paralitzat, està sent el Govern de l'estelada, això sí, però el govern paralitzat per les polítiques econòmiques, per les polítiques de lluita contra l'atur, per les polítiques de lluita contra l'atur juvenil.

Més d'un 50 per cent d'atur, els nostres joves, un 53 per cent; tenim un 25 per cent de fracàs escolar o un 30 per cent de fracàs universitari, que són dades íntimament lligades i representen un gran fracàs col·lectiu de tota la societat.

Deia el senyor Mas: «Hem reduït una mica l'abandonament prematur dels nostres joves; s'han incorporat més alumnes a l'àmbit universitari.» I amb això ja en fem prou. Escolti'm, president, Catalunya encara té més de nou-cents barracons en què els joves catalans estan estudiant en condicions precàries, 860 barracons en què estudien divuit mil estudiants catalans. Fixi's, consellera, jo fa vint anys o una mica més de vint anys ja estudiava en barracons. Seguim igual. I vostès... (*Veus de fons.*) Ah, he sortit molt bé, clar, però en barracons. Sí, sí, sí; ja ho pot dir, ja. Però en barracons. Si vol traïem les escoles... Consellera, si vol traïem les escoles i anem tots a barracons, eh? Si li sembla aquest, el model, podem fer-ho –podem fer-ho. Ja veig quina és la seva responsabilitat en les infraestructures educatives. Li ha sortit el rampell. Ja ho veig això, ja ho veig. (*Aplaudiments.*) Ja ho veig, sí.

Alguns diuen que hem de seguir apostant-hi i que el sistema educatiu és el que garanteix les oportunitats, i és veritat. Alguns parlen de les famílies amb més

recursos. Jo vinc d'una família que no ha tingut recursos, d'una família molt humil, que no va tenir beques, que no vam tenir ajuts, que vaig haver de treballar des de molt petita per pagar-me diferents carreres, i vaig arribar fins aquí també. I això ho poden fer i ho seguiran fent molts joves. Però l'excel·lència es basa en l'esforç, en el treball, en la recuperació de valors. I el Partit Popular creu en els valors de l'esforç, de la iniciativa privada i no de traslladar als nostres joves una joventut subsidiada i una joventut d'ajuts, perquè aquest no és el camí; el camí és el de l'esforç i el camí és el de la iniciativa. (*Aplaudiments.*)

Hem de garantir en el sistema públic la qualitat, la llibertat d'oportunitats i l'excel·lència, l'excel·lència del nostre conjunt, del nostre model educatiu. I hem d'apostar per una formació professional. Senyor president, jo l'he sentit parlar de la formació professional des de la signatura dels nostres acords, i del model de formació professional. El model de formació professional passa, senyor conseller, per l'increment de la signatura i de la interrelació amb molts més convenis d'empresa dels que tenim. I hi han comunitats autònomes a Espanya en què la formació dual i l'homologació de les classificacions professionals entre la formació professional en tots els graus és molt més evolucionada que aquí. I estem disposats a treballar i a col·laborar amb això si vostès volen fer-ho.

Hem de garantir també una societat de millor qualitat en el nostre model educatiu lingüístic. Jo vull garantir una societat trilingüe, una societat d'excel·lència, capaç de competir al món. Alguns de vostès estan en contra d'una llei que per nosaltres és molt important. Per vostès sembla que, quan la fan, és legítima; quan les fem els altres, no és legítima. Nosaltres creiem que és molt important una llei que, com la LOMCE, tiri endavant i que avalui els processos i els nivells educatius dels nostres fills. Creiem, a més, que ens permetrà tenir millors nivells de qualitat d'educació que no pas els que hem tingut fins ara.

Senyores i senyors diputats, jo crec que l'atur juvenil no és una xacra irreversible, crec que el podem vèncer. Als anys noranta els socialistes deien que l'atur era estructural, deien que a Espanya l'atur era estructural; doncs, no, l'atur va tenir solució. Jo crec que hem d'ajudar a crear milions de llocs de treball a Espanya. Les propostes del Partit Popular van en línia positiva, constructiva i propositiva. Nosaltres creiem que no ens hem de resignar ni al fracàs escolar, ni a l'atur juvenil, ni han de ser estructurals a la nostra societat. Perquè l'únic que sembla que vostès estan mantenint com a estructural, senyor Mas, és l'increment del nacionalisme exclusiu i del nacionalisme de l'estelada. I això és el que no volem que formi part de la nostra societat.

Jo els dic, a més, senyores i senyors diputats, que als joves els hem de donar el missatge que hi ha un govern compromès a impulsar les polítiques necessàries –fiscals, laborals, econòmiques i pressupostàries necessàries–, però hem de donar el missatge que aquest Govern ha de despertar i ha de governar.

Volem que les nostres propostes de resolució que demà es presentin al Parlament de Catalunya puguin ser

i puguin suposar un gran pacte per als joves catalans: polítiques d'ocupació, d'emprenedoria, d'una millor formació adaptada a les necessitats del mercat de treball i per tant adaptades als diferents sectors productius, des de la indústria, el turisme, els serveis, que a casa nostra tenen un gran i important arrelament; polítiques d'habitatge, de transport, i també de recolzament a l'associacionisme i al voluntarisme.

Nosaltres, senyores i senyors..., senyor Mas, Govern de Catalunya, desperti's com a govern i valori les propostes de tots, també les del Partit Popular català. Ens han servit en dos anys, senyor Mas, i després de dos anys hem passat a períodes de tensió. Torni a recupear els períodes de construcció i d'acceptació. Demà els oferim un pacte d'oportunitats, de llibertats i de futur per a tots i especialment per als joves catalans.

Senyores i senyors diputats, avui assumim un repte important. La joventut catalana està pendent de tota la nostra tasca conjunta, avui i demà, en aquesta cambra; està pendent de la nostra capacitat d'arribar a acords i a consensos; està pendent que sapiguem fer, entre tots, polítiques transversals, per sobre de les nostres diferències ideològiques. Junts crec que podem assolir un objectiu comú: treballar per generar les oportunitats que es mereixen i que devem als joves, garantir el futur de llibertat en convivència. I amb aquest debat no solament hem de generar una expectativa; crec que tenim un compromís amb els joves a Catalunya, no els podem fallar, i, si no donem respostes entre tots en aquest debat, haurem generat frustració.

Pel Partit Popular, aquesta és la prioritat: la prioritat de treure Catalunya de la crisi, la prioritat d'una Catalunya en llibertat, la prioritat d'una Catalunya en què alguns creuen que només la independència resoldrà tots els problemes. I jo vull dir-li, senyor Mas: quan parli en nom dels joves no hi compti els joves del Partit Popular, que no creuen en la seva independència, no creuen en la separació, no creuen en el xoc de trens, i creuen que és millor entendre'ns que no pas oposar-nos, creuen que és millor redreçar i recuperar camins, i fer-ho tots junts.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Gràcies, també, a tots els joves, organitzacions, membres de joventuts polítiques, entitats del Consell Nacional de Joventut, també, que avui ens acompanyeu i que en gran mesura són promotors de la iniciativa, de la idea que avui es dediqui aquest Ple a aquest debat monogràfic sobre la situació de la joventut a Catalunya.

Aquest matí començàvem el dia no amb el Ple: a quarts de vuit del dematí hi havia uns quants joves del

nostre país desnonats de les naus del Poblenou en què estaven vivint els darrers anys. Espero que aquest Ple també es dediqui a aquells joves, ciutadans del nostre país potser que no han nascut aquí però que també treballen aquí, que vivien en aquestes naus, i als quals, hi insisteixo, espero que aquest Ple, entenc i desitjo, també els és dedicat, perquè també són gent jove del nostre país que avui ha viscut una situació dramàtica i molt dura.

Deia que aquest és un ple iniciat sobretot a partir de la proposta de bona part de les organitzacions que ens acompanyen, recollida per bona part dels grups parlamentaris, i és un ple en què parlarem sobretot de gent jove i de polítiques de joventut i polítiques d'ocupació, però que no només és un ple de joventut. Per nosaltres, aquest és un debat sobre la societat catalana en si, sobre allò que passa a la gent jove, però també que passa a la resta de la societat catalana i d'allò que volem per ara, però sobretot d'allò que volem canviar en el futur i d'allò que volem per a un país més endavant. És un debat sobre la nostra realitat com a país, perquè probablement és entre els homes i les dones joves on es veu amb més cruïsa els efectes no ja només de la crisi econòmica, sinó sobretot de les polítiques i de les receptes que s'han aplicat a aquesta crisi econòmica, però també és on es veu amb més cruïsa la crisi política i social brutal que vivim al costat d'aquesta crisi econòmica.

És cert que els efectes de la manca de recursos, d'inversions i de l'atur es poden veure en altres col·lectius, i són especialment dramàtics si mirem la gent gran o la infància. Però en el cas dels joves, en les polítiques que s'estan duent a terme, diria que es perpetren les polítiques més sistemàtiques de desballestament de l'estat del benestar; és *contra* els joves, que es fan aquestes polítiques. I dic «perpetrar» expressament, perquè no tinc cap dubte de la intencionalitat d'unes polítiques que van adreçades a tenir una generació, aquesta de dinou..., o de setze a vint-i-nou anys de què estem parlant, amb els sous devaluats i amb les seves condicions de vida més precàries. I és intencionalitat perquè, acabant de precaritzar-los, acabant d'empobrir-los, acabant d'expropiar-los de qualsevol capacitat d'enriquir-se, fins i tot treballant, de tenir la seva pròpia vida, es mantenen nivells de competitivitat internacional que no busquen l'excel·lència o fer-nos un país competitiu en recerca, en innovació o en creativitat, sinó que busquen fer-nos un país competitiu en salaris i en desregulació, busquen fer-nos competitiu a base que les vostres vides siguin més barates i més precàries. Aquest és el model que hi ha al darrere de les reformes, de les polítiques i, en bona part, de les mesures que estem vivint a Catalunya, i també a l'Estat. Aquesta és la competitivitat que es busca i aquest és el model que hi ha al darrere d'aquestes polítiques.

Algú pot dubtar, avui, que les decisions que es prenen en els governs de Barcelona, però també en el de Madrid o, a nivell europeu, a Brussel·les, tenen aquesta intencionalitat de tenir una societat amb menys costos salarials, amb menys drets socials i amb menys polítiques públiques? I que alhora facin que la desregulació d'aquests serveis públics que es deixen de proveir, especialment en salut i en educació, sigui per a

alguns un nou mercat de negoci, una nova oportunitat de generar riquesa?

Conseller, ja no ho diem només nosaltres. Abans d'ahir sortia –dades empíriques que ho corroboren– l'Enquesta de pressupostos familiars del 2012, que evidència que les famílies a casa nostra gasten menys. No és cap novetat; però, atenció, hi ha dues partides que han augmentat en la despesa familiar: educació i salut. El mèrit és tot seu, no només perquè augmenten les taxes, no només perquè n'hi ha de noves, sinó perquè hi ha serveis que s'han privatitzat, i si les famílies ara volen segons quins serveis, des del zero-tres fins a segons quin altre servei educatiu, com beques menjador, com accés al lleure educatiu, com els plans d'entorn, com tot allò que s'ha desmantellat, ara ho han de pagar. I el mateix en salut, conseller: ara, segons quines proves diagnòstiques –vostè ho sap molt bé–, segons quines proves mèdiques, les famílies les paguen, perquè saben que és insuportable el temps d'espera que han de passar a la sanitat pública. I per això les partides que han augmentat a la despesa familiar, malgrat la contingència que té la despesa familiar de totes les famílies a casa nostra, han augmentat en salut i en educació. I el mèrit és seu.

Per tant, és evident que d'aquesta crisi algú se n'aprofita i algú en fa negoci, i és evident que de la precarització de les condicions de vida, especialment de la gent jove, algú en fa negoci. I algú, a més a més, pretén treure'ns d'aquesta crisi. No és veritat que sigui a partir de la recerca o de la competència, no és veritat que sigui a partir de la innovació, perquè aleshores estaríem invertint en recerca; és a partir precisament de tenir una societat més barata, una societat a preu de saldo, que és el preu a què estem venent també el nostre patrimoni, des de l'aigua fins al patrimoni de la Generalitat, que alguns pretenen trobar les solucions per a aquesta crisi.

I, deia, els joves en són, com cap altre col·lectiu, una víctima principal. N'hi ha d'altres que són víctimes col·laterals de la crisi, però em sembla molt intencionalitzat el que es fa amb la gent jove.

I és veritat que Europa està reaccionant, president? Els sembla que per aquests 6.000 milions a nivell europeu, 1.900 milions que arribaran a l'Estat, en dos anys, podem dir que Europa reacciona?, quan al mateix temps els mateixos decisors a nivell del Consell Europeu i els mateixos decisors a nivell europeu han destinat més de 475.000 milions a rescatar la banca espanyola? Quatre-cents setanta-cinc mil milions sí que són una prioritat i una intencionalitat en la política europea, 6.000 milions són una burla (*aplaudiments*), una burla en dos anys. I, per tant, no ens sembla que de cap de les maneres Europa estigui redreçant les seves polítiques.

Dèiem: els objectius són els drets de les persones joves, els seus drets laborals, els seus salaris, la seva educació, la seva atenció sanitària, especialment també la de les dones, que ara ni embarassades ens podem quedar si no tenim un marit o si no podem pagar aquesta fertilització.

Per tot això, aquest és un... (*Remor de veus.*) És així o no és així? (*Veus de fons.*) Has d'estar casada o has de

tenir els diners per quedar-te embarassada; si no, el Govern això no t'ho permet. No sé quins escarafalls hi posen, però no hi ha una altra alternativa.

Per tot això aquest és un problema, deia..., aquest és un ple que parla de la gent jove però que ens interpel·la a tots com a país. Aquest és un ple en què estaria bé que ens centréssim no només en allò que volem ser, en allò que ens cal per al futur, també en allò que som i en allò que cal canviar per nosaltres mateixos. Aquest és un debat, sí, sobre el segrest del present de la vida de la gent jove, i sobre el segrest de les seves condicions de futur i el segrest del seu futur. I no ens enganyem, a aquestes alçades: el problema no és la crisi només, el problema no és un mal finançament només, el problema és la política que s'hi adreça i la mirada amb què s'hi fa front.

Altres vegades, és veritat, hem tingut situacions de crisi –abans hi han fet referència diversos diputats–, amb xifres d'atur potser no tan alarmants però igualment altes. Però a diferència d'altres moments en què amb xifres d'atur o fins i tot amb xifres de pobresa altes passa amb aquesta situació... –i el president abans hi feia referència quan parlava dels índexs de pobresa–, és que abans hi havia un coixí social que permetia que les persones sota el llindar de pobresa tinguessin accés a, per exemple, rendes garantides d'inserció, allò que vostès en un estiu van desbaratar, perquè en quedessin expulsades més de deu mil persones. La diferència era el coixí que hi havia per quan les persones, joves o no joves, quedaven a l'atur o sense feina quedessin cobertes per una prestació.

És veritat que hem parlat molt d'atur ja, però hem parlat molt poc de precarietat; i probablement el que caracteritza la situació laboral de la gent jove és precisament que és una feina precària. Alguns sociòlegs han arribat a parlar, fins i tot, de la «generació io-io», perquè s'acosten i retrocedeixen respecte al mercat de treball de manera permanent, i això els impossibilita arribar a tenir una vida pròpia, els impossibilita tenir un habitatge propi, els impossibilita a vegades tenir fins i tot, tot i tenint treball, la possibilitat de sortir-se'n per si mateixos: temporalitat alta i, a vegades, fins i tot la circumstància de treballar i, malgrat rebre un salari, no arribar als mínims per poder subsistir.

Això és la conseqüència dels *minijobs*, president. Els *minijobs* precisament són aquesta definició del que és el precariat, del que és treballar sense poder arribar a subsistir, condemnar la gent a treballar però a no poder viure del seu propi treball, i és evident que aquesta no és la sortida per a l'atur de tots els joves de què estem parlant.

Té conseqüències, evidentment, en la seva emancipació, que s'ha retardat a nivells dels quals ja ens havíem oblidat o dels nivells de fa més de deu anys.

I té conseqüències, evidentment, en el fet que els nostres joves marxen del país, els *nostres* joves, els que han nascut aquí i els que havien arribat no fa gaire. Tan dramàtic és que marxi algú que ha nascut aquí com algú que havia vingut a buscar la seva oportunitat de vida, que ha treballat aquí, que ha viscut aquí o que ha estudiat a les nostres escoles. O no és dramàtic

que aquella gent que va creure que Catalunya era una terra d'oportunitats avui en marxi amb tota la frustració? A mi em sembla igual de greu que marxi un que ha nascut aquí com algú altre que ha vingut a treballar i a viure a casa nostra.

I continuen marxant també joves, d'una manera exponencial, amb formació i sense formació, aquells que tenen idiomes i possibilitats de sortir-se'n i aquells que no. I també continuen marxant joves de les nostres zones rurals, perquè hem aconseguit garantir una bona educació i una educació de qualitat a les zones rurals, cert, però no hem aconseguit garantir un mercat de treball que els arrelhi al seu territori, i continuen abandonant, malgrat alguns refluxos, el que és la seva terra i el seu lloc d'origen.

Són, a més a més, els joves a casa nostra –i probablement això explica que hàgim trigat tant a tenir un ple com aquest i que hàgim trigat tant a abordar una qüestió com la de les polítiques de joventut–, són pocs: representen el 15 per cent de la població. Són 1 milió de joves, sí; els joves de la meua generació, quan ho érem, érem gairebé 2 milions, i probablement això també explica determinades decisions que en el seu moment es van prendre i que avui es prenen d'una altra manera. No sé si en tenen moltes o poques, d'expectatives, però és evident que la responsabilitat de sorprendre'ls, aquestes poques expectatives, és nostra.

Malgrat aquesta situació, és veritat, va sent hora que trenquem tòpics. Els nostres joves són una generació formada, són gent compromesa, que s'autoocupa, que té emprenedors, sí, però que sobretot té emprenedors socials, que creen cooperatives per produir, per consumir o per estalviar. Aquesta és una generació que protagonitza el voluntariat –un de cada quatre voluntaris a Catalunya té menys de vint-i-nou anys–, però també que ajuda a tirar endavant iniciatives que mai es farien realitat si no fos pel seu micromecenatge, per la seva recollida de signatures, amb el seu activisme presencial o digital, o que mai es tirarien endavant si no fos pel seu compromís, i que demostren que no esperen que ningú els solucioni els problemes i que, a més a més, volen ser protagonistes d'allò que passa al seu voltant.

Per això han protagonitzat també les formes més innovadores i agosarades de reivindicació, al carrer. No han vingut aquí, han anat al carrer: l'Onze de Setembre, el 15-M... Han anat al carrer amb totes les mares, amb la vaga general, amb la defensa dels serveis públics, d'un futur millor, en contra del que els està passant i que no entenen que els estigui passant. No és una generació desvinculada; és una generació, probablement, descreguda. Descreguda del que fem portes endins en aquest Parlament i també en d'altres institucions; desconfiada d'unes institucions que donen l'esquena a la seva realitat –i ells també ens giren l'esquena massa sovint–, i sobretot d'una política que no vol o no pot actuar davant decisions econòmiques, que, sota l'aparença de neutralitat o d'estadística, està prenent decisions en contra del seu present i del seu futur.

La crisi no és un accident. Vostès no són uns gestors neutrals d'allò que està passant i de forma acrítica apliquen allò que es pot fer. Si no, no en tindríem, de

parlaments i de governs. Que Catalunya sigui la comunitat autònoma on més han pujat les taxes universitàries, que sigui la que més, no és una decisió neutral; és una decisió volguda i intencionada. I, per tant, la seva no és una gestió qualsevol. Per això, no podem tractar la situació de la gent jove com un fet aïllat; ve en el paquet de totes les polítiques que vostès han estat executant.

Abans algú parlava de la situació de crisi, de com afecta els joves aquesta situació directament. Per nosaltres, que sempre hem denunciat que no només la crisi sinó les receptes que s'hi estan donant són una estafa, on més s'evidencia és precisament en la vivència de la gent jove. No és una estafa –abans que es feia menció dels mèrits personals– que algú hagi estudiat al llarg de tota la seva vida, combinant fins i tot la possibilitat de treballar i estudiar, i un cop acabada la seva formació es trobi que ha de marxar del país o que la feina que troba no cobreix ni la possibilitat de mantenir la seva pròpia vida? No és una estafa la situació d'algú que, sigui treballador o no, s'hagi guanyat la vida mínimament i que, condicionat pel que deien les entitats bancàries, la propaganda institucional, pel que deien les administracions o el que deien els serveis públics i privats, s'hagi hipotecat i avui, sense feina, es vegi a punt de desnonar o de tornar a casa seva, a viure amb els seus pares, amb el que això significa?

No es tracta de desresponsabilitzar ningú, és evident. Però la gent, els joves són responsables d'aquelles decisions que es prenen amb el seu coneixement, no de les que es prenen a esquenes seves, no de les que es prenen enredant-los, dient-los que sortirem de la crisi si van a treballar a un casino; no explicant-los mentides com moltes de vegades i massa sovint sentim des d'aquest i des d'altres faristolos.

Es pot dir, avui, sense cap mena d'impunitat, que cal recuperar la cultura de l'esforç i de la iniciativa i de l'emprenedoria, i alhora que aquells que s'aprofiten del seu nom, del seu càrrec, sigui per via de contractes o sigui per via de sobres seguïn impunement en les institucions? (*Aplaudiments.*) Es pot tenir la cara de dir-los als joves que recuperin la cultura de l'esforç amb els casos de corrupció que dia rere dia omplen els seus diaris, omplen els seus mitjans de comunicació? Es pot dir que hem viscut per sobre de les nostres possibilitats mirant a la cara a la gent jove, i dir-los-ho, però llegir dia sí i dia no, deia, en aquests mitjans de comunicació que s'han creat veritables màfies per espoliar diners públics i traspasar-los a butxaques privades? Se'ls pot mirar a la cara i dir-los que s'han d'estrènyer el cinturó mentre tenim aquells que s'han enriquit d'una manera grollera amb els diners de tots, i que mentrestant ells hagin de passar pel que estan passant? Parlo de «robar» directament. I aquesta també és una realitat que viuen els joves avui, cada dia, i que fins ara no n'havíem parlat en aquest Ple.

Com es pot ser contundent amb l'ús de l'espai públic quan et manifestes, quan portes una pancarta o quan fas un *graffiti*, que pateixes les conseqüències duríssimes del que és –no?– apropiat-se de l'espai públic, i, en canvi, després veure que corruptes, corruptors, lladres i encobridors tenen garantida la immunitat, el

perdó, o que se'ls condemni i es redueixin les seves penes?

Amb quina legalitat, amb quina legitimitat els direm que no pintin una paret si aquell que està robant probablement el tant per cent de la construcció d'aquell edifici es passeja amb les butxaques plenes? Aquesta és la legitimitat que hi ha al darrere d'algunes de les afirmacions que es fan i que se'ls diu també a la gent jove i que probablement expliquen que siguin descreguts amb part de la nostra política.

La corrupció, que ha estat necessària per a l'espoli de diners públics cap a mans privades, forma part també de la seva realitat. I per això necessitem també la gent jove: la seva indignació, la seva creativitat, la seva creació, la seva capacitat de donar la volta i la seva necessitat d'un govern i d'una manera de governar diferent i de fer les coses diferents per canviar una realitat que els asfixia a ells, però que també ens asfixia a nosaltres.

I davant d'aquest segrest de present i de futur, ens trobem amb el seu Govern; un govern que a aquestes alçades no legisla; un govern que no té activitat pressupostària, perquè és evident que seria *gravíssim* fer uns pressupostos a Catalunya en aquests moments, i que no té una altra iniciativa que no sigui retallar o, com vostès en diuen, redimensionar la despesa pública, o una altra iniciativa que no sigui obrir oportunitats de negoci a la iniciativa privada, com els agrada dir, o que, traduït per al comú dels mortals, joves i no tan joves, vol dir vendre's el nostre patrimoni present i futur.

En matèria juvenil aquesta inacció és encara més evident, consellera. Vostè ha fet un repàs dels instruments que tenim en política juvenil, alguns que vénen d'antic i altres que s'han renovat en els darrers anys, però que no els fan servir. I els ho diu precisament la gent que més en pateix, que més ha ajudat a construir-los i que més hi participa, i qui més hi ha participat. En el disseny d'aquests instruments, escolti'm, hi estan cada dia; en la seva implementació, no apareix per enlloc. Vostè coneix instruments com el de l'Acord de mesures d'ocupació juvenil, que tan alta valoració va tenir pels mateixos agents socials i que, probablement, vostè hi va participar com a agent social. Desaparegut. Ja era un instrument existent; ara ens l'haurem d'inventar de nou, probablement.

I no els recordaré el que ja els deia el senyor Navarro. Probablement, l'única afirmació en matèria de polítiques d'ocupació juvenil que hem sentit del seu Govern és quan el conseller Mena, en seu parlamentària, davant dels joves i en la Comissió de Joventut, els va dir que se n'anessin a servir cafès a Londres, que era una bona oportunitat per aprendre idiomes. Encara no he sentit a ningú del seu Govern que el rectifiqui o que demani disculpes a tots aquells joves que han hagut de marxar a Londres o on els ha calgut, no per aprendre idiomes, sinó per necessitat. (*Remor de veus.*)

Lluny de contribuir... Em sap greu que els disgustin les meves afirmacions. (*Remor de veus.*) Però em sembla que s'ho esperaven. Lluny de contribuir a invertir aquesta situació d'emergència social, de contribuir a millorar la situació, la seva política en aquests darrers

anys el que ha fet és precisament tirar endarrere en tres dels pilars del que és l'emancipació de la gent jove: en treball, en habitatge i en educació. En els tres grans pilars les seves decisions han fet anar endarrere la situació de la gent jove.

En treball. Abans sentíem el conseller Puig parlar de la necessitat d'avaluar la reforma laboral, reconeixent que no havia generat ocupació i reclamant que d'aquesta avaluació en surtin decisions ulteriors per veure què en fan.

Escolti, van trigar molt poc a decidir la reforma laboral. No sé per què triguen tant a derogar-la. Nosaltres demà els en donarem l'oportunitat. És evidentíssim que no només no ha contribuït a generar llocs de treball i ocupació, que no només no ha contribuït al fet que no se'n destrueixin, sinó que, a més a més, al que sí que ha contribuït... –i, probablement, és perquè era l'objectiu inicial i per això, probablement, no es derogarà amb la celeritat que caldria, o, probablement, no hi col·laboraran a derogar-la–, l'objectiu principal és desregular el mercat, és treure capacitats de negociació a la gent treballadora –i ho estem veient amb la ultraactivitat dels convenis que acaba ara– i sobretot devaluar els salaris, és fer la gent més barata. Aquest és l'objectiu d'aquesta reforma laboral.

El pitjor és que ni això funciona, senyora Camacho. És que ni fent la gent més barata aconseguim sortir de la crisi. És que ni aquell instrument gairebé li diria pervers que té aquesta reforma laboral i ocult al darrere, que és devaluar els salaris i fer-los més competitius al costat dels països del sud d'Europa, perquè és evident que en recerca i en innovació ja no podem competir-hi..., és que ni això els funciona, és que ni en això són capaços de treure inversió de fora. Perquè ni en això acabem sent competitius, perquè sempre hi haurà algú disposat a ser més barat. I aquesta lliçó encara no l'han après. I perquè a més a més encara hi ha gent que es resisteix que les seves condicions de vida siguin el capital d'atracció d'inversió estrangera.

A més a més, al costat d'aquesta reforma laboral, que em fa l'efecte que no queden més malament per demanar que es derogui, em fa l'efecte que hi ha altres elements, i vostè hi ha fet referència, conseller, en els temes del Servei d'Ocupació.

Aquí per alguna vegada podríem aprendre d'errors de tots plegats. Fa pocs dies Ivàlua, l'Institut Català d'Avaluació de les Polítiques Públiques, treia precisament un informe sobre..., o explicava quin havia sigut l'impacte de les polítiques d'ocupació. I no és un bon impacte. I, a més a més, fa bones recomanacions? Li diu, per exemple, conseller, que no serveixen de res els programes de sis mesos. Li diu, per exemple, que no els desvinculi del territori, que han d'estar vinculats a la proximitat. Li diuen, per exemple, que tenen èxit aquells programes en què els joves són protagonistes de les decisions, en què no es decideix per ells, sinó que se'ls pregunta, en què es consorciï institucions públiques amb institucions de caràcter social o del tercer sector.

I vostè ens presenta una reforma del SOC i noves mesures sobre el SOC que van precisament en la direcció contrària. Home, per una vegada, ja que tenim un ins-

titut d'avaluació, ja que fem allò que tan poc fem en la política catalana, que és avaluar l'impacte de les polítiques públiques, fem-li una mica de cas. I potser, amb els pocs recursos que hi ha, que ja li reconec que són pocs, com a mínim els invertirem millor.

Deia en treball i en habitatge; habitatge, que és un problema greu de totes les generacions, però que en el cas de la gent jove és especialment dramàtic, perquè els impedeix desenvolupar la seva pròpia vida, és un obstacle per començar una vida pròpia i a vegades és una frustració per haver de retornar a la casa familiar i haver de deixar un projecte personal estroncat.

I aquí també li proposem... El president ens reclamava mesures concretes a mitjà i llarg termini. Miri, hi ha mesures a llarg termini, mesures que, segurament, deuen costar, però que ja fa temps que reclamem: els pisos del Sareb. Abans li ho han citat. Com és possible que rescatem les entitats bancàries amb aquesta ingent quantitat de diner públic i després siguem incapaços de demanar-los contrapartides?

Però, mentre això no és possible, mentre això no ho aconseguim, mentre en això no tombem la truita, què passa amb les famílies que ja han ocupat els pisos del Sareb, per exemple, a Salt? Vostè va rebre la gent de la PAH. Vostè sap que hi ha mecanismes –amb una certa valentia política i d'innovació, sí– que garanteixen que allò que ja està passant, que aquesta apropiació que algunes famílies fan, disposades a pagar un lloguer social, però, per poder tenir un habitatge..., se'ls ha de donar cobertura des de les institucions. I aquí és on vostè pot prendre mesures. Aquí és on podem trobar acords que vagin en el curt termini fins a esperar en el mitjà termini. Però cal valentia política. Una valentia que no hem trobat en les mesures d'habitatge, en absolut. Una valentia que no hem sabut veure quan s'han retirat les ajudes al lloguer o quan s'han deixat o s'ha mirat cap a una altra banda davant la situació d'inaccessibilitat a l'habitatge.

Habitatge, treball i educació són els pilars per a l' emancipació de la gent jove. I, probablement, en educació és on la desfeta és més gran, consellera. Als joves els afecta no només com a alumnes, la precarització del nostre sistema educatiu –tenir més alumnes amb menys mestres o tot el paquet de retallades que avui s'han repassat o venim repassant–, sinó que els afecta també com a docents, com a joves preparats per ser docents, mestres o educadors en els nostres centres i que ja no poden tenir-hi feina.

Però a més a més, els ho deia abans, hi ha marge en les decisions que vostès han pres. Ens deia l'Observatori del Sistema Universitari que ha calculat que estudiar a la universitat catalana costa entre un 70 i un 290 per cent més a Catalunya en els darrers anys. I és veritat, vostès hi han posat un programa de beques, amb sis trams, el sisè dels quals, on hi ha el 60, més del 60 per cent dels alumnes, és el que no té cap ajut. No ens facin trampes, tampoc, amb les mesures i amb les receptes que ens vénen a explicar. És inaccessible, el sistema de beques. I, per tant, és evident que el que han deixat fora amb aquestes mesures, amb aquest augment de taxes, amb aquesta discrecionalitat, probable-

ment, a l'hora de buscar nous ingressos en el sistema educatiu, que podrien anar per una altra banda, però que han anat a augmentar el preu de la universitat pública..., és que hi deixen de banda, que en deixen fora bona part d'aquells alumnes que no s'ho poden pagar.

És evident que hi ha un biaix social, és evident que hi ha un biaix d'igualtat d'oportunitats i és evident que té un impacte en la formació de la nostra gent jove. Si la manera de sortir de la crisi ha de ser atraient talent, ha de ser a partir de la innovació, ha de ser a partir de la inversió basada en coneixement, innovació i creació, anem malament. Si el que hem de fer per sortir de la crisi o per recuperar l'economia és invertir en totxo, en casino i especulació, aquestes polítiques d'educació i universitàries van en la direcció oportuna.

I és veritat, parlem molt de futur aquí, a Catalunya, i en parlem molt en aquest Ple, però probablement mai com ara la situació dels nostres joves s'assembla a situacions i a dades i a xifres i a realitats com les que havíem viscut fa molts anys en l'accés a la salut, en les ràtios a les escoles, en els salaris o en altres situacions. Probablement mai com ara el que estem fent és robar-los el dret a la prosperitat, el dret a tirar endavant.

Confiam que aquest Ple, a més a més, signifiqui un pas endavant, i confiem que signifiqui un canvi de model. No confiem en les receptes velles, president. I nosaltres també voldríem tenir acords concrets d'aquest debat, acords concrets i acords que portessin el seu pressupost al costat. I per això creiem que la primera de les mesures a curt termini és l'aprovació d'un pressupost. Cert..., de les dificultats –ja n'hem parlat altres vegades– que té aprovar un pressupost a Catalunya; però sense un nou instrument que garanteixi recursos per a les mesures que es prenguin tornaran a ser fum, i ja hem aprovat massa vegades en aquest Parlament literatura d'aquella que després el Govern no executa.

Però també ens calen canvis a mitjà termini: canvis a nivell nacional, social, econòmic i ecològic. I Catalunya hauria d'emprendre tots aquests canvis d'una manera consensuada i d'una manera contundent. I no hem vist en les seves polítiques cap de les intencions en aquest sentit.

Abans es parlava dels segrestadors, i és cert: la crisi és un dels segrestadors de la vida de la gent jove, ho és també la situació de finançament que viu Catalunya, però ho és també una política lliberal que té segrestat el futur de tots els joves al sud d'Europa. I no fer res cap a aquests segrestos, cap a tots tres, cap a cap d'ells, és també un problema de la política catalana; mirar només cap a un d'ells és també un problema de no trobar solucions en la política catalana. Per tant, necessitem canviar-los tots, aquests segrestos, i la gent jove és precisament qui ens hi ha de poder ajudar i qui té dret, a més a més, a dir la seva en la definició de totes aquestes noves realitats.

A llarg termini, a més a més, ens calen segurament més pactes entre generacions, més pactes per compartir, per redistribuir, per garantir riquesa a tothom. És veritat, nosaltres els oferim acords, i demà segurament debatrem propostes de tota mena, a curt, mitjà i llarg termini; però ja els dic que totes les nostres impliquen

canviar d'orientació les polítiques que s'han estat fent a Catalunya, les que s'han estat fent a Catalunya, les que s'avalen des de Madrid i les que es dissenyen des de Brussel·les. L'orientació de les seves polítiques, deia, perquè ja no ens valen falsos consensos d'aquells que, com deia, al Parlament estem tan acostumats a tenir, que és aprovar per majoria una cosa en el Parlament que després el Govern impunement no pensa ni executar.

El que demanaria, per acabar, humilment, però també d'una forma molt egoista, com a generació i probablement com a càrrec electe, és que la gent més jove no ens deixi, que la gent més jove no marxi, que la gent més jove no dimiteixi. Necessitem que la gent més jove no es rendeixi. Perquè probablement l'únic dret a què la gent més jove no pot renunciar o no té dret a renunciar és precisament el de rendir-se i el de la renúncia. La nostra obligació és que les seves lluites tinguin sentit i, sobretot, que tinguin resultats. I aquest hauria de ser l'objectiu d'aquest Ple.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a les quatre i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió amb el Grup Parlamentari de Ciutadans.

I té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers i conselleres, diputats i diputades, gent que ens acompanya aquí i gent que ens estigui veient des de la televisió pública, avui tenim un debat important, però no serem nosaltres qui digui que és un dia històric, com s'ha dit aquí. El que seria històric és que arribéssim a acords, el que seria històric és que canviessin les polítiques del Govern en joventut i el que seria històric és que abandonéssim la política de confrontació i de separació per una política d'allò que suma i allò que tenim en conjunt, en especial, a la joventut de Catalunya.

Per tant, no omplirem les paraules, tot i ser convocants i proposants d'aquest Ple des del Grup de Ciuta-

dans, a diferència d'altres, sinó que el que farem, en definitiva, és parlar de la situació real, de les dades i de quin és el mapa per a la joventut avui a Catalunya i el conjunt d'Espanya, i, per altra banda, fer propostes, que és el que sabem fer, que és el que ha de fer també un grup de l'oposició que en algunes coses pot estar d'acord amb el Govern, però en la línia general no està d'acord amb el que s'està fent, i, per tant, proposar una alternativa perquè els ciutadans sàpiguin que quan marxi aquest Govern poden haver-hi d'altres governs, que quan no hi sigui aquest Govern tindrem un govern de veritat, un govern que faci polítiques de joventut, que faci polítiques de reactivació, que faci polítiques més enllà de la separació i la confrontació.

Les dades són les que són, i lamentablement són pitjors, fins i tot, del que molta gent pot esperar: 52,7 per cent d'atur juvenil, és a dir, ens acostem ja cap a sis de cada deu..., estem anant..., cinc de cada deu joves no tenen feina a Catalunya, un drama i una xacra social, el mateix que al conjunt d'Espanya, pràcticament, en aquesta mitjana.

El 26,5 per cent de fracàs escolar a secundària, i no més tenim l'honor –i ho dic irònicament– que ens superi la Comunitat de Canàries, eh?, en el fracàs escolar en secundària –26,5 per cent. Lamentablement, tornem a liderar coses que no ens agradaria liderar, consellera.

Setze mil pimes –petita i mitjana empresa– han tancat de 2010 a 2012, moltes d'elles segurament, per pura estadística, de gent jove que volia emprendre o que havia emprès un negoci o que havia contractat gent.

Gairebé vint mil empreses han tancat a Catalunya des que governa el senyor Mas. El *business friendly*, el govern amic de les empreses..., jo crec que més aviat deu ser amic de molt poca gent, perquè tancar vint mil empreses un govern que vol ser amic de les empreses i del negoci, doncs, no és una bona dada. Vint mil empreses pràcticament han tancat des que el senyor Mas governa a Catalunya.

Sortida de gent; abans s'ha parlat també, se n'han donat dades. Jo, de veritat, veure-hi la part positiva em costa –em costa–, com intenta fer el senyor Mas, que és menys del que sembla. Bé, jo..., en qualsevol cas, les dades són les que són: 150.000 persones han decidit marxar de Catalunya a buscar-se la vida, no sé si a posar cafès, com deia l'exconseller Mena, però, en qualsevol cas, 150.000 persones han marxat de les quals 14.000 són joves, 14.000 joves catalans han hagut de sortir de Catalunya perquè no troben feina, per buscar-se la vida, en definitiva, en una situació bastant lamentable al nostre mercat laboral.

Universitats. Tenim universitats entre les millors universitats d'Europa? No. Del món? Molt menys. La primera universitat que apareix, la Universitat de Barcelona, en el rànquing està en el número 201, eh?; per tant, no podem treure massa pit. És veritat que hi han universitats privades, però universitats públiques a Catalunya entre aquest rànquing de les millors universitats no hi són, ni entre els deu, ni entre els cent, ni entre els dos-cents millors, sinó que estem d'entre els dos-cents i els tres-cents. En definitiva..., tot això su-

mat a les taxes universitàries, que dificulten l'accés a la universitat a molta gent que no té igualtat d'oportunitats amb aquesta pujada, increment de taxes que ha fet el Govern d'Artur Mas, i en què també ha col·laborat el Govern Rajoy..., la realitat és la que és: dolenta, d'inactivitat per part del Govern, centrada en les polítiques juvenils... En definitiva, diguéssim que el camí, el viatge a Ítaca Sub-21, eh?, que vol construir Artur Mas, és a dir, la part jove d'aquesta barca que ens porta cap a Ítaca, la té molt poc en compte.

Abans la nostra diputada ha recordat, doncs, que importants són la joventut i la paraula «joves» en el pacte entre Esquerra Republicana i el senyor Mas. Al senyor Mas i al senyor Junqueras, quan es van posar a pactar, se'ls va oblidar; se'ls va oblidar una part de la població catalana, se'ls va oblidar la joventut, és a dir, els ciutadans que han de liderar i tenir les regnes de Catalunya i els que han de, en definitiva, liderar la societat civil, i també la part pública de Catalunya. No hi són, en el pacte de govern els joves no existeixen; ni en el pacte de govern ni, per tant, en les polítiques del Govern. És així.

Fan coses? No, no fan res; pràcticament..., bàsicament, és que no fan res. I, per tant, nosaltres davant d'aquesta inactivitat del Govern, d'aquesta girada d'esquena del Govern d'Artur Mas als joves de Catalunya, el que venim a proposar aquí són solucions, propostes, coses que demanem des de fa temps des de Ciutadans en aquest Parlament, amb poc èxit, jo diria que gens, perquè el Govern pràcticament no ha aprovat cap mesura de les que hem proposat amb interpellacions, amb mocions, amb debats de política general, però la veritat és que aquí estem un altre cop com a grups proposants que sí que ens importa el que passa, i no només el que passa als joves, sinó al conjunt de Catalunya, però especialment avui als joves, i farem aquestes propostes.

Ja els avanço que tindrem un esquema de propostes agrupades en cinc grans temes de joventut, de les quals hi hauran cinquanta propostes demà que es sotmetran a votació, fetes pel Grup de Ciutadans, i esperem –i ho diem de veritat– que puguem arribar a acords amb els grups parlamentaris i el Govern, a veure quines d'aquestes cinquanta propostes compartim i, sobretot, quines es compliran.

Perquè aquí –i obro parèntesi, però és que és inevitable, en aquest Parlament– tenim un problema a part del 4 per cent, tenim un altre problema, que és que no hi han pressupostos, i com que no hi han pressupostos i aquest Parlament no aprova pressupostos perquè el Govern no porta pressupostos, el senyor Mas-Colell no fa els deures, doncs, no podem treballar, senyor Mas-Colell. Si vostè no aporta pressupostos, és un mal costum democràtic, doncs, fer retallades i apujar impostos sense dir a què es destinen les partides, sense explicar als ciutadans com es fa.

Per tant, és complicat fer un debat de polítiques de joventut, perquè per fer polítiques es necessiten pressupostos i per saber en què es gasten els diners necessitem llum i taquígrafs, necessitem que els pressupostos que vostès estan prorrogant, dels pressupostos que van pactar amb el Partit Popular, els pressupostos de les

retallades i la pujada d'impostos..., del que parlarem avui i els acords a què s'arribi demà, la pregunta és: i quants diners hi destinarem?, i quines partides hi destinarem?, i quina previsió d'ingressos i despeses hi ha per als propers mesos? No ho sabem, perquè el senyor Mas-Colell i el senyor Mas no fan els deures.

Per tant, inacció, dimissió, en definitiva –no política, però sí simbòlica–, i, això sí, el vaixell cap a Ítaca, amb tota la fusta ficada a tota màquina –cap a les roques, més aviat–, i vostès ens porten, i el problema que ens porten és que ens porten a tots a dintre. Jo, sincerament, si vostès, amb tots els respectes, volguessin anar cap a les roques, jo, que tinc estima a alguns dels consellers i persones que formen part del Govern, els recomanaria que no ho fessin; però si vostès ho volguessin fer i no hi ha més remei, mirin, vostès van cap a les roques. El problema és que vostès porten cap a les roques tota la tripulació i tot el passatge, que es diu Catalunya i que es diuen Parlament de Catalunya i institucions de Catalunya. Aquest és el problema que ens preocupa.

Per això volem que el vaixell que va cap a les roques torni a anar a bon port i puguem anar-hi tots. No aspirem que ningú baixi del vaixell, com vostès; no aspirem a partir Catalunya en dos; no aspirem a obligar la gent a ser separatista o no ser-ho. Simplement aspirem que les polítiques de joventut siguin conjuntes, que les polítiques d'ocupació siguin conjuntes, que les polítiques democràtiques siguin conjuntes o que reactivem l'economia plegats. Perquè al final, al marge d'ideologies, al marge de partits polítics, el que importen són les persones i els ciutadans, que paguen impostos perquè els resolguem els seus problemes, bàsicament.

Per tant, amb aquesta filosofia ja els avanço aquest esquema que els deia de propostes que demà presentarà la nostra diputada Inés Arrimadas, i ja els avanço que són cinc punts. El primer, reactivació econòmica, creació de llocs de treball i creació d'empreses. El segon, educació i formació com a pilar fonamental. El tercer pilar d'aquestes propostes, el tercer apartat, home, doncs, desenvolupament de la persona en tant que habitatge, família o cultura formen part d'això. Un altre apartat important: participació democràtica i institucions; ens sembla que també hem de parlar aquí..., perquè els joves, en definitiva, el que diuen molts estudis sociològics és que desconnecten, no perquè no els interessi la política, com s'ha dit abans, sinó perquè la política no s'interessa per ells, que és ben diferent. Per tant, aquests apartats que els deia el que pretenen, en definitiva, és classificar aquestes propostes, res més, no pretén ser cap altra qüestió.

Anem pel primer pilar fonamental d'aquestes propostes, que és crear llocs de treball i crear empreses; una cosa primordial, sense cap tipus de component ideològic, perquè si en té ja comencem malament. Si no hi han empreses, no hi ha Catalunya, no hi ha llocs de treball, no hi ha recaptació d'impostos i, per tant, no hi ha polítiques socials i, per tant, no hi ha educació, ni sanitat, ni justícia, ni seguretat. Per tant, les empreses en el centre de la política econòmica de Catalunya –primer punt.

Jo crec que en això..., esperem que demà ens hi puguem posar d'acord, en algunes qüestions. Si hi han empreses, podem crear llocs de treball; si podem crear llocs de treball i la gent treballa, la gent treballa, consumeix i pot pagar impostos. Si pot pagar més impostos, no pujaran els tipus, com fan el senyor Rajoy i el senyor Mas, sinó que reactivant l'economia podrem fer polítiques socials, podrem fer polítiques d'educació, podrem fer polítiques sanitàries, podrem fer polítiques de seguretat o de justícia. I si fem totes aquestes polítiques se'n beneficiaran un altre cop les nostres empreses, que tindran una administració pública al servei de les empreses i els ciutadans i tindran, en definitiva, prosperitat, seguretat jurídica i seguretat política.

Aquest és el nostre cercle virtuós, el nostre cercle que proposem, de centrar la política econòmica en la creació de llocs de treball, a través de la creació i el manteniment –no només creació– de les empreses existents. La realitat, els ho deia abans, és tossuda: vint mil empreses han tancat des que governa el senyor Mas, setze mil pimes, que és la xarxa bàsica, la petita i mitjana empresa a Catalunya i l'autònom, i aquesta és una realitat. Per tant, no s'està prioritant ni per part del Govern d'Espanya ni per part del Govern de Catalunya la política de creació d'empreses. Què volem nosaltres amb aquesta política? Home, el primer, que, si és possible, la gent que vol crear llocs de treball ho tingui una mica més fàcil del que ho té avui. I m'explico amb quatre punts que volem tractar.

Finançament. Per muntar una empresa..., per molt que algú digui una altra cosa, si no tens calés no pots muntar l'empresa. Hi han empreses que necessiten pocs diners, és veritat; però la majoria d'empreses necessiten un capital inicial, un capital de constitució, unes despeses. Doncs, en aquest sentit, primer punt: finançament.

Ha de ser l'ICF qui faci aquest finançament? Home, una part és veritat que ha de ser l'ICF. Però, no ens enganyem, tot no pot ser l'ICF, és veritat; en això estem d'acord.

Com ho volem fer? Home, si tenim 11.000 milions de rescat a CatalunyaCaixa, que l'hem pagat tots –va estar aquí el senyor Narcís Serra, que ens va donar lliçons, l'altre dia, a alguns dels diputats de la comissió–, home, aquests que s'han emportat i han fet un forat d'11.000 milions ens van dir, els que van donar el rescat, que eren per reactivar l'economia, no que eren per maquillar els comptes, pagar factures o per pagar indemnitzacions.

Per tant, què proposem des de Ciutadans? Convenis de l'Administració pública, ja sigui Catalunya, ja sigui l'Estat, amb, en aquest cas, les caixes rescatades amb diner públic. Perquè no estan complint, perquè Europa ja ens ha dit que els diners de l'Eurogrup que ens van prestar no s'estan injectant a l'economia, perquè ens ho estan dient, que no es veuen els diners a l'economia real. Per tant, els joves que vulguin muntar una empresa, no perquè siguin joves, sinó perquè volen muntar una empresa, que hi puguin tenir accés si tenen un projecte viable.

I faig incís en la paraula «viable». No només ens hem de fixar en la garantia. Mirin, és molt fàcil demanar a una persona que ha demanat cent mil euros per muntar una empresa, preguntar-li: «Té vostè una nau industrial? Té vostè tres pisos? Té vostè una casa? M'ho pot deixar en garantia? –Home, si tingués aquests diners i tot aquest patrimoni no vindria a demanar-li cent mil euros. Per tant, el que vull són diners per muntar aquest projecte empresarial.»

Què planteja Ciutadans? Home, que en aquests convenis amb les caixes i l'ICF posin l'incís sobretot en el projecte empresarial, en definitiva –deixin-m'ho dir una mica poètic o retòric–, en el somni d'aquella persona que posa en marxa un negoci, perquè està ple de somnis guardats als calaixos de les entitats financeres, plens de somnis estan els calaixos de moltes entitats, perquè molta gent, la immensa majoria, no té ni una nau industrial ni un edifici en patrimoni, ni pot posar-hi casa seva, perquè ja la té hipotecada.

Per tant, projectes empresarials, analistes des de l'ICF i des d'aquestes entitats per poder analitzar el factor risc del projecte empresarial, i no només la garantia, com fan avui les entitats financeres, lamentablement. Cregui'm que conec com funciona, i avui dia encara es mira més la garantia que el projecte empresarial. Jo crec que hem de canviar el xip i l'Administració pública, allà on participi, ha de canviar el xip. Perquè, mirin, la morositat és molt alta, és cert, hi ha una morositat del 13, del 14, del 15 per cent, és veritat; però hi ha un 85 per cent de gent que encara paga i que encara crea llocs de treball. Per tant, pensem en els que sí que paguen i no ens obsessionem només amb aquest 13 per cent que no paga, perquè, si no, matarem a tothom, tots els negocis. Per tant, canvi de xip en la filosofia de finançament. ICF per una banda està bé, però també convenis amb les entitats rescatades per part de la Generalitat i per part de l'Estat.

Un altre punt fonamental: la seguretat social i la bonificació. Estem parlant de bonificació, estem parlant que a qui contracti una persona que està ara mateix..., que no té lloc de treball, que no pot treballar, home, que no li posin dificultats. Avui dia, avui, tenim una situació en què tenim empreses i empresaris que, per contractar una persona que cobra finalment 1.000 euros, han de pagar 1.400, 1.500, 1.600 euros de costos laborals bruts.

Que proposem nosaltres? Que els primers dos anys, els primers anys de contractació d'un jove menor de trenta anys, tingui una bonificació. Això, el Partit Popular en el seu programa, el PSOE en el seu programa, Convergència en el seu programa, si no m'equivoque –corregi'm, conseller, després–, i Ciutadans, tots ho portem: diem que s'ha de facilitar la contractació i abaratir..., no només obsessionar-se amb l'acomiadament, sinó amb la contractació. Realitat? No hi han polítiques per abaratir la contractació, és a dir, la facilitat a l'accés de la contractació. Això ho proposem perquè creiem que és de sentit comú, perquè creiem que treure una persona que no té feina, donar-li feina, que ho pagui l'empresa i no la seguretat social i que, a més a més, aquella persona surti del drama social, consumeixi, es reinsereixi, en definitiva, a la prò-

pia economia també és bo. Per tant, propostes en positiu, que surten econòmiques per a les arques de l'Estat i que a més a més reactiven l'economia.

Burocràcia. Un altre punt fonamental per crear empreses. Home, a Catalunya som els campions del món de la burocràcia, els campions del món dels nivells administratius. Som la comunitat autònoma amb més nivells d'Administració pública. És clar, parlem de burocràcia. No parlem de bombers, metges, jutges o policies. No, no, de burocràcia. Parlem de finestretes. Fem una finestreta única d'una vegada per totes. No la del Palau, no la finestreta del Palau. La finestreta única de totes les administracions públiques de Catalunya, que vol dir que per fer un tràmit administratiu a Catalunya no hagi d'anar a l'Àrea Metropolitana; al consell comarcal, si és que té competències, perquè en tenen poques; a la diputació; a la Generalitat; evidentment, a l'ajuntament, o a l'Administració de l'Estat. O si ja ha de ser un tràmit a més a més amb la Unió Europea de vegades encara es complica més.

Per tant, què proposa Ciutadans? Finestreta única, perquè al ciutadà li importa ben poc qui gestiona o com es diu aquella finestreta. El que li importa és que es gestioni ràpidament i àgilment.

I una proposta que hem fet en alguna ocasió i ho hem parlat. Ja no sé si serà possible fer-ho o no. Aquí tenim la vicepresidenta, també. Però a veure si som capaços que la posada en marxa d'una empresa no sigui un calvari! I ho dic així, directament. No sigui un calvari. I li dic casos que tots tenim al voltant; persones, amics, familiars, coneguts, o casos particulars que hem conegut, persones que perden molts diners i molt de temps per posar en marxa una empresa; que són culpables d'entrada; que hi ha una mena d'obsessió que aquell que munta una empresa és sospitós d'alguna cosa. No, miri, aquell senyor bàsicament el que vol és contractar gent, pagar impostos i crear llocs de treball. Per tant, facilitem això, que quan funcioni l'empresa ja el vindrà a veure l'Administració, i no al revés. Per tant, agilització de l'Administració pública. Vicepresidenta, sé que vostès han fet algunes coses, però, des del nostre punt de vista, *visto lo visto*, insuficients, encara.

I, per tant, els demanem, i ho proposarem demà en algunes propostes, una finestreta única d'empreses perquè qui vulgui muntar una empresa, si pot ser, entri per la porta i surti per la porta amb l'empresa muntada. Això és el que molts joves avui dia ens demanen i volem portar a aquest debat del Parlament.

Quart punt, que amb vostès en això discreparem, però nosaltres sí que creiem que és important: estabilitat, estabilitat política i econòmica. Qui vol crear llocs de treball a empreses o gastar-se diners per constituir una empresa vol que demà, demà passat, l'any que ve i d'aquí a quatre, si pot ser, aquella inversió la pugui amortitzar. I això vol dir estabilitat jurídica, que no em canviïn les lleis cada quart d'hora; això vol dir estabilitat política, eh?, que no fem viatges cap a Itàlia que em deixin dintre o fora de la Unió Europea, i això vol dir tranquilitat, estabilitat i convivència. Això vol dir que qui munta un negoci bàsicament el que vol és,

hi insisteixo, guanyar diners i crear llocs de treball. Els sentiments, les banderes, les separacions i els Itàlies, per al debat polític potser està bé. Però aquestes persones que muntan empreses el que diuen avui, el que ens pregunten, és: què passarà demà? I la incertesa és el pitjor enemic de la inversió, la incertesa és el pitjor enemic de la creació de llocs de treball. I la seva política d'incertesa –i a més en treuen pit, eh?, de la incertesa, ho van dient per tot el món– genera, en definitiva, problemàtica també per a qui vol invertir a Catalunya. Per tant, quarta pota fonamental per crear empreses: estabilitat política i estabilitat jurídica.

Això pel que fa a la creació de llocs de treball i d'empreses. Quant a ocupació particularment, no hi entraré en concret, perquè ja hi han aquestes propostes que desenvoluparem demà. Ja ho hem parlat aquí, conseller: la reforma del SOC. Vostè diu que ho faran. Fa dos anys i mig, gairebé. No vostè com a conseller; sí el seu Govern, o el seu partit, i no ho han fet. Vostès i nosaltres hem votat junts a l'oposició, quan hi havia el tripartit, la reforma del SOC. Però ho vam votar el 2008. I crec que ho vam tornar a votar el 2009. Però és que estem al 2013 i aquí no funciona. Per tant, alguna cosa falla perquè no es reactivi o perquè no..., aquesta reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. Vostè fa poc temps que és a la conselleria, conseller, però el seu Govern i el seu partit el mateix que votaven a l'oposició jo crec que ho haurien d'haver posat en marxa ja fa temps.

Formació professional. També se n'ha parlat, avui. Jo crec que la formació professional és una via també que tenim, que s'ha tractat com el germà petit, eh?, de la formació. Jo crec que un error. Jo crec que ja estem en una democràcia madura en què ningú ha de demostrar res, si és universitari o si fa formació professional. I, per tant, tan digna és una cosa com l'altra. És obvi, però cal dir-ho. I, per tant, jo crec que també potenciar la formació professional és fonamental per tenir bons professionals, mà d'obra qualificada, que no sempre vol dir mà d'obra universitària. I, per tant, en aquest sentit, si el Govern està d'acord amb aquesta línia, doncs, parlarem, perquè ens sembla fonamental que la formació professional es potenciï com una via, primer..., abans ha parlat el conseller..., jo crec que una mica pot anar per aquí, també. Deia abans..., la sobrequalificació, no? Home, que estigui la gent massa preparada, en principi... Jo no veig malament que la gent estigui molt preparada. És veritat que si tu poses una persona molt preparada a treballar d'una cosa que està totalment infravalorada o que no està a l'alçada de la seva formació..., també és veritat que és frustrant. Per tant, hem de buscar..., i adequar l'oferta del mercat de treball amb la universitat i amb la formació professional.

Un altre punt, i en parlarem també en aquest cas després en educació, és la universitat i el mapa educatiu. En definitiva, en la part de creació de llocs de treball i empreses, posar l'empresa en el centre; l'emprenedor, sobretot, que és qui se la juga..., i els treballadors i les persones amb qui treballes amb una bona formació i amb un bon mètode perquè aquelles persones continuïment es puguin anar formant quan formen part d'una empresa.

Els nostres treballadors i una mà d'obra qualificada és el valor afegit del nostre producte. Que ningú s'equivoqui: no podem competir, ni volem competir, en sous amb països que són dictadures, per exemple. Podem competir en mà d'obra amb la Xina? A Espanya hi podem competir? Hi volem competir? Jo no. Jo no vull competir en mà d'obra amb la Xina. Entre altres coses, perquè no tenen drets laborals, perquè no tenen democràcia, perquè no compleixen el mínim establert per molts drets fonamentals i per la Carta de drets humans. Jo vull competir amb països que tinguin valor afegit. I això passa per la formació dels nostres empleats i treballadors i passa per la I+D+I, que és veritat que és bona part competència de l'Estat, però que també és important no retallar-ho, com fa el Govern del Partit Popular, que li deu semblar que és una cosa secundària, invertir en desenvolupament, en patents, en creació de riquesa. Deu ser una cosa secundària, perquè ben bé han retallat bona part de la partida pressupostària.

Un altre camp fonamental, i entrant ja a l'educació de ple. Home, nosaltres partim d'una base de principis fonamental, com a demòcrates: l'escola, la formació professional, la universitat, és un lloc, primer, per formar persones, persones amb valors civils, amb la igualtat d'oportunitats, amb conèixer les llibertats, amb la solidaritat, amb què és una constitució i un estatut i un estat democràtic, amb quins són els drets i obligacions de les persones. I això volem que estigui present a l'escola i volem que estigui present com una societat civil, eh?, que vol dir als seus ciutadans que són ciutadans, que no són súbdits. I, per tant, en aquest sentit ens sembla que l'escola és el millor lloc per ensenyar aquests valors civils.

Segon: formar ciutadans. Els ho he dit, en democràcia. Ciutadans que en definitiva siguin lliures i puguin seguir sent lliures, i puguin optar per sentir-se ser..., participar o no en política, o ser d'una ideologia o una altra. I parlo de treure la política de les escoles. Parlo d'un pacte per treure la política, la identitat, de les escoles. I això passa, en definitiva, per no fer de les escoles llocs ni de formació de l'esperit nacional, ni d'adoctrinament, ni de penjar banderes d'un partit o un altre. I això és fonamental. Jo crec que als que som pares, i als que no ho són també, ens importa molt que els nostres fills es formin i es formin en llibertat. I per això és fonamental un pacte, que vostès, pel que veig, de moment no hi estan molt d'acord, pel que fa a les escoles, però que Ciutadans, si algun dia ha d'estar al Govern o donar suport a un govern, exigirà; un pacte per despolititzar les aules, un pacte perquè a les aules, hi insisteixo, es formin ciutadans, persones i, finalment, també es formin bons professionals. Fonamental.

Sí, s'ha de lligar la formació, també, amb el mercat laboral. És clar que sí. Perquè si no frustrem la gent. Perquè crear..., i dir a la gent que estudiï, que es passi vint anys estudiant a l'educació pública, com no pot ser d'una altra manera, i pagant-ho entre tots, com em sembla bé i no pot ser d'una altra manera..., no pot acabar frustrant molta gent. No podem acabar amb gent que acabi tota una formació i no trobi feina en el

seu país. I, per tant, a Espanya, i a Catalunya en particular, hem de lligar la formació i la universitat també amb el mercat laboral.

Nosaltres proposem en aquest camp una reforma del sistema d'universitats, una reforma que vagi més enfocada a no tenir moltes facultats, sinó a tenir millors facultats, que no és el mateix. I això vol dir que tinguem més qualitat; això vol dir que en el mapa universitari català, que és un mapa molt duplicat, en molts casos, ens especialitzem, fem unes universitats lligades també a aquest mercat laboral, i sobretot formar persones que tinguin ample de via. I ample de via vol dir, a la universitat, a l'escola i a tot arreu, que no visquin, o que no se'ls obligui a viure, en una Catalunya en miniatura. No volem gent a qui s'obligui a viure en una Catalunya en miniatura. Volem gent que vulgui viure al món, en general. I per això necessiten formació, necessiten idiomes, necessiten una mentalitat oberta. I aquesta és la Catalunya que nosaltres volem. Per això demanem que a l'escola, com a algunes escoles privades a Catalunya, s'estudiï en català, sí, però també en castellà i en anglès. Per això volem que a les universitats es reformi el mapa universitari per tenir millors universitats públiques, a part de les privades que puguem tenir.

Aquesta és la filosofia de l'educació que volem: formar persones, ciutadans i professionals. No tenim cap aspiració..., ni volem tornar, ni volem seguir, sinó que volem mirar endavant i volem aparcar l'època de la formació de l'esperit nacional per començar l'època de la formació de persones, de ciutadans i de professionals.

L'altra pota de què els volia parlar, l'habitatge, ens sembla també molt paradoxal. Tenim 440.000 –440.000– «vivendes», 440.000 habitatges, buits, a Catalunya. Però, en canvi, hi han molts joves que encara han de viure avui amb els seus pares, en el millor dels casos, o no troben un habitatge o no troben manera d'emancipar-se. I la pregunta és: si tenim 440.000 habitatges buits, dels quals una part són d'entitats que han estat rescatades amb diners públics, entitats financeres, no podem fer un conveni de col·laboració per treure aquests habitatges amb lloguer social perquè aquests joves puguin tenir i desenvolupar la seva vida, en definitiva, a casa seva, a la seva llar, desenvolupar les seves, també, famílies, al marge dels seus pares? No podem fer-ho, de veritat? Nosaltres creiem que sí, que és tan senzill com pensar, i és tan senzill com assegurar a parlar entitats rescatades amb diners públics, hi insisteixo.

Quants habitatges buits tenen les entitats rescatades? Milers, i milers, i milers. Cal anar al punt de l'expropiació? Home, se'ns acudeix que per matar, de vegades, mosques, la millor manera no és amb canonades, sinó que el que necessitem és pensar. I el que hem de pensar és com fer que l'oferta casi amb la demanda. I si hi han entitats financeres que tenen pisos buits, que es tapien, es tapien habitatges a Catalunya, es tapien, es tanquen, perquè no hi visqui ningú, com pot ser que hi hagi gent que vulgui viure i emancipar-se i no tingui casa, i no tingui llar? La Constitució diu que tenim dret a l'accés a un habitatge. Escolti'm, si la Constitució espanyola...,

al final, el que haurem de fer és, més que canviar-la, aplicar-la. Que s'apliqui: accés a un habitatge. No vol dir propietat, eh? Vol dir l'accés.

No podem fer un parc d'habitatges amb un conveni? Sí. Això és el que proposarà Ciutadans demà: que arribem a acords amb aquestes entitats perquè aflorin aquests habitatges, un lloguer social per al manteniment d'aquests habitatges, que, per cert, no estaran buits ni tapiats, sinó que estaran amb persones, que per això són els habitatges, en teoria. I, per tant, nosaltres proposem casar l'oferta amb la demanda. És possible. I tenim habitatges construïts. No cal construir més. Jo sentia gent que deia: «No, construir un parc d'habitatges...» No, no, no construïm més, que ja sobren totxos pertot arreu. Aprofitem els totxos que estan construïts i canalitzem-ho cap a la voluntat de molts joves.

Per tant, un conveni amb les caixes, un lloguer social i que el rescat bancari sigui per rescatar també persones. Ja n'hi ha prou que el rescat bancari, que era per rescatar empreses, i ciutadans, i famílies, sigui només per rescatar i maquillar comptes de moltes entitats financeres. Per tant... El senyor Rajoy deia l'altre dia que demanava a les entitats financeres rescates que si us plau fessin fluir el crèdit. Jo he anat a buscar la participació d'aquestes entitats i he vist que el cent per cent del capital és de l'Estat, i que el senyor Rajoy, per tant, és el que mana en aquestes entitats, en última instància, perquè depenen del FROB i perquè depenen del Ministeri d'Economia. I la pregunta és: per què ens fan veure que no hi tenen res a veure, quan és l'Estat qui té el cent per cent del capital d'aquestes entitats? Com pot ser que aquestes entitats no posin ni crèdit ni «vivendes» a disposició dels ciutadans? Per tant, fem alguna cosa..., però ha d'haver-hi valentia política també per dir a aquestes entitats..., que estic convençut que no estaran tan descontentes de posar aquests habitatges a les mans de l'Administració per poder donar una sortida.

Família. Home, doncs, jo crec que aquí hi han partits que el tema de la família..., alguns ho tenen com l'anticrist i altres com el Crist, no?, si m'ho permeten. Jo crec que no es tracta ni que uns vulguin treure pit que són els que més suport donen a la família..., ni d'altres, que sentir la paraula «família» i ja els canvia la cara. Jo crec que el que hem de fer, en definitiva, és que qui vulgui formar famílies tingui possibilitats. Aquí fem molts estudis de les pensions, de les piràmides de població, «no en tindrem prou, 1,2 de natalitat»... Molt bé. I què fem des dels governs perquè la gent pugui tenir fills? Res. No, res no, perdó. Traiem ajudes. La dona treballadora? Ajudes? Fora. Això és el que fa el Govern, el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya. Persones..., i impostos que afecten el material escolar? Els apugem. Apugem l'impost de l'IVA al material escolar. Fantàstic! Una forma d'ajudar a tenir fills magnífica! Doncs miri, els que som joves i tenim fills..., i molta gent que els agradaria tenir-ne i no en pot tenir es pregunta què fa un govern apujant els impostos en aquells productes que precisament afecten no tenir fills o tenir-ne, i per què les ajudes a la dona treballadora, que tants esforços fa per treballar i poder

ser mare, es treuen o es retallen. Doncs, què fem? Què volem? Doncs 1,2 de natalitat. És el que tenim. És que amb les polítiques que fem és impossible que la gent tingui més fills. O és un miracle. No sé com dir-ho.

Per tant, en tot cas, polítiques de família no des d'aquí, no des de la paraula, no des de la moral, eh?, sinó des dels fets, des de l'economia i des de les partides pressupostàries. Aquesta és la nostra política dels impostos, com en el sentit d'ajudar les famílies.

Vaig acabant, que em queden només dos minuts. I l'últim punt fonamental que volíem tractar, que semblarà que no hi té a veure, però jo crec que és fonamental per al futur d'aquest país, que és Espanya, és la democràcia; la democràcia i la participació democràtica. Si no fem possible que la gent confiï en els que ens asseiem en un escó, en els que governen o els que s'asseuen en un ajuntament, aquí podem parlar quatre dies –quatre dies–, però no servirà per res. Per tant, la relació ciutadà - representant públic, la relació Govern - representants públics, és fonamental. I no ens ho podem prendre com una cosa..., ajornar-la, i ajornar-la, i ajornar-la. Per tant, participació política vol dir partits polítics oberts, democràtics, com diu la Constitució, però que no s'acaba de complir; vol dir primàries; vol dir fer lleis electorals que estiguin a l'alçada de les circumstàncies, cosa que no tenim, perquè no tenim llei electoral, a Catalunya, només la LOREG; vol dir un sistema electoral on les persones siguin els principals protagonistes, i vol dir, en definitiva, un sistema sense corrupció, un sistema on qui la fa la paga, un sistema on no podem emparar el descrèdit de la política i de les institucions.

Per tant, per refer el somni de la democràcia a Espanya, i a Catalunya en particular, necessitem esforços i no mirar cap a un altre costat. Res podem fer si no es recompensa i no es refà aquest pont entre ciutadans i representants públics; no servirà de res. Tindrem *potestas*, tindrem la llei, però no tindrem autoritat moral per dir-li a ningú ni que li apugen els impostos, ni que ha de fer un esforç, perquè quan a un li diuen que li apugen els impostos o ha de fer un esforç i agafa els diaris..., evidentment, la gent no hi confia.

Per tant, democràcia sí, molt important, perquè els joves de Catalunya són els que han de prendre la iniciativa. Hem d'agafar les regnes del país, d'Espanya en conjunt i de Catalunya en particular, i el que hem de fer és refer perquè en això no queda altre; no vindran homes de negre a refer-nos re, més aviat s'emportaran alguna cosa o vindran a cobrar algun crèdit. Els homes de negre no vindran; ho farem nosaltres, els ciutadans, els ciutadans de Catalunya i els ciutadans del conjunt d'Espanya.

Per tant, agafem les regnes del país, tirem endavant, il·lusionem-nos també amb canviar les coses. Com vostès veuen, no venim només a parlar del que ha passat o del que no s'ha fet, sinó també a proposar, i sobre tot a pensar que tenim futur, però que el futur està a les nostres mans; que siguem responsables, que tinguem drets i tinguem obligacions. Jo crec que ho ha dit abans molt bé la Inés: els joves, en general, a Catalunya, al conjunt d'Espanya i segurament a tot Europa, jo crec que, més que que ens donin peix el que volem

és que ens ensenyin a pescar i, en tot cas, que no ens treguin la canya. I el que volem, en definitiva, és poder fer les coses i complir els somnis.

Deia una d'aquestes pancartes d'una manifestació: «Si no ens deixeu somniar, no us deixarem dormir.» Doncs, jo crec que hem de deixar somniar la gent, i sobretot que els seus somnis es compleixin. Jo crec que cada cop hi ha més joves que s'autoresponsabilitzen de la seva vida i que no volen ni subvencions ni volen que ningú els solucioni la vida, sinó desenvolupar la seva pròpia vida, i que, per tant, l'Administració sigui un utensili al servei d'ells i no ells un utensili al servei de l'Administració. Aquest és el nostre model de societat, aquest és el nostre model per als joves: de menys, segurament, demanar ajudes, però sobretot demanar i deixar que ens deixin treballar. I això és el que volem plantejar demà.

Espero que arribem a acords, sincerament. Si no arribem a acords, Ciutadans treballa i segueix treballant, com vostès saben, per una alternativa de govern a Catalunya, perquè creiem que al final, siguem joves, siguem adults, siguem gent més gran, al final, tots estem al mateix lloc. Avui hem vingut a parlar de joves, però del que avui hem vingut a parlar també és del futur.

Deia Woody Allen que l'importava molt el futur, perquè era el lloc on passarà la resta de la seva vida. A nosaltres també ens importa el futur, perquè és el lloc on passarem la resta de la nostra vida.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda, de nou, a tots i a totes. Saludem molt fraternalment i recordem i tenim sempre a la memòria els milers de joves que van ocupar les places el 15 de maig de 2011. Saludem els milers de joves que van sortir a les vagues generals. Saludem els milers de joves que aturen desallotjaments i els que ocupen centres socials i habitatges per sobreviure. Saludem els milers de joves refugiats econòmics que són fora del país. Saludem els joves del Poblenou d'avui al matí. Saludem els centenars de milers d'aturats i aturades joves. Saludem els milers de joves que contra tot pronòstic estudien, creen empreses i innoven. I saludem també aquells que, a diari de forma metafòrica i de tant en tant de forma física, reben cops quan es rebel·len.

Volem començar dient que vam demanar expressament que aquest Ple..., la nostra opinió compta el que compta, segons la representació, ja ho entenem, però vam demanar que aquest Ple no se celebrés just enmig de l'estiu, quan aquells joves que poden treballar justament estan fent aquelles jornades interminables al servei dels turistes i per tant no poden estar pendents d'aquest Ple. Ho vam demanar, però no perquè fos un caprici, sinó perquè enteníem que era molt més

raonable fer-ho en qualsevol altra època de l'any, per tenir justament pendent aquell públic a qui va adreçat aquest Ple, pendent de les propostes que se celebraven. Entenem que també és estratègic triar aquesta data per parlar de joves, però sense joves.

També entenem, després de la intervenció que han fet els diferents membres del Govern, que també era estratègic celebrar aquest Ple una vegada se sabia o es calculava més o menys l'aportació que Europa farà amb aquest Pla de garantia juvenil, crec que se'n diu, perquè així hi ha hagut alguna cosa a proposar i a posar sobre la taula, perquè, si no, a banda d'això, hi ha hagut una mica de *más de lo mismo* del que ja es venia fent i una explicació i justificació que les polítiques ja són correctes. I, per tant, si no hi hagués hagut aquesta ajuda sobre la taula, difícilment hauríem sentit gaires propostes més. Per tant, ja entenem que s'ha triat la data de forma estratègica, i bé, a desgrat nostre, justament, perquè no hi ha el públic jove.

Hem dit al matí que no hi teníem..., o pensàvem que —els joves d'aquest país— aquest Ple extraordinari, convocat d'aquesta forma, en aquestes dates, i amb la dinàmica que vénen adoptant els plens en aquest Parlament, i l'acció de govern o la no-acció de govern en aquesta Generalitat, donava bàsicament per a molt pocs expectatives; no crec que ningú estigui neguitós a veure quins acords s'adopten, per veure si hi haurà un futur millor l'any vinent o en el proper període.

Però en tot cas en les intervencions..., i és l'avantatge o el luxe que tinc d'intervenir el darrer, de totes les intervencions, per això ja avanço les disculpes, però, en tot cas, clar, quan un ja ha escoltat tres hores d'intervencions, Govern i la resta de partits, doncs, ja, a banda de descobrir això que el Ple es fa després d'haver sabut que hi ha unes ajudes europees, que, com molt bé s'ha dit des d'alguna tribuna, són una burla per la seva quantitat, que és bastant petita, per no dir «insignificant», per fer front al greu problema de l'atur juvenil..., també hi ha hagut altres intervencions que ens han sobtat. Perquè, clar, jo segurament deixo de ser jove ja o... De fet, ja em van dir, quan vaig sortir diputat, a casa: «Has deixat de ser jove de cop.» Però en tot cas sí que em dona la perspectiva d'haver viscut el darrer cicle polític i haver-lo viscut justament com a jove, i, home, hi ha algunes incongruències que s'han dit, que és bo no ignorar, no passar per alt o, en tot cas, no tergiversar, per poder encarar el proper cicle amb més garanties.

El portaveu d'Esquerra Republicana ha fet referència que és cert que, si hi ha unes universitats endeutades, per molt que parlem les universitats seguiran endeutades. Però, clar, qui va deixar de pagar les universitats i qui les va endeutar va ser un conseller d'Esquerra Republicana. I hem de fer una lectura crítica de per què es van deixar les universitats en aquest sentit, i es va fer en dos sentits: deixar de pagar els plans que s'havien compromès amb les universitats i aplicar uns plans sense finançament, el pla Bolonya, sense finançament, que vam tenir milers i milers i milers de joves justament al carrer recordant que, si no hi havia finançament, el pla Bolonya no prosperaria, però que a més el pla Bolonya impediria poder combinar treball i estu-

dis. I aquesta és la situació, justament, que tenim ara mateix: universitats endeutades i estudiants endeutats.

Per part del portaveu socialista, que ha fet certament un bon discurs, com a cosa a destacar, però ha fet una mica al que ens té acostumats una mica el Partit Socialista, que és un llistat d'inversions, no? Si a nosaltres se'ns donés una xifra ics de diners, una mica faríem més o menys les mateixes inversions. El problema és d'on surten els diners.

Igualment ha fet ressaltar que és incompatible treballar i estudiar actualment. Justament va ser el pla Bolonya, que el seu Govern va impulsar.

I ens ha dit que no ens anesthesiïn amb el «no hi ha alternatives», però, francament, o es plantegen canviar algunes de les bases de com funciona l'economia i quin marge tenen d'actuació les institucions actuals, o el «no hi ha alternatives» no passa per anar canviant de govern; és que certament n'hi ha molt poques d'alternatives o de diferències entre un govern i un altre a l'hora de gestionar aquesta economia o d'intervenir-hi per solucionar el problema de l'atur.

I també ha dit la senyora portaveu del Partit Popular que hi ha alguns partits que es pensen que els diners es fan sols. No sabem si es referia a nosaltres, es referia a altres intervencions o es referia una mica al conjunt de la cambra excepte ells mateixos. I no, nosaltres som perfectament conscients que els diners són limitats, i que, perquè uns quants puguem viure una mica millor, algú haurà de deixar de guanyar cinquants euros el dia o algú haurà de deixar de cobrar pensions de 20 milions d'euros. En som perfectament conscients, que els diners són finits, que es pot intentar generar i crear riquesa, però que les cartes estan gairebé totes sobre la taula i que, per tant, el benestar d'una majoria passa també per trencar els privilegis d'una minoria.

Nosaltres parlarem tot seguit dels joves no com un col·lectiu amb iguals condicions, amb iguals oportunitats, amb problemes compartits, perquè sabem que no és exactament així. Parlarem dels joves com a treballadors i com a treballadores, aquells que tenim les nostres mans i la nostra intel·ligència com l'únic capital o el principal capital per sobreviure i per viure en aquesta societat.

No parlarem, per tant, dels joves com un col·lectiu que comparteix condicions i oportunitats; no entenem la nostra generació, i ara menys de mai, enmig d'aquesta crisi, com una generació que comparteix problemes i que comparteix inquietuds. Entre els joves, com a la societat, hi ha qui té diners per pagar-s'ho tot –de fet, hi ha qui fa diners a costa dels altres, enmig d'aquesta crisi– i n'hi ha que amb prou feines en tenim per mantenir-nos dempeus. I en aquesta diferència que entenem que separa una minoria privilegiada d'una majoria que estem perdent a diari és en la que plantejarem la nostra intervenció.

De fet, és important tenir en ment també que els problemes de la major part de la joventut actualment són compartits per la major part de la societat. Deia Salvador Allende, en un discurs adreçat als estudiants de la

Universitat de Guadalajara, l'any 1972, en el que molts diuen que va ser el seu millor discurs: «No hay quere-lla de generaciones, y es importante que yo lo diga; la juventud tiene que entender que no hay lucha de generaciones, que hay un enfrentamiento social, que es muy distinto.»

Han fet, molts dels grups que ha intervingut, i per tant no m'hi estendré gaire més, una radiografia de la joventut o de l'estat de la joventut que tenim a dia d'avui. S'han donat xifres que crec que són del tot conegudes. Per tant, intentarem aportar algunes de les coses que entenem que han quedat coixes en la radiografia de la joventut, actualment.

Les seves perspectives de formació. Perquè els tres pilars de les condicions materials bàsiques de la joventut ja s'han anomenat i ordenat, entenem nosaltres, correctament, que és l'educació i formació, que és el treball i que és l'habitatge. Doncs, en les perspectives de formació, mai com avui un títol universitari públic de grau o de llicenciatura ha valgut tan poc en qualitat, en acreditació per accedir al mercat de treball, en la majoria de les disciplines. La popularització i la necessitat gairebé imprescindible dels màsters privats o públics amb preus de privats està dividint per classes l'accés als estudis superiors i, per tant, l'accés a la universitat; no només l'augment de taxes universitàries, que és el martell que rebla el clau d'estudiar a temps complet que es va impulsar amb el conegut pla Bolonya en l'època del tripartit. Primer, es fan plans d'estudis que requereixen tot el temps disponible de l'alumne, malgrat totes les protestes de qui deia que, si no podia treballar, no es podria pagar no la matrícula universitària, sinó la subsistència durant els estudis, també, i, després, s'apugen taxes, i s'acaba de tancar el cercle.

El president ha dit abans que a la universitat hi ha el mateix nombre d'alumnes, però és que, en un moment on l'atur juvenil és tan gran i la necessitat que té el país de formació i d'innovació per reactivar l'economia és tan gran, el nombre d'alumnes hauria de ser molt superior, la inversió en formació hauria de ser molt superior, l'accés universal a la universitat hauria de ser molt superior. No en va Baviera, l'últim estat a mantenir taxes universitàries, l'últim estat, l'últim land d'Alemanya a mantenir taxes universitàries, va anunciar fa poques setmanes que ells també se sumaven a derogar-les. I així ja tenim un país sencer, Alemanya, que prescindeix de les taxes universitàries justament per garantir un accés universal. Perquè ho ha dit molt bé la senyora Camacho: ells no volen una joventut subsidiada, però és que nosaltres no volem ser joves subsidiats, no volem haver d'estar demanant i pidolant permanentment beques, rebaxes, almoines i altres subsidis que ens converteixin en una joventut subsidiada; volem drets, i drets d'accés universal a allò que considerem estratègic i bàsic per al conjunt de la ciutadania.

A la formació professional, al drama de la formació professional, passa exactament el mateix. Veníem d'un sistema precari –n'hem parlat moltes vegades en aquest Ple–, veníem d'un sistema precari de formació professional que no arribava a fornir la qualitat de la formació que necessitava el mercat laboral, i les reta-

llades graduals que hi ha hagut des de l'Estat central han passat factura en els darrers anys.

En època de fort atur, juvenil i general, però ens centrem en «juvenil», el sistema de formació professional hauria de treballar al 300 per cent; no hauria de satisfer-se a tenir el mateix nombre de matriculats, a mantenir precàriament la mateixa xifra i així passar pàgina de les retallades, sinó que hauria d'estar produint el 300 per cent de formació i de reciclatge en tots els treballadors. Aquesta és una de les poques polítiques públiques que ens podria garantir un futur millor i que, malauradament, no s'està executant.

I en les perspectives de formació hem de posar en valor l'enorme tasca que voluntaris i voluntàries d'aquest país estan fent a promoure i continuar impulsant l'educació en el lleure i l'educació no formal com a font imprescindible de valors de solidaritat, de cooperació i d'ajuda mútua, que són la base del que està operant en molts dels nostres barris com a darrer flotador salvavides en aquesta crisi dramàtica.

Les perspectives laborals són encara pitjors. No citaré xifres, però citaré..., o sí que anomenaré la coincidència en la línia ascendent de l'atur juvenil, de l'atur en general, que és calcada a la del rescat bancari. Si vostès observen les corbes ascendents dels diners invertits en el rescat bancari i de l'atur, coincideixen i van en paral·lel tota l'estona: 300.000 milions d'euros d'Europa a la banca espanyola en crèdits a l'1 per cent, 169.000... –que ja voldrien molts empresaris d'aquest país tenir crèdits, llavors, segurament acabaríem bastant més ràpidament amb aquesta crisi, si els poders públics concedissin crèdits a l'1 per cent–, 169.000 milions d'euros de benefici de la banca en la bombolla immobiliària; 185.000 milions d'euros de rescat en diners públics, que han buidat les arques públiques de recursos necessaris per a la reactivació econòmica, que s'han invertit a la banca i que no han servit per reactivar res, sinó per tapar forats i vergonyes.

I, a més a més, òbviament, amb tot aquest rescat un pacte imprescindible per poder sostenir tant espoli i tant robatori: impunitat, copets a l'esquena i pensions d'or als responsables. S'ha dit abans, parlem després d'empresoria i d'iniciativa i d'esforç individual per sortir enmig d'aquesta crisi de la misèria, però resollem, primer, la impunitat, els copets a l'esquena i les pensions d'or per als responsables. La comissió d'investigació de caixes d'estalvi d'aquest Parlament en aquest sentit és un exemple d'aquells que fa història i que fa esfereir.

I, al final de tot això, què hem tingut, al final d'aquesta bombolla financera, d'aquesta bombolla immobiliària? Una generació endeutada, una generació trençada, perduda, que ho va tenir pràcticament tot, que ho ha perdut pràcticament tot i que està absolutament desorientada pel que respecta al futur. Què li queda a la joventut, avui en dia? Doncs, si troba treball i es disposa a treballar, en la seva immensa majoria –i permeteu-me que no parli dels casos d'èxit, dels pocs casos d'èxit, dels casos en què ha sortit bé l'aposta empresarial i que em refereixi a la immensa majoria de la població, perquè és el quotidià que ens trobem cada dia al carrer– li queda treballar en aquest enorme –enor-

me, enorme– sector serveis que s'està creant cada vegada amb més força al nostre país. «Enorme», ho dic, per la seva immensa precarietat o pels seus horaris eterns. Li queda treballar de monitor, de venedor de coses diverses, de dependenta de roba, servint cafès o servint copes.

Som, finalment, pel que fa als joves –i és així de radical la lectura que en traïem nosaltres, la il·lustració que en fem–, una economia de senyors i servents, de latifundistes i de jornalers. Pel que fa al treball juvenil aquesta és la il·lustració que en fem. Res més, els joves de classe treballadora d'avui dia als Països Catalans som els jornalers del segle XXI, les noves peonades, vaguem pels carrers amb currículums amunt i avall per oferir-nos per quatre duros i jornades interminables a feines de poques setmanes, si encara mesos, amb horaris eterns i fent hores extres, que rarament se'ns paguen.

Així es fa més profunda cada dia la divisió de classes, el precariat, allò que encertadament el portaveu socialista ha anomenat com a «precariat» som els jornalers del segle XXI. Hi ha una minoria que guanya molt i que a més no reinverteix, és una minoria que s'equivoca profundament en l'estratègia econòmica que està fent servir, sinó que acumula i gasta en consum de luxe, és la burgesia extractivista, és la lumpenoligarquia, que no pensa en cap futur viable i democràtic que ens porti una sortida per a tothom, sinó que està pensant en el seu sol benefici, però que no sap que darrere del seu sol benefici vindrà més misèria per a tothom en el futur. I hi ha una majoria de treballadors joves en tota la franja llarga d'edat que vol dir, avui en dia, ser jove, avui aquí, que treballa a batzegades, amb contractes temporals, en situacions precàries i que defensa, a mossegades i amb gran dificultat, un dret escàs i difícil convertit quasi en luxe i privilegi per a uns pocs, que és el dret de ser jove i tenir independència personal.

Treball precari on es concentren les pitjors condicions laborals, els sous més precaris, les jornades més llargues i esgotadores. Model de treball, el de la precarietat, que volen eixamplar apostant pel turisme de masses i per una reforma laboral que deixa la capacitat de defensa dels treballadors sota mínims, alhora que, vostès ho han dit, flexibilitza encara més el mercat de treball. Però, una advertència: no som de goma, no se'ns pot donar la volta eternament. Demanem derogació de la reforma laboral i demanem controls i inspeccions als treballs de temporada de forma urgent i un sistema públic, d'acord amb els sindicats, d'assessorament laboral específic per als joves, perquè no es vulnerin de forma permanent en tots els treballs de temporada les condicions físiques de treball, les condicions legals, els horaris i les remuneracions justes que han de percebre els treballadors, els jornalers del segle XXI; és a dir, els joves treballadors de temporada.

I demanem, també –perquè així ho exigia el moviment juvenil en el seu moment i així s'ha demostrat que ha resultat ser–, que es tanquin d'una vegada les autoritzacions, que no es concedeixin més autoritzacions a les empreses de treball temporal i que es converteixi el Servei d'Ocupació de Catalunya en un servei dinàmic que ofereixi garanties públiques de qua-

litat laboral i que faci d'intermediari públic entre el demandant i l'ofertant de feina.

Perquè, si no, quina altra alternativa li queda, a part de l'atur i del treball precari, a la joventut d'avui en dia? Exiliar-se. Ens fan fora i anem a fer de jornalers a l'estranger. La més alta expressió de la incompareixença de la política pública per fer front a la crisi i a la desigualtat i a la manca de treball va quedar il·lustrada pel «que se'n vagin a servir cafès a Londres», un «que se'n vagin», que esperem que algun dia se'ls giri en contra, ni que sigui amb la meitat d'arrogància.

Hi ha crisi econòmica, però també hi ha crisi de valors que impedeixen enormement el canvi polític i econòmic que s'hauria de produir per sortir de forma democràtica d'aquesta crisi; és a dir, sense deixar la meitat de la població a la cuneta del benestar social. Hi ha valors que predominen i que trobem especialment greus o com a impediment a aquest canvi. Hi ha una societat fortament individualista. «La culpa és teva i únicament teva», ens diuen. «Has perdut la feina per culpa teva. No tens els estudis que hauries de tenir per culpa teva. No saps anglès perquè no t'hi vas posar i és culpa teva.» Sortida individual, i es promou l'emprenedoria: «Només sortirà si tu t'esforces, si tu tens una gran idea.» Com si l'escenari fos fàcil, com si hi haguessin els mitjans i els mecanismes per poder-ho complir de forma..., per una majoria de la població. Però és que la culpa no és exclusivament seva ni la sortida tampoc.

Societat que invisibilitza la pobresa i invisibilitza la joventut en els seus mitjans de comunicació; societat consumista, que mesura la riquesa i el benestar per la mateixa necessitat de reproducció i depredació del sistema econòmic en nivells de consum, sense importar què i per què; societat superficial, que ens imposa cànons estètics i modes que angoixen la joventut que no té el físic desitjat pel mercat; societat competitiva, que podria ser un valor i que és un valor positiu segons com es llegeixi, però que bàsicament educa en la pugna entre iguals, competitivitat que és clau per desactivar la lluita social, la indignació organitzada, perquè si la culpa és teva i la manera de sortir-ne és pugnar amb els altres..., per què, coi, haig de sentir solidaritat o haig de cooperar amb ells, si la sortida és individual. I la competència..., tots ho sabem i ho sabrem més quan tinguem un casino de les dimensions de BCN World, perquè és una lògica similar, perquè guanyi un han de perdre la resta. I societat patriarcal que ens imposa uns cànons estètics, uns rols de gènere que degraden profundament la dona.

Darrere del decret de plantilles, dèiem, en això de la competitivitat i de l'autonomia de centres, hi ha competitivitat: mestres de centre a centre amb el currículum sota el braç, centres competint entre ells per programes i per subvencions. Darrere un concepte mal entès d'autonomia universitària hi ha la competitivitat: universitats que pugnen entre elles, que es trepitgen entre elles pels millors i que busquen la manera de desfer-se, com sigui, dels pitjors; és a dir, elitització i precarització, que són dues cares sempre de la mateixa moneda si no es fan pensant en la solidaritat i en la necessària cooperació.

I, finalment, hi ha una societat que es vol indiferent, allò que Gramsci deia que és «el pes mort de la història»; que li sembli igual, es vol, qui votar, perquè els canvis són certament imperceptibles; que pensi que no hi ha alternativa a l'alternança perpètua dels mateixos, sense gaire canvi de polítiques.

Però, a més a més, tot això es produeix en un context de repressió que cal anomenar, de repressió i de persecució, perquè aquells joves que han pres consciència, que han perdut la por i que han sortit al carrer el 15-M, a la vaga del 29-M, a la vaga del 14-N, a les vagues d'estudiants, a la primavera valenciana..., han estat joves que han rebut cops, que han rebut persecucions, que han estat jutjats i contra els quals Generalitat i Ajuntament de Barcelona, per no anar gaire més lluny, els han demanat penes de presó absolutament desproporcionades, criminalitzant l'acció dels joves només per haver estat detinguts; per cert, posteriorment, després, absolts.

Un record també, aprofitant que parlem de repressió, per a en Vicenç, que va ser detingut abans d'ahir en un hotel de Granada, a les quatre de la matinada. Ni tan sols la policia sabia per què l'havia detingut. Les ordres deien que era per participar en una vaga d'estudiants a València. Ni tan sols ha hagut de passar pel jutjat, però el van detenir a les quatre de la matinada en un hotel mentre estava de vacances.

La joventut que es rebella és una joventut que s'enfronta, també, a la repressió i a la persecució, a les ordenances del civisme que en molts municipis criminalitzen l'ús de l'espai públic i criminalitzen la pobresa, de forma, a més a més, molt absurda, perquè no solucionen el problema. Joventut que s'enfronta quan es manifesta a les bales de goma i a tornar a casa sense un ull; que lesionen, les bales de goma, el dret a manifestar-se i tornar a casa sa i estalvi. Joves que s'enfronten, a més, a ser fitxats de forma il·legal segons la seva ideologia..., no esbufegui... –no esbufegui, perquè vostè no està en aquestes llistes, nosaltres sí–, que classifiquen i controlen l'atreviment a qüestionar res.

Quina joventut deduïm que volen amb aquests principis? Què pretenen que deduïm que volen amb aquests principis, amb aquests valors i amb aquest estat de repressió? Interpretem –i, perdonin, ser molt agosarats– que el es pretén és una joventut mode permanent, una joventut eterna i infantilitzada. Serem joves eternament? És a dir, precaris eternament? Una joventut endeutada, una joventut de consumisme compulsiu, una joventut individualista, no organitzada, sense consciència política. Volen una joventut que es comporti com dicta la publicitat i com dicten els cànons que es promouen a la televisió: una joventut que desperti de la desafecció, la voldrien, envers institucions, partits i sindicats i els torni a estimar, torni a voler escalar-hi, torni a valorar la seva feina.

I contra aquesta idea o aquesta interpretació que fem de la joventut que persegueixen i que volen, nosaltres hi contraposem una altra joventut que, per sort nostra, cada dia és menys «nini», menys ni feina ni estudiar, i més «in-in», més indignada i més independentista.

Qui va avisar, si no, de la bombolla immobiliària quan tothom estava pujat a dalt de la bombolla? El movi-

ment ocupa, els joves. Van ser els primers de trencar la llei del silenci i a demanar i a exigir que l'habitatge era un dret i no era un privilegi ni un luxe ni una mercaderia. Van ser els joves.

Qui ha impulsat, principalment, el cooperativisme i les noves iniciatives empresarials cooperatives en aquest país? Els joves.

Qui va acabar amb el militarisme i amb la mili obligatòria? Els joves.

Qui va dir que les empreses de treball temporal precaritzarien encara més les condicions de treball en general i les dels joves específicament, i ho van fer en contra, fins i tot, del sindicalisme oficial que les avalava? Els joves. I han tingut la raó, perquè ara la feina és molt més precària, molt més temporal, molt més mal pagada, amb horaris bastant més llargs i amb una precarietat vital per als joves encara més extrema.

I una pregunta seriosa..., i especialment a vostès que estan..., pel que els afecta, o potser no: com compten pagar les pensions públiques? Amb sous de 600 euros?, amb un atur juvenil del 50 per cent? Amb sous de 700 euros, sense retribuir les hores extres? Amb feines temporals? Francament, es fa difícil comptar amb un sistema equilibrat de pensions públiques amb la precarietat que es viu en l'etapa juvenil o entre els joves treballadors.

Per sort, cada dia més aquest país té una joventut que ha perdut la por, que està entenent com funciona la desigualtat, que està entenent que per a uns hi ha d'haver drets, però que aquests drets es contraposen a uns privilegis que estan mantenint uns pocs; una joventut que és solidària i que coopera, que sap que la sortida és necessàriament col·lectiva i es tradueix en lluita, que vol ser decisiva i vol decidir el seu futur, lliure d'imposicions injustes, vinguin del Regne d'Espanya o dels mercats financers.

I què demanem? Demanem que s'acabi l'austeritat; que s'acabi l'expulsió de mestres i professors i la seva precarització, l'expulsió i precarització dels investigadors, la supressió de les ajudes als lloguers; que s'inverteixi en formació, perquè és una necessitat estratègica econòmica; que no s'aposti per unes inversions i un model econòmic que es basa a vendre el territori i vendre la força de treball a preu de saldo, perquè això ens fa una economia perifèrica, perquè ho saben els capitals de fora i ho sabem nosaltres, que si tirem per aquesta via serem una economia perifèrica, permanentment precaritzada; que no es promoguin les talles 36, els cossos de quiròfan, els valors del joc i del casino, aquell del que guanya un si perden tots; que alguna petició popular de canvi democràtic sigui acatada en alguna institució, que hi hagi algun senyal que les institucions hi són per canviar la realitat. Perquè en el darrer cicle es va demanar el 0,7 per cent, i hem acabat sense cooperació. Es va dir: «No tindràs casa en la puta vida» –i perdó per l'expressió, era el nom de la campanya–, i després d'un breu període d'ajudes al lloguer ens hem quedat sense ajuts al lloguer i sense casa una altra vegada. S'ha denunciat la corrupció dels banquers, i passen per la comissió d'investigació, se'ls dona copets a l'esquena i se'n riuen de nosaltres a la cara, perquè saben que no els passarà absolutament

res. No hi ha hagut cap dimissió, ni cap presó. I es demana una consulta, i esperem que almenys en la consulta no fallin a la voluntat majoritària d'aquest poble.

És a dir, demanem que algú es cregui la democràcia com a poder del poble, i no només com a reproducció i legitimitació de les institucions; que s'aturi el desnonament general del país; que s'assegui els responsables públics i privats en aquest Parlament i se'ls demani si no són capços de veure que o cedeixen part del botí o no hi haurà futur, ni per als uns ni per als altres, que no és possible acumular eternament mentre la resta s'enfonsa en la misèria, perquè també això té un final; que s'assegui els bancs, doncs, a la taula; que es deixin de fer tants esforços a educar-nos en la derrota i en la submissió, en la resignació i en la inacció, i se n'inverteixin més a explicar als pocs i privilegiats triomfadors d'aquesta crisi i d'aquest sistema que la seva victòria, com deia abans, és pírrica, que o negocien o negocien, perquè, si no, ens enfonsarem tots en la misèria. «Tots» vol dir els que ja hi som i els que es pensen que hi guanyen, amb aquesta crisi; que es derogui la reforma laboral, que ens ha pres o congelat els convenis de sector..., i que no ens alegrem i que deixem d'alegrar-nos de la doble escala salarial, és a dir que iguals persones per igual treball cobrin diferent perquè uns van tenir drets laborals i els altres som una nova generació que creixem sense drets, sense els mateixos drets laborals; que es despenalitzi l'ocupació, i es protegeixi fins i tot el dret, per necessitat, per raons humanitàries, a ocupar els pisos buits amb caràcter permanent, els que estiguin en propietat de les entitats financeres, i veuran com així s'asseu la banca a negociar, també, si deixen de defensar-la i ens posen facilitats per poder accedir al dret a l'habitatge. Deia Ovidi: «Si no et donen, pren, si la suor del que fem no l'eixuga el que rebem.» Converteixin aquesta màxima en protecció legal i veuran com els bancs s'asseuen a negociar i posen pisos al servei de tots plegats.

Trenta segons, si us plau? (*Pausa.*) En resum, diu una pel·lícula molt coneguda per a justament la nostra generació, tota una generació treballant en benzineres, servint taules o sent esclaus oficinistes: «La publicitat ens fa desitjar cotxes i roba; tenim feines que odiam per comprar coses que no necessitem; som els fills maleïts de la història, desarrelats i sense objectius; no hem petit cap gran guerra, la nostra gran depressió és la nostra vida; vam créixer amb la televisió, que ens va fer creure que algun dia seríem estrelles de cine o déus del rock. Però no ho serem, i a poc a poc ho entenem, cosa que ens porta a estar molt i molt indignats. Som el club de la lluita.» Deia Gramsci: «Organitzeu-vos, perquè necessitem tota la vostra força; insinueu-vos» –deia als joves– «perquè necessitem tota la vostra intel·ligència, i mobilitzeu-vos, perquè necessitem tot el vostre entusiasme.» I això mateix diem nosaltres: que només lluitant tenim futur.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i per finalitzar, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Marta Pascal.

Marta Pascal i Capdevila

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, membres del Govern, diputades, diputats, també una salutació especial als membres de les entitats juvenils, director general de Joventut, membres de l'agència, també, i, evidentment, companys de la Unió de Joves i de la Joventut Nacionalista de Catalunya que ens acompanyen avui, avui és la primera vegada que aquest Parlament parla de manera monogràfica sobre joventut. I això, d'entrada, ja s'ha de dir que és tot un encert. I a més a més celebro que el meu grup parlamentari hagi decidit donar la veu als diputats més joves perquè puguem debatre la nostra situació, la situació dels joves de Catalunya, ja els ho avanço, des d'una perspectiva absolutament generacional.

I en aquest sentit lamento que algun grup parlamentari avui no hagi vingut a parlar de joventut, sinó que hagi fet d'aquest debat un espai de desgast al Govern, com si fos una espècie de debat de política general avançat, deixant la joventut pel camí o fent-la servir com una excusa. És certament una decepció. La joventut del país es mereix que aquest Parlament debati el seu present i el seu futur, i que ho faci també des de les paraules dels diputats joves. I en això el nostre grup parlamentari ha estat molt sensible; jo diria coherent.

Abans d'entrar en detall, permetin-me que els posi de manifest què significa per a una persona jove ser jove, el fet de ser-ho. Ser jove no és només una circumstància biològica, que també; ser jove és una forma de viure i d'entendre la vida; dosis elevades de visió crítica; una manera d'afrontar els problemes, i també, per què no dir-ho, una actitud agosarada i de prendre riscos si el que volem és canviar les coses. I els ho ben asseguro, que volem canviar les coses. En aquest país volem canviar les coses, i els joves hi volem tenir, hi tenim i hi tindrem un paper clau.

L'exposició de motius d'aquesta petició conjunta del Ple monogràfic diu textualment, i obro cometes: «Donada la situació de les persones joves a Catalunya, d'edats compreses entre els setze i els trenta anys, un dels col·lectius més vulnerables davant de les dramàtiques conseqüències de la crisi.» No hi podem estar més d'acord. La situació dels joves catalans és crítica, sobretot des de la perspectiva de l'atur juvenil, de les xifres d'ocupació juvenil.

La generació dels joves catalans d'avui som una generació nascuda plenament en democràcia, crescuda en la immersió lingüística, i, deixi'm dir-los-ho, que tan bons resultats ens ha donat en termes de cohesió social, de protecció i de coneixement de la llengua catalana; una generació filla de l'Erasmus, que volta per Europa amb *low cost* i que va néixer amb TV3 en marxa; una generació que creia que rebria una Catalunya més pròspera de la que es van trobar el seus progenitors, però que a dia d'avui no té clar si la podrà deixar millor als seus fills i filles.

Els joves que avui tenim entre setze i trenta anys som una de les generacions més ben formades, però som també la generació de joves que pateix de manera més crua aquesta crisi econòmica profunda i llarga. I, probablement, i això també s'ha de reconèixer, és

la solidaritat intergeneracional, és la família, qui ha aguantat també algunes situacions que ja podrien ser molt més dramàtiques del que són. Tenim totes les eines a la mà, però ens movem en un context incert, en un camí que fa pujada, i en alguns moments fins i tot ens hi falta l'aigua.

La joventut catalana no és homogènia. Podem parlar d'un gruix molt important de joves molt ben formats, normalment provinents d'estudis universitaris i que tenen dificultats per inserir-se al mercat de treball català. La solució per a molts d'ells ha estat marxar a fora o acceptar feines per a les quals estan sobrequalificats i infraremunerats. Un altre grup, els mal anomenats «ninis», que ni estudien ni treballen. Un altre grup de joves que a través de la formació professional es va formant, però que en tot cas també té problemes i que no s'escapen de l'atur. I sense oblidar-nos dels joves que han vingut d'altres indrets i que s'han inserit de forma sobtada a l'escola catalana. També aquest matí el president es referia al grup de joves que viuen a les zones rurals, que també experimenten alguns problemes pel que fa a l'ocupació i a l'emancipació, i que als grups que han intervingut prèviament n'he sentit molt poques referències, i crec que també era just que es pogués parlar també d'ells en aquest Parlament avui.

I m'he de referir també a un col·lectiu, el col·lectiu de dones joves, aquestes dones que ja som majoritàries a les aules catalanes, a les aules universitàries, i que anem obrint-nos camí en la formació professional, a les empreses, en els àmbits directius, a la política i en el món de l'esport. Ho hem de fer des del ser com som, compaginant conciliació familiar i també anhels professionals, i aspirant no a fixar quotes, sinó a canviar les relacions socials entre homes i dones i basar-les en el valor que tinguem tots plegats, siguem el que siguem. Aquesta generació de dones joves tenim per davant la responsabilitat d'esborrar aquella frase tan dura que diu: «Les dones constitueixen l'únic grup explotat en la història que ha estat idealitzat fins a la impotència.»

Els deia que des de la perspectiva de l'ocupació juvenil la situació és complicada. I, de fet, s'han explicat les dades. Per tant, d'aquest 12,3 per cent del 2008 al 39,9 per cent el 2013 de joves entre setze i trenta anys que no tenen feina. I si ens focalitzem en el grup de setze a vint-i-quatre, doncs la situació encara s'agreuja més, sobrepassant aquest 50 per cent d'atur juvenil.

Els que han parlat des d'aquest faristol no han resistit la temptació de fer-ne partidisme, d'aquestes xifres. S'haurien d'adonar que això no beu..., de colors polítics. De cap manera. És una situació que és responsabilitat de tots els grups d'aquesta cambra. I el joc de tu i més no val per al complicat moment que vivim els joves, i el joc de tu i més tampoc serveix si el que es vol és entendre els problemes reals de la ciutadania. Serveix si vostès es volen ubicar en una bola de cristall que no els deixa veure quina és la realitat del món d'avui. Els respectius grups d'aquesta cambra han de triar on s'ubicaran. Nosaltres, com a Convergència i Unió, ho tenim molt clar, i els demanem, creiem que els podem demanar, molta responsabilitat en aquest sentit.

Si obrim el prisma i ens comparem amb la Unió Europea, ens adonarem que existeix a totes les societats contemporànies el problema de l'atur, i més concretament de l'atur juvenil; un problema, però, que varia en intensitat en els diversos països i que és evident que a Catalunya té una intensitat elevada.

És evident que hem de prioritzar els joves, com un dels grups més vulnerables. Tot el que fa el Govern per millorar les condicions d'ocupabilitat dels joves reverteix positivament en la reducció de l'atur juvenil, i per tant en la reducció de l'atur en general. Ho fa el Govern de la Generalitat i ho fa Europa. Però no ho fa el Govern espanyol. El Govern espanyol opta..., decideix gastar-se bona part dels fons europeus en bonificacions en la seguretat social. I si només fan això s'equivoquen, perquè prenen mesures conjunturals, i el que haurien de fer és prendre mesures estructurals per canviar el sistema.

Europa planteja la garantia juvenil per assegurar a qualsevol jove a l'atur una formació, unes pràctiques o un contracte laboral. Encertat. Però hi hem de fer dues consideracions. La primera, en la línia que anava el president Mas aquest matí, que demanava que Catalunya pugui gestionar la part proporcional dels diners que li pertocuen. Per tant, aquestes 300 milions d'euros. Però per això ens caldrà la lleialtat del Govern de l'Estat, que últimament..., o gairebé mai la tenim. Per tant, veurem si en això tenim sort i la trobem.

Hi ha una segona consideració a fer, que és que aquest model català de garantia juvenil ha de permetre un mecanisme de sortida. És a dir, si algun jove no aprofita aquest recurs que li posa a disposició l'Administració, és evident que n'ha de sortir per permetre que algun altre jove hi pugui entrar. Perquè tots tenim clar que tots tenim drets, però que els recursos són escassos, i que, per tant, s'ha de garantir que si algú en surt algú altre hi pugui entrar, però que aquest que hi entri tingui responsabilitat en l'ús d'aquests recursos.

Reprenent el fil, lluitar contra l'atur juvenil és lluitar contra l'atur en general; lluitar contra l'atur en general és lluitar contra l'atur juvenil. I això és el que fa el Govern de la Generalitat. S'han desplegat diversos programes específics de foment, suport i estímul a la població jove: els programes «Connecta't», «Fórmula jove», Odisseu o «Atípics», i els programes més específics del SOC en poden ser un exemple. I el més important: avui el Govern, per boca del conseller Puig, ens anunciava un seguit de mesures contra l'atur juvenil, que des del nostre grup parlamentari valorem molt positivament.

I vostès ens diuen que tot això és insuficient, que aquí no es fa res; ens diuen que el Govern de la Generalitat no fa prou contra l'atur. Però a més s'obliden, i probablement..., bé, conscientment o inconscientment, que per lluitar contra la xacra de l'atur juvenil en aquest país tenim una mà lligada darrere l'esquena. Saben què suposa el dèficit fiscal de Catalunya en termes de llocs de treball? El 8,5 per cent del PIB català que se'n va i no torna, què suposa en llocs de treball? Els 16.000 milions llargos d'euros que no tornen, quants llocs de treball són? Dèficit fiscal també és destrucció

d'ocupació. Per tant, el maltractament fiscal de Catalunya també és atur juvenil.

Però en la lluita contra l'atur juvenil tenim un altre problema, i no només que no en tenim els recursos necessaris, no només el dèficit fiscal, sinó que a més a més tenim l'altra mà lligada darrere l'esquena. Perquè decisions molt importants, com la reforma laboral –que aquest matí, doncs, se n'ha parlat molt–, no es prenen a Catalunya, no s'aproven en aquest Parlament, no es pensen només per les necessitats dels catalans i dels joves catalans. Mentre no puguem decidir per nosaltres mateixos, la reforma laboral s'aprova en el Congreso de los Diputados, una reforma laboral que pensen des de Madrid aquells que en són jutge i part, com tantes vegades, i que, per tant, difícilment ens servirà per millorar els problemes dels joves catalans.

I encara sort, doncs, que amb voluntat constructiva hi vam poder introduir esmenes. Per tant, amb sentit de país vam donar suport a aquesta reforma laboral, perquè calia canviar les coses. Però això no exclou ser crítics, això no exclou poder-hi fer revisions, i, per tant, dins d'un temps prudencial de la seva aplicació, això s'ha de poder fer. I tampoc exclou la nostra reivindicació que jo els comentava, de demanar poder fer una reforma laboral en aquest Parlament, per tant, una reforma laboral pensada per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, per als joves de Catalunya.

No podem parlar de joventut o d'ocupació sense parlar de formació. Tots els estudis internacionals defineixen l'educació i la formació com una de les accions que més contribueixen a millorar les condicions d'ocupabilitat de les persones. Des de la perspectiva del nostre grup parlamentari, l'aposta del Govern per prestigiar i augmentar l'FP en el model dual és encertada. Servirà per millorar les taxes d'atur juvenil, però també per fer progressar les taxes de competitivitat de la nostra economia. La formació professional dual és una de les grans sortides dels joves catalans d'avui en dia, i ens cal seguir treballant en aquesta línia de forma molt efectiva. De fet, diversos estudis reflecteixen aquest diferencial positiu que suposa la formació professional. Amb dades del 2012 –n'hi havia també una referència aquest matí–, un de cada dos joves de setze a vint-i-quatre anys busca feina, per només un de cada sis, de la mateixa edat, graduats en formació professional.

Formar futurs ciutadans, formar les generacions més joves, requereix un sistema educatiu polièdric, amb capacitat d'adaptar-se i de facilitar les transicions; un sistema capaç de donar múltiples respostes a una realitat molt canviant, sobretot des de la perspectiva dels cicles econòmics; un sistema que entengui que l'èxit de cada jove és l'èxit del mateix sistema. Així doncs, ens cal assegurar un sistema que tingui com a objectiu l'èxit educatiu, garantia clau per aconseguir unes millors condicions d'ocupabilitat.

Molts de vostès han parlat de les retallades en educació, però tenir un sistema educatiu d'èxit no només és una qüestió de diners, i no ho és ni aquí ni enlloc del món. No hi ha una correlació directa entre més di-

ners i millors resultats. I les xifres del fracàs escolar així ho demostren. És evident que avui disposem de menys recursos públics, és cert, però les xifres demostren que quan hi havia més diners les taxes de fracàs escolar del nostre sistema educatiu no van disminuir.

El punt d'inflexió en la lluita contra el fracàs escolar ha arribat quan hem començat a tractar-lo com el que és, un fenomen polièdric, multicausal, i els resultats positius els comencem a obtenir, de forma tímida però els comencem a obtenir, quan som capaços, a més a més de destinar-hi els recursos necessaris i de ser molt efectius, quan som capaços de concentrar-nos en altres aspectes, com les competències bàsiques, la lectura o les llengües estrangeres.

És cert que les dades han començat a millorar, però també és cert que tenim camí per fer, i, per tant, la perseverança com a país ens portarà resultats encara més positius.

I segurament tots estem d'acord que un bon sistema educatiu hauria de garantir la igualtat d'oportunitats i l'equitat. Un bon sistema educatiu evita que ningú deixi de poder formar-se per impossibilitat econòmica.

Alguns de vostès pugen a aquest faristol i sentencien que la voluntat d'aquest Govern és enfonsar en la precarietat els joves catalans, i fins i tot diuen que aquest Govern no vol que els estudiants catalans estudiïn, eh?, que vagin a la universitat o a la formació professional. Doncs, no. El perill de dir massa vegades aquestes coses és que al final qui les diu se les pot arribar a creure; però la realitat és tossuda i els fa perdre de seguida i els deixa en evidència.

Els en posaré algun exemple. Qui pagarà les beques als estudiants quan, després dels canvis que definia el ministre Wert, deixaran alguns estudiants sense beques? El Govern de la Generalitat de Catalunya. O qui ha assumit l'escandalosa deslleialtat del Govern espanyol pel que fa a les beques universitàries, tant i tant de temps demanant les beques universitàries? El Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquesta llista podria ser eterna, ho saben; ho saben, vostès. Per tant, modestament, no ens vinguin a donar segons quines lliçons en aquest tema, perquè saben que no ens les poden donar.

Fa uns dies un mitjà de comunicació espanyol titulava: «Espanya segueix al capdavant d'Europa en joves “nini”». A Catalunya, malauradament, la pauta és molt semblant. No podem de cap manera girar l'esquena a aquesta situació, i, per tant, és clau que continuem augmentant les places PQPI, de l'oferta postobligatòria, i, evidentment, continuar treballant colze a colze amb l'Administració local per poder garantir aquesta transició laboral dels nostres joves, seguint les necessitats del teixit productiu de cada territori.

L'Administració hi ha de posar les eines, però en tot aquest engranatge hi ha un aspecte absolutament clau: l'actitud dels joves davant qualsevol repte formatiu. Cal que la gent jove tinguem clar que el nostre futur no només depèn de les oportunitats formatives que tinguem. El futur dels joves també depèn de la nostra capacitat d'esforçar-nos, de sacrificar-nos i de treba-

llar de valent per aconseguir un repte formatiu que ens donarà més oportunitats a nivell professional, i també a nivell vital. Si els joves no hi posem el millor de nosaltres mateixos, això no sortirà bé de cap manera. És la nostra responsabilitat, és el nostre deure cívic amb les generacions que han de venir, i també amb les que ja han passat per l'etapa jove.

Catalunya és una de les regions europees amb una taxa d'universitaris més elevada; així ho revelen les dades d'Eurostat. Encara que seguim lluny de les regions europees de referència en economia del coneixement, no estem mal posicionats. Vull posar en valor aquest fet, davant la decebedora dada dels «nini», perquè tenim motius per l'esperança, els tenim. L'economia catalana avança cap a un model de coneixement i d'alt valor afegit, cap a una generació de joves molt ben formats, a través d'un model universitari o de formació professional, que s'han de distingir, els dos –no un o l'altre, sinó els dos–, per l'excel·lència i per la qualitat.

Tenim, com a país, un model universitari propi. I el Govern ja ha expressat que la seva voluntat en aquest àmbit, com en tants d'altres, és la de repensar i millorar tot el que no funciona a les universitats catalanes; hi estem plenament d'acord. Les actuacions estratègiques s'havien de fer per tal que el model fos sostenible, i que fos sostenible en dos sentits: des de la perspectiva econòmica, però també que fos sostenible des de la perspectiva de la qualitat del sistema universitari.

I alguns vénen a aquest Parlament i ens diuen que nosaltres no volem que els estudiants vagin a la universitat, i ens diuen, doncs, que augmentem les taxes per aconseguir això, fer fora els universitaris i deixar les aules de les universitats catalanes buides. Doncs, error, error garrafal; doncs, no. I en aquest tema continuen vostès repetint consignes buides, i potser se les creuen. Però jo hi insisteixo: la realitat és tossuda –és tossuda– i els torna a deixar en evidència.

El cert és que per primera vegada tenim una política pròpia de beques, una política que garanteix que cap estudiant es quedi sense estudiar si realment ho desitja fer. Encara tenim alguns deures per fer, evidentment, no tot són flors i violes, evidentment. Però el que no em podran negar és que en aquest país la gran majoria dels joves que vulguin optar per uns estudis universitaris hi poden accedir. Els joves catalans podem accedir a uns estudis de qualitat, a una gran varietat de titulacions, a la mobilitat tan necessària per a la formació integral que requereix la societat complexa on vivim.

Aquest és un país i un govern que aposten decididament pels estudis terciaris, i en aquesta formació postobligatòria és clau la mobilitat durant els estudis. Els joves catalans són un dels col·lectius que han utilitzat més el programa Erasmus de mobilitat universitària. És fonamental i és molt positiu que hagi estat així. De fet, des dels inicis del programa Erasmus, més de 3 milions de joves europeus l'han utilitzat, n'han format part. I Erasmus significa la possibilitat d'engruixir el currículum de cadascú, de conèixer nous idiomes, noves realitats, d'acceleració del procés d'emancipa-

ció, o fins i tot, i si m'ho permeten dir amb un estil més informal, d'estirar les orelles a alguns, doncs, que potser gaudien de la sobreprotecció dels adults, i que això a la vida tampoc és bo. Per tant, Erasmus també serveix perquè tots plegats ens espavilem. Aquesta és una riquesa que al cap dels anys revertirà necessàriament en l'economia productiva del país i de forma qualitativa en aquesta generació que l'hem pogut experimentar, fent bona aquella frase que diu que per als catalans el nostre món és el món, i es fa més certa que mai en el cas dels universitaris que cursen un Erasmus.

Hi ha més indicadors que demostraran que som una generació preparada, una generació que ajudarà a consolidar la Catalunya del coneixement, malgrat les dificultats. Un exemple clar és el coneixement de llengües estrangeres, on, tot i que encara estem lluny de països com Holanda, Dinamarca o Suècia, ens trobem en una bona línia. Probablement això també ha estat possible gràcies al nostre accés a les noves tecnologies com a generació.

Com els deia ara al parlar dels programes Erasmus, per als joves catalans el nostre món és el món. Però, malauradament, i no cal negar-ho, molts joves es veuen obligats a marxar per resoldre les seves expectatives laborals a l'estranger. No marxen perquè volen, sinó perquè no els queda més remei. Marxen per poder dedicar-se professionalment a allò per al qual s'han preparat. Aquesta no és una situació volguda ni fàcil per a ningú, en cap cas, i, a més a més, no ens ho podem permetre ni com a generació ni com a país.

El fenomen de la mobilitat dels joves el trobem a totes les societats occidentals i de forma clara a aquelles on la crisi ha estat més contundent; però la mobilitat existeix arreu i, sobretot, entre els joves, i, com deia el conseller d'Economia, la mobilitat ha vingut per quedar-se.

Però també cal veure en l'emigració alguns aspectes positius en el llarg termini: l'expertesa, la millor qualificació, la possibilitat que les empreses catalanes s'obrin a nous mercats, el coneixement de noves dinàmiques empresarials, i també, i de forma molt clara, el creixement personal que suposa sortir del país, veure noves maneres d'entendre el món, de viure'l i de treballar.

Hi ha un element més que em permet dir que la mobilitat i l'emigració no són estrictament negatives per al nostre país i per a nosaltres, els joves. Catalunya es caracteritza per tenir una economia essencialment exportadora. Tenim un teixit empresarial i d'emprenedors que busca el món, que busca mercat per vendre els seus productes. Els joves que de mica en mica ens anirem incorporant al mercat de treball tindrem un valor afegit extraordinari si ens hem pogut formar o hem pogut fer una estada a l'estranger, o tenim una experiència professional en alguna empresa estrangera. El nostre currículum tindrà un valor afegit extraordinari.

Els països petits, com el nostre, se'n sortiran amb economies competitives, economies exportadores. Cal donar-hi la volta. Fem d'aquesta situació de mobilitat –insisteixo que a vegades forçada, no ho negarem– un valor afegit que poden tenir els joves catalans respecte a alguna generació que l'ha precedit. Fixem-nos com a objectiu tenir un model de retorn, un sistema organit-

zat que minimitzi els efectes negatius d'aquesta marxa però que en maximitzi els positius, un model que ens garanteixi saber on tenim aquests joves i facilitar-ne la tornada, de manera que la mobilitat sigui positiva i ens enriqueixi com a país. Entenem, des del nostre grup parlamentari, que aquí tenim uns deures per fer com a país i que no els podem defugir. Els emplacem en aquesta línia a treballar-hi i a cercar un gran acord.

I un argument més relacionat amb la mobilitat. La joventut europea, quan fa divuit anys, se'n va de casa; els estudiants britànics, els escandinaus, tendeixen a marxar de casa, com més lluny millor. Això sí que és emancipació pura i dura. Als joves catalans tradicionalment ens ha costat; jo crec que no ho hem de negar. La majoria d'edat significa drets, però també deures; significa que ens hem d'espavilar; significa que cadascú respon a les seves pròpies accions i que ja no hi valen les excuses.

Però, com deia, quan parlem d'emancipació, també és evident que cal que des de l'Administració es posin en marxa mecanismes, eines, per tal de garantir-la de forma real i efectiva, no només sobre el paper; per tant, igualtat d'oportunitats real. I aquest Govern ho està fent. Per exemple, en la convocatòria de les prestacions per al pagament de lloguer d'enguany, s'han establert els joves com a grup prioritari per rebre aquests ajuts; durant l'any 2012, més de 34.500 joves s'han beneficiat de programes d'ajuts econòmics per al pagament del lloguer. O, els darrers anys, més de tres mil joves de menys de trenta-cinc anys han rebut un habitatge del parc públic. O el programa de beques Equitat, dotat amb 30 milions d'euros per a aquest any. O les accions concretes per garantir l'ús del transport públic. En poden ser molts, els exemples que podríem trobar en la política d'aquest Govern a favor de l'emancipació juvenil.

Vaig acabant. Al llarg de la meva intervenció he procurat marxar del victimisme i ubicar-me en el realisme, en la realitat dels joves catalans, en la realitat que vivim els joves. I no em sé imaginar la joventut catalana còmoda en els missatges de negativitat i demagògia que s'han sentit avui en aquest hemicle. Me la imagino més fent cas d'una frase d'un emprenedor català que deia: «El món dels propers deu anys està *completament* per inventar.» Senyors diputats i senyores diputades, el món dels propers deu anys està completament per inventar. Realisme sí, però coratge per millorar les coses i valor a la nostra força com a generació, també. No som una generació perduda. En paraules d'un altre jove emprenedor: «Quan tu iniciis un projecte, empris o apreus, però mai perds –mai perds.» Per tant, no som una generació perduda.

Perquè nosaltres reivindiquem una joventut madura, crítica, cívica, participativa i valenta; una joventut amb valors; una joventut que fugi dels clixés i dels complexos; una joventut que vol ser futur però que se sent més present que mai; una joventut que té una cultura democràtica i de participació política molt més intensa del que alguns avui ens han parlat en aquesta cambra quan parlaven dels joves, molt més intensa del que alguns ens han dit que teníem; una joventut que no vol ni aspira a ser subvencionada, de cap de les

maneres, no volem ser una joventut subvencionada. El model ha de ser una joventut que li demana, a l'Administració pública, eines i igualtat d'oportunitats i que amb el seu esforç se'n surt.

La meua generació té sobre la taula el que cap de les generacions joves anteriors ha tingut: la possibilitat de construir un futur de llibertat i de prosperitat, mirant-nos de tu a tu amb la resta dels estats del món, i el primer pas és poder decidir el que volem ser.

És inacceptable, a parer nostre, que alguns grups d'aquesta cambra ens neguin la possibilitat de votar, ens neguin la possibilitat de decidir i que després ens diguin que estan tan preocupats pel futur dels joves catalans.

Com a joventuts polítiques ja hem demostrat que la nostra generació té ganes de fer les coses diferents, que tenim capacitat de trobar punts en comú. Fa un parell de setmanes ho demostràvem en aquest Parlament, a la porta del Parlament signant un manifest pel dret a decidir, i que..., per cert, a aquelles joventuts dels grups de la cambra que no hi són, jo els reitero la mà estesa, que ja els la vam expressar, per tal, doncs, que s'hi puguin sumar.

La nostra obligació, com a generació, és estar a l'alçada del moment. I el moment és històricament rellevant; rellevant des de la perspectiva nacional, però també rellevant des de la perspectiva del servei a les persones.

La nostra generació ha de respondre a la crida, al batec del país, de fet, tal com ja van fer d'altres generacions joves, sota la batuta d'aquells versos d'Espriu, un dels grans poetes nacionals del país. Deia el poeta: «A poc a poc, van sortir de port velers plens d'esperança.»

Vostès van lluitar per la democràcia, ho deia el conseller Puig al matí. Nosaltres lluitarem per la llibertat, i ho farem –de fet, ja ho fem–, lluitarem i farem realitat l'esperança d'una generació que vol viure millor, que es mereix la consecució dels seus somnis individuals i que, també, i sobretot, té el seu anhel col·lectiu de llibertat al servei del país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, honorable president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Suspenem la sessió cinc minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i nou minuts i es reprèn a tres quarts de sis i un minut.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió amb la intervenció del Govern.

Té la paraula, per respondre als grups parlamentaris, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. President, senyores i senyors diputats, conselleres, consellers..., deixin-me que m'afegeixi a la salutació, però, d'una manera molt especial, a l'agraïment no només de la presència dels representants del Consell Nacional de la Joventut, sinó també a la seva tasca d'interlocució que només aquesta setmana també va ser objecte d'un acord de treball en el marc del Consell de Relacions Laborals per avançar amb tota una sèrie, a través d'un grup de treball, de propostes que ens permetin que algunes de les inquietuds, reflexions o idees que han anat sorgint al llarg del dia d'avui es puguin, també, canalitzar en el marc català de relacions laborals i que ens permetin, doncs, concretar determinades línies d'actuació que, sorgides des de la iniciativa i la reflexió d'aquest espai de participació i de representació de la joventut del nostre país, el Consell Nacional permeti, en definitiva, que les polítiques d'ocupació també tinguin no només aquest nivell d'interlocució, sinó, evidentment, també, de major eficiència.

Vull agrair les reflexions i la contextualització i, evidentment, una vegada més, el suport del Grup d'Esquerra Republicana, amb les certes reflexions i aportacions, crítiques, amb les inquietuds exposades i que compartim.

I, per comentar, breument, doncs, les aportacions o més aviat reflexions, perquè, d'aportacions els haig de dir que sí que és veritat que algun grup ha fet alguna sèrie de proposta..., altres segurament s'hauran reservat per la presentació de les seves propostes de resolució per al debat de demà; però, sincerament, malgrat que, tant el president com la consellera de Benestar Social i Família i jo mateix, hem intentat situar en algun àmbit, d'una manera específica en l'àmbit de l'ocupació –i per això apareixo jo en aquest faristol–, hem fet una sèrie de propostes, m'ha semblat entendre que algun grup o no les havia escoltades o portava ja el seu guió predeterminat i prefixat, perquè, de propostes, n'hem fet.

Els he de reconèixer que hi han moments en què en el debat polític, i no només en la reflexió sobre la globalització del país, sobre la revolució digital, tinc la sensació que, per a alguns grups polítics, les coordenades de l'espai i del temps han desaparegut. Ja sé que anem avançant tots molt acceleradament, que estem davant d'un nou escenari que ens supera, des de moltes perspectives, i que és obvi que tot això, doncs, porta a una necessària adaptació i revisió de moltes de les propostes que, en definitiva, configuren el debat polític i institucional del nostre país, no?

Però aquesta, diguem-ho així, descontextualització temporal per part del Grup Socialista, els haig de reconèixer que em sorprèn. Que em sorprèn molt. Ja entenc que..., em sap greu que no hi sigui, no?, que hagin anat desplaçant cap a dalt de les bancades del Parlament, doncs, l'exministre Corbacho, perquè el Partit Socialista hauria de saber i hauria de traslladar un punt de responsabilitat de les dificultats d'allò que és lluitar contra la destrucció de treball i contra els alts índexs d'atur i no caure en una certa demagògia, no?

Clar, afirmar que estem desmantellant la formació professional, quan resulta que tenim més alumnes que mai, malgrat –malgrat– la contenció pressupostària..., que estem fent reformes... –que tant de bo s’haguessin impulsat fa cinc anys, oi?–, reformes autèntiques en aquest sistema; o, d'altra banda, doncs, no fer una revisió crítica de quin va ser el nivell de gestió que en aquests moments en és reclamat des d'Europa dels fons socials europeus en matèria d'ocupació per part, en aquest cas, doncs, també, del Govern Socialista... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., ens estan reclamant desenes de milions d'euros dels anys 2008, 2009 i 2010. O oblidar, doncs, l'alt nivell d'eficàcia –disculpin la ironia– del *plan Zapatero*; o l'important nivell de recursos que han destinat a inversions sense cap tipus de retorn, ni rendibilitat econòmica ni social. Doncs, sincerament, m'ha portat a no entendre massa coses, si no és que hi ha aquest oblit d'allò que representa una certa coherència en el temps i en la responsabilitat d'un partit de govern, allà i aquí, que hauria de saber que, en aquest marc i per respecte fins i tot a la gent jove, malgrat que sigui jove i que potser algú pensi, doncs, que no ens entenen, sí que tenen memòria o saben exactament què és el que ha passat en els darrers anys, no?

Per cert..., m'ho diu el conseller Mas-Colell, que ho coneix molt millor que jo, per descomptat, senyor Navarro, que a Harvard sí que hi han exempcions i bonificacions: exempcions i bonificacions de matrícules en funció de la renda de les persones i de les seves famílies. És exactament igual al que fem nosaltres: també hi han exempcions i bonificacions en funció de la renda, però hi ha una diferència fonamental i és que els que paguen allà, perquè la seva renda familiar els ho permet, paguen entre quinze i vint vegades més del que paguen aquí i amb un bon nivell també de sistema universitari.

Tot això també afegint que..., li haig de dir que les peticions que el sistema d'orientació sigui universal i gratuït, doncs, ja ho és. El Servei d'Ocupació de Catalunya ja el fa aquest servei, i el presta. I estem en aquests moments, malgrat, ho repeteixo, doncs, un entorn pressupostari molt complicat, doncs, oferint amb el bon conjunt de professionals que configuren aquest servei, que continuarà sent un servei públic, però que evidentment necessita també adaptar-se i transformar-se al nou entorn, i, per tant, doncs, encara millorar amb el suport polític i institucional i amb els recursos que hi puguem destinar, doncs, el seu nivell d'interlocució i d'eficàcia en el mercat laboral, i, sobretot, en l'ocupabilitat dels nostres treballadors actius i en atur, i dels nostres joves, col·laborant amb la formació professional, doncs, aquest sistema, ho repeteixo, s'està adaptant. Per cert, alguns ens han reclamat les reformes. Si ja n'hem fetes, de reformes. Si ja els ho hem explicat! Si ja els hem explicat que el SOC ha tingut, ja, un decret de reestructuració per adaptar-se a requeriments europeus, a una millor fiscalització de les seves funcions i que vindrà un nou decret, ben aviat, per acabar de completar una adaptació del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Però els parlava de les coordenades de l'espai i del temps. El Partit Socialista això del temps, doncs, se-

gurament prefereix fer un *reset* i fer posar el comptador a zero. Oi, que sí, senyor Sabaté? (*Veus de fons.*) Ja ho entenc –ja ho entenc.

El Partit Popular fa el mateix però amb l'altra coordenada, amb la de l'espai. (*Veus de fons.*) Sí, fa un discurs, d'alguna manera, diferent aquí que el d'allà. És molt curiós: fa un discurs d'exigir que fem, i fem i fem; i, en canvi, allà, retalla, retalla i retalla, i no ens envia els diners. Ni avui mateix el Govern del Partit Popular ha concretat la transferència en conferència sectorial dels recursos per poder posar en marxa, al més aviat possible, tots els programes de desmoblament de polítiques d'orientació i de polítiques actives a partir del SOC.

I el bo del cas és que, després, la senyora Camacho aquí ens exigeix un nivell d'execució dels pressupostos del SOC, oi? (*Veus de fons.*) Sap quan ens van transferir els recursos del SOC l'any 2012? Quin dia? (*Veus de fons.*) Sí que ho sap, oi? El Dia dels Innocents, el dia 28 de desembre... (*rialles*) –el Dia dels Innocents, el 28 de desembre. I... (*veus de fons*), després li ho dic, no..., no pateixi que ja, el SOC, i el departament, i el Govern ja fem el necessari perquè, malgrat que ens donin dos dies pràcticament per executar el pressupost de tot l'any, dos dies.. –oh, i han d'executar el pressupost!–, després incorporem, l'any següent, i ho pactem i ho consensem..., i, per tant, aquí hi ha un aprofitament d'aquests romanents òbviamment, doncs, per garantir el funcionament de tots aquests programes.

No acceptarem el model d'intermediació i d'agències de col·locació que vol imposar el Govern del Partit Popular, o que impulsarà, però que a Catalunya no. Ja li ho vam comunicar així mateix a la ministra; ens hem reafirmat; vam fer una sèrie de propostes, però no ho acceptarem. No creiem que el model d'ajudar només uns quants operadors internacionals i grans operadors estatals que vingui, d'alguna manera, a acabar amb la bona feina que estan fent agències d'intermediació privades amb ànim i sense ànim de lucre del tercer sector, de l'economia social, de les nostres administracions locals, que és una xarxa avui molt arrelada al territori i molt propera a aquesta realitat del nostre mercat laboral, desaparegui amb aquest model que òbviamment vol respondre només a una visió centralitzada i que, a més, tampoc concreta els recursos. En qualsevol dels casos, hi insisteixo, senyora Camacho, el SOC ja s'ha començat a reestructurar.

I li haig de dir que també hauria entès un punt més de prudència amb la seva visió crítica, perquè, si compara les dades, només que sigui objectivament, fins i tot amb menys recursos perquè tots es queden a Madrid, doncs, els resultats dels indicadors dels nivells d'atur, d'atur registrat, de demanda d'ocupació o, fins i tot, de l'evolució i la tendència, que espero que demà i en els propers dies sabrem de com evoluciona el mercat de treball a casa nostra, doncs, són bastant més favorables a Catalunya que a l'Estat espanyol.

I amb tota aquella visió crítica, i malgrat no entendre que ens falten els diners per poder fer bé les nostres coses..., perquè, si tinguéssim bona part de la nostra capacitat de gestionar la nostra riquesa, la que generen

empresaris i treballadors i tots els ciutadans d'aquest país, estic convençut, com els he dit a la intervenció inicial, que estariem en condicions de fer més i millors coses..., doncs, malgrat tot això, resulta que els resultats, els indicadors, la realitat de l'esforç dels nostres emprenedors, empresaris, treballadors, del bon nivell de relació social, sindical i empresarial amb més qualitat, amb més acords i amb més capacitat, en definitiva, de generar aquest àmbit de concertació, doncs, ens porta a tenir també un comportament diferencial, avui ja millor a casa nostra, a Catalunya, que no pas allò del que segurament vostè com a diputada –i, disculpi, com a senadora també– del Partit Popular, i, per tant, donant suport al Govern del Partit Popular a Madrid, doncs, també hauria de calibrar el difícil que és i els bons resultats que a Catalunya tenim des d'una perspectiva també relativa.

Ara quan m'ha fet..., no diré «més feliç», però sí més..., ahucinar, és quan ens exigeix que reduïm el dèficit i no paguen els deutes que tenen a Catalunya. És a dir que encara tinguem de l'ordre de 8 o de 9.000 milions comptabilitzats..., ja no estem parlant del dèficit fiscal, eh?, no, no..., dels deutes amb Catalunya, i que ens estigui exigint que reduïm el dèficit. Com vol que reduïm el dèficit –per cert, amb les condicions en què es van generar– si no paguen el que es deu al nostre país? Malgrat això, convenis de formació professional dual amb les empreses i amb els estudiants i amb els centres educatius avancen d'una manera decidida.

Ens acusen de paràlisi, i des d'Espanya vénen a veure com ens hem espavilat amb el nostre model de suport al turisme, o de regularització dels habitatges d'ús turístic, o també ens vénen a observar com ens hem espavilat, malgrat no tenir la gestió de les nostres infraestructures, per tenir una economia productiva i competitiva que fa que tinguem bones inversions estrangeres, més turisme estranger que tots els altres o, evidentment, també, una capacitat d'exportació malgrat les rigideses o les dificultats que tenen les nostres empreses per sortir a fora, a vegades, no?

I ja que està tan entusiasmada amb el model de l'Estat, li he de dir que els nostres ciutadans i les nostres empreses..., els joves també, però, els nostres ciutadans i les nostres empreses –i això és un fre a l'economia productiva i, per tant, a la reactivació econòmica i, per tant, a la lluita contra l'atur juvenil–, doncs, paguen l'energia més cara de tot Europa. I aquí també ens hauria agradat, doncs, que hi hagués hagut alguna proposta; perquè, en definitiva, això és d'aquells *inputs* que acaben afavorint el nostre model econòmic i productiu.

Jo hauria esperat que hi haguessin hagut propostes concretes; també, fins i tot, per part d'Iniciativa. Només hi ha hagut una manifestació rotunda: el Govern de Convergència i Unió només fa polítiques per desballestar l'estat del benestar i per apostar per la precarització, per abaratir les vides i precaritzar més la vida dels nostres joves.

Bé, doncs, jo li haig de dir que no –que no–, i que aquesta afirmació que vostès ens fan, venint d'un govern i en aquest cas d'un partit que quan va governar

va dilapidar recursos públics..., i que ara ens vénen a assenyalar... (*Remor de veus.*) Sí –sí, sí. I que ara ens vénen a assenyalar com si fóssim els agents d'aquest dimoni capitalista que recurrentment els va apareixent en tots els seus discursos, i aquesta visió dogmàtica, no?

Però la veritat és... Que ens digui que ens venem l'aigua, oi? Clar, vostès segueixen sense distingir el que és la provisió de serveis públics i el que són els models de gestió privada. Ja sé que això els costa, tot i que quan van governar, doncs, també, teòricament, entenien aquestes coses. Quan fan oposició se n'obliden. Se n'obliden, dels edificis buits, o de les canonades amagades, o de moltes inversions que no han tingut el retorn. I ara ens vénen a parlar de segrest. Disculpin, però, si estiguéssim parlant de mercat de futurs, vostès han fet el major segrest de la generació juvenil que avui està preocupada pel seu futur, perquè les hipoteques que haurem d'aixecar amb l'esforç, amb el coratge i amb decisions molt dures són precisament perquè aquest segrest o aquestes hipoteques no els afectin el dia de demà i no els quedi ja no la seva generació o el seu moment de joventut sinó de responsabilitat adulta amb una motxilla que no puguin aixecar. I per això estem fent el que estem fent en aquests moments.

Propostes, les hem fetes, però vostès no les han escoltat. Hi torno a insistir, perquè sempre escolten, d'alguna manera, d'una manera esbiaixada. Jo he dit que la reforma laboral –i cada vegada surto i ho dic– té llums i ombres; hi han coses que no han funcionat prou bé i n'hi han d'altres que han anat força bé. I ho vull tornar a dir: sense reforma laboral avui estariem molt pitjor. Segur. Sense reforma laboral estariem molt pitjor. I si no em creuen a mi perquè creuen que és una opinió meua, doncs, agafin les dades, comparin i vegin quin nivell de destrucció d'atur van fer, doncs, quan no hi havia reforma laboral –per cert, quan governaven vostès–, i quin nivell de destrucció de llocs de treball hi ha hagut a partir que hi ha la reforma laboral i a més també un govern valent que pren decisions i que no continua gastant més del que pot assumir el país. La diferència.

Que es pot millorar la reforma laboral? Ja els he dit en quins paràmetres. Però fins i tot amb aquesta reforma laboral, que té algunes mancances, a Catalunya hem incrementat la concertació, estem avançant en un espai de responsabilitat sindical i patronal.

De l'amenaça dels convenis que es quedaven sense la vigència de la ultraactivitat en aquests moments ens en queden tres; dos més ja estan encarrilats a un bon acord, i, després, els que vagin vencent, doncs, estarem igualment amatents, amb sindicats i patronals, per anar veient de quina manera som capaços de mantenir l'estabilitat dels llocs de treball, l'adaptació i la transformació de les condicions, perquè és evident que hem de transformar la nostra economia productiva, però sobretot fent-ho des d'aquesta perspectiva, doncs, de diàleg, d'espai de concertació i, en definitiva, de negociació i de pacte; això sí, i sé que els sorprèn, sense tant dirigisme, sense tant intervencionisme del sector públic i segurament apostant més per la confiança que pel control. (*Pausa.*) Sé que els fa gràcia...

Els hauríem agraït, als senyors de Ciutadans, segurament, que la lectura de la foto que han fet només no sé si era en color sípia o en blanc i negre, doncs, hagués tingut més matisos, perquè només han volgut veure, d'alguna manera, el got mig buit. I, en canvi, Catalunya i els nostres joves estan omplint en més de la meitat ja, en aquests moments, doncs, d'esperança, d'il·lusió en la recuperació econòmica. En situacions molt difícils, difícilíssimes.

Però sempre els surt aquesta visió monocromàtica, no perquè no tinguin intel·ligència, no, si en són, d'intel·ligents; vostès tenen por, tenen pànic, a la democràcia. (*Remor de veus.*) I tot, i tot, i tot, i tot, i tot, i tot ho sotmeten a Ítaca, al viatge a Ítaca, i als vaixells de fusta. No, home, no; si jo no paro de parlar de turisme, d'exportació i d'economia! I vostès: «Ítaca, Ítaca...» Si són vostès! (*Remor de veus.*) S'han quedat amb el disc ratllat, senyor Rivera. Del tot. Llegeixi's el programa electoral, llegeixi's el pla de govern, veurà les propostes que hi han; veurà, a més, que en aquests moments al país hi ha molta més gent emprenedora que mai, que hi ha més gent que fa formació professional que mai.

I jo només li preguntaré o li demanaré una cosa: que, de les cinquanta propostes que diu que ens faran, i que les mirarem amb molt d'interès, segur, i segur que n'hi haurà alguna de bona, al costat de cada proposta, em digui com ho pagarem, eh? Tingui-ho clar. (*Remor de veus.*) Com ho pagarem; sí. Perquè hi ha moltes, moltes, moltes, moltes, moltes propostes, però després vostès no es volen enfrontar amb el dèficit fiscal que té el país i amb el fet de no disposar dels nostres recursos.

Per tant, estem d'acord en matèria de reactivació, d'educació i amb tot això. Ara, només li dic que el temps corre molt de pressa i que una part del seu discurs s'està quedant antiquat. (*Veus de fons.*) Sí.

Simplificació administrativa. Obri internet, home, que ja existeix el Canal Empresa. (*Veus de fons.*) Sí, ja, seriosament. Però és que ja fa unes quantes setmanes. I la finestreta única empresarial funciona. Que té algunes mancances? Sí, però funciona. I el Canal Empresa funciona, i molt bé. Provin-ho vostès, que encara no ho han vist. És que el temps va molt de pressa, avança ràpidament. (*Veus de fons.*) No, no, no; miri-ho, comprovi-ho. Si ja hi han ajuntaments que s'hi han adherit! I els empresaris ja tenen aquest canal. I els joves emprenedors ja el tenen.

De la mateixa manera que també hem avançat i encara avançarem més en la simplificació administrativa, que estem d'acord que encara és un repte i que farem un esforç molt important. I, com que vostè ho sap, veig que ja s'ha quedat amb el nostre discurs. No li diré quina multinacional. Ho dic per tranquil·litzar-lo. Va ser ahir mateix que el president de la Generalitat i jo mateix vam rebre un representant d'una multinacional molt important. Cap inquietud, el procés democràtic del país, cap inquietud. (*Remor de veus.*) No, vostès no s'ho creuen perquè estan allò, eh?, diguem-ho així, a tir fix. (*Rialles.*)

No, no, no; respecte total. I al seu país d'origen diuen: «Escolti, respecte total al que facin vostès. És més, sabem que aquest és un país que genera confiança, que té gent emprenedora, bona formació, bones universitats, bons investigadors, bones infraestructures, malgrat que ens agradaria que les gestionessin vostès amb més criteris d'oportunitat. Però facin les coses bé, que tot això al món empresarial i inversor no els fa cap inquietud.»

És més, si hi hagués alguna inquietud, com és que l'any 2012 Catalunya ha sigut la regió capdavantera a Europa en captació d'inversió industrial? (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí; digui que sí. Llegeixi's els informes del *Financial Times* o d'Ernst & Young. No, no els de la Generalitat, que aquests ja sé que no se'ls llegeix. En qualsevol dels casos, ho repeteixo, les reformes demanades estan en marxa.

I una última referència, i disculpi que m'hagi estès amb vostès, però a l'escola no hi ha política. A l'escola hi ha identitat? Clar que hi ha identitat; que hi ha la personalitat del país expressada en la seva diversitat i pluralitat, per descomptat; que hi ha cultura; que hi han llengües. Clar.

Senyor Rivera, l'educació no és asèptica, a cap país del món; no és esterilitzada, sense gust, sense sentiments i sense passió. És l'escola que interpreta la realitat pròpia, social, cultural, del país. Però, clar, és que vostès..., sap què passa? Diguin la veritat, home. Vostès no volen treure la política de l'escola. Vostès volen treure la política del país. Vostès el que voldrien és acabar amb el país com l'entenen nosaltres. Vostès voldrien treure la política del Parlament. Això és el que els fa nosa. (*Veus de fons.*) Sí, home, sí.

I el *lapsus psique*. Miri, jo sí que vaig tenir assignatures de formació de l'*espíritu nacional*, amb un professor que venia amb la pistola a la meua escola. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí. Ole!, ole! És que sóc més gran que vostè, senyor Rivera. (*Rialles.*) Vostè ha tingut un *lapsus psique*.

La garantia juvenil, senyor Arrufat, la complirem. Però no la complirem amb els recursos que vinguin d'Europa. Potser ens hem explicat malament. La complirem amb els recursos..., els nostres, que ens vénen de Madrid, amb polítiques d'ocupació, i els que anem generant. Tant és així que ja el compromís del Govern de Catalunya per aquest primer període és d'arribar pràcticament a un nivell..., a un 50 per cent d'aquesta garantia juvenil, del col·lectiu afectat amb aquestes condicions, al llarg d'aquest any i de l'any que ve.

I la nostra voluntat és: tots aquests programes, que els tenim ja ben orientats des del SOC, que ha fet també un esforç per redefinir-los i per reorientar-los, i també amb el diàleg social, sindical i empresarial, també amb esforços de fer una reserva del 25 per cent en la resta de programes..., programes que van adreçats a plans d'ocupació i de formació, i que permetin arribar, com li he dit abans, a prop d'un 50 per cent, a més de cinquanta mil joves al llarg dels propers mesos.

Tenim un 17 per cent, segons les estadístiques, d'allò que..., a mi no m'agrada utilitzar-ho, eh?, d'això dels

«ninis». Entre setze i vint-i-quatre anys, hi ha un col·lectiu d'un 17 per cent dels joves que avui tenen formació baixa que ni estudien ni treballen. Podem llegir la xifra al revés: hi ha un 83 per cent de joves que fan esforços per adaptar-se al mercat laboral, per acabar els seus estudis, per treballar amb unes condicions molt difícils. Un 83 per cent, entre setze i vint-i-quatre anys.

I estem treballant «denodadament» perquè aquest 16 per cent, o aquest 17 per cent, o aquest 18 per cent, pugui tenir accés a recursos formatius per capacitar-se, i, en definitiva, perquè el mercat laboral també, evidentment, en paral·lel, pugui oferir-los aquesta oportunitat al més aviat possible.

No; ja he dit que no derogarem ni proposarem la derogació de la reforma laboral. Volem ser coherents, valents i responsables amb les nostres decisions. La volem millorar? Sí. Corregir-la, reorientar-la? Sí. Concertar-la millor i amb més flexibilitat i amb més seguretat? També.

I vostè diu que hi han cada vegada més joves més indignats i més independentistes. I jo dic que hi han cada vegada més joves més intel·ligents, més innovadors, més industrials, més internacionals, més integrats, més independents, que, en definitiva, són els que avui ens estan donant esperança per seguir tirant endavant, malgrat les dificultats, malgrat les enormes dificultats que tenim.

Hi ha una cosa que no acabo d'entendre. I els respecto la seva visió, eh? Però la societat –la societat– som tots nosaltres, som els ciutadans. La societat no és una entelèquia que en un món de maniqueisme sigui d'alguna manera la culpable de les coses. I com més formació i més capacitat i més responsabilitat oferim als nostres joves, amb més i millors condicions estarem, evidentment, per tirar endavant aquest nostre projecte de país.

I vaig acabant, presidenta. Perquè per parlar de l'atur juvenil, per parlar de les oportunitats dels joves, per parlar d'una societat més inclusiva i de més qualitat i que pugui garantir la prosperitat i el benestar social de tots i cadascun dels seus ciutadans, i, evidentment, d'una manera especial, si volen, perquè avui en parlem d'una manera especial, dels joves, hem de continuar avançant, com ho estem fent, en la millora de la formació professional, amb tot l'esforç que aquest país pot fonamentar en les seves estructures econòmiques, que les té ben posicionades en la indústria, en la logística, en el turisme, en aquest intangible de la concertació, del diàleg social, a donar suport a les petites i mitjanes empreses i als emprenedors com estem fent. I també allò que a alguns no els acaba d'agradar, perquè suposo que ho farien diferent, però no hem escoltat encara quina és l'alternativa, sobretot des d'un punt de vista pressupostari, que ens ofereixen, no?: amb rigor pressupostari, posant el sector públic al dia; oferint confiança, i, en definitiva, obrint les nostres estructures econòmiques al món, perquè el nostre món és el món, a la internacionalització, a la innovació.

I tenim elements de confiança; no cal només fixar-nos en el Mobile World Congress a Barcelona, o en el nou

model, que està sent observat a tot Europa, d'innovació tecnològica que des del CTiTI, doncs, hem impulsat, transformant també la nostra Administració i posant-la al dia.

És evident que ens falten encara, doncs, estructures d'estat, sí: la nostra hisenda, gestionar les nostres infraestructures, decidir el nostre model d'energia, gestionar les polítiques passives. Però tot, tot, tot això precisament és al que, dia a dia, i no només en debats monogràfics com aquest, el Govern orienta la seva activitat, la seva feina incansable.

I espero i desitjo que les dades que demà coneixerem, que podrem conèixer la setmana que ve, que no seran definitives, però, ens continuaran mostrant un punt d'esperança en el sentit que el país va pel bon camí, que la gent jove pot tenir futur i que, en definitiva, tots siguem –tots, espero que tots– capaços de generar aquella confiança col·lectiva, que és, en definitiva, l'intangible que necessitem per acabar de sortir d'aquesta situació diferent, de la qual, evidentment, s'han de beneficiar, com altres, els nostres joves d'avui en dia.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Obrim ara el torn d'intervencions dels grups parlamentaris per a la rèplica. Tindran deu minuts per a cada grup.

I, en primer lloc, té la paraula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bé, bona tarda a tothom. President, presidenta, consellers, diputats, diputades, públic que ens acompanya, aquest matí he fet un intent –un intent– que ningú ha volgut seguir; un intent de parlar bé d'altres grups. Jo hi persistiré, en l'intent. *(Remor de veus.)* No passa res. Algú riu; mal senyal per a ell, diguem-ne.

Escolteu, aquest Ple es fa, entre altres coses, perquè hi ha hagut un acord entre les joventuts de diversos partits polítics, gairebé tots els que estan en aquest Parlament. Que aquesta voluntat d'acord, que esperem que sigui sincera, sigui recollida per tots els grups parlamentaris que estan aquí. Que això no sigui només un brindis al sol que fan les joventuts dels partits, que avui aquí ens acompanyen, i les entitats juvenils i els joves que esperem que ens mirin o en directe o a través d'internet; esperem que no només sigui un brindis al sol d'ells, sinó que sigui un quant recollit pels grups que estan aquí.

En aquest sentit, malgrat que moltes de les concrecions es faran en el debat de demà, jo n'apunto alguna. Demanem al Govern que treballi en un conjunt de mesures –potser en una llei– per afavorir el retorn dels nostres joves que marxen cap a l'estranger, que esperem que es formin el millor possible, que esperem que aprenguin el millor possible i que esperem que ens re-

tornin tant com sigui possible al nostre país. Hi han exemples legislatius en d'altres països que han experimentat processos d'emigració molt intensa per part de la seva població juvenil i que també ens podrien servir com a referent.

Dos, demanem al Govern que segueixi treballant en la garantia juvenil. Demanem al Govern que segueixi treballant, per exemple, en les beques Equitat. Queda, segur, molt de camí per recórrer. Som conscients de les enormes limitacions pressupostàries, però al mateix temps segur que hi ha camí per recórrer. I, per tant, els demanem, li demanem al Govern que hi continuï treballant. Un exemple de possible concreció: per exemple, en la bonificació de les matrícules, en el cas de les enginyeries, que podria contribuir a mantenir el compromís de la congelació de l'increment de les matrícules i, al mateix temps, donaria una mica d'oxigen a les nostres universitats, ja que, com comentaven aquest matí, continuaran, després d'aquest debat, profundament endeutades.

Demanem al Govern que continuï treballant i que treballi tan intensament com sigui possible en l'establiment de pràctiques de la major qualitat possible entre les nostres universitats, però també entre els nostres centres de secundària: projectes d'aula oberta en el cas de tercer i quart d'ESO, en el cas de batxillerat o en el cas de la universitat, per exemple, amb el conjunt de les pimes del país, que representen llargament més del 90 per cent de les empreses del país. Molts d'aquests projectes funcionen, i funcionen exitosament, i funcionen avalats des dels diversos àmbits institucionals per diversos dels partits que avui estan aquí, i està bé reconèixer-ho i explicar que molts d'ells, molts dels partits que estan aquí, en els àmbits institucionals en els quals tenen responsabilitat, treballen de forma efectiva en aquesta línia. Doncs, continuem-ho fent.

Demanem al Govern que treballi també en l'àmbit d'intentar establir algun tipus de conveni, potser amb l'Institut Català de Finances, potser amb el futur banc públic català que ens hem compromès a intentar tirar endavant a partir de l'evolució d'aquest Institut Català de Finances, o d'altres fórmules, a l'hora d'afavorir crèdits a l'emprenedoria, crèdits als projectes cooperatius que puguin tirar endavant els nostres joves. Per què no també, a l'hora de demanar als bancs que han sigut intervinguts amb diner públic, que es comprometin en aquest sentit?

De totes maneres, aprofito també, atès que el primer intent, allò, de parlar bé d'altres formacions polítiques no ha generat exemple..., ho plantejo d'una altra manera i faig algunes preguntes. I espero..., bé, algú potser ho voldrà contestar o no, i, en tot cas, tant si contesten com si no, potser està bé que algú del públic i de la gent que ens mira, doncs, hi reflexioni.

Quan sentim algun orador que puja aquí i ens diu que hauríem d'utilitzar el Sareb per assegurar habitatges per als joves, segons qui ho diu està molt bé i, escolteu, nosaltres estem d'acord a intentar avançar en aquesta línia. Però segons qui ho diu constitueix un exercici de cinisme. Qui ha permès que en el Sareb els béns immobiliaris que hi han estiguin cotitzats, comp-

tabilitzats molt per sobre del seu valor de mercat? Qui ho ha permès, sinó alguns dels partits polítics que més lliçons donen quan pugen o quan vénen aquí a parlar? Qui és que ha permès que en el Sareb i en els altres bancs no intervinguts bona part dels crèdits que s'ha renunciat a la possibilitat de cobrar i que haurien de formar part d'una morositat permanent siguin comptabilitzats sota el concepte, poc precís, de «crèdits subestàndards»? Qui ho ha permès, sinó alguns dels partits que vénen aquí a donar-nos lliçons?

Al final les faves són comptades, i, per tant, o el sector financer dona la cara i neteja els seus comptes i explica la veritat, o moltes d'aquestes propostes són impossibles. I bona part dels recursos públics, tant procedents de l'Estat com procedents d'Europa, que hi han anat a parar hauran estat enterrats en va si no hi ha un exercici per part de les entitats financeres, tant les intervingudes com les no intervingudes, tant a través del Sareb com fora del Sareb, per comptabilitzar adequadament els seus valors immobiliaris. Llavors sí que estem en condicions d'aclarir quines seran les seves disponibilitats i d'exigir esforços. Perquè mentrestant només serveix perquè es protegeixin ells mateixos i aquells qui legalment els ho han permès.

Escolteu, està molt bé dir –i nosaltres també ho hem dit moltes vegades– que no es pot competir a través de la via salarial i que la nostra competitivitat no es pot basar en un exercici permanent que ens condueix a l'abisme de competir a nivell de salaris amb d'altres països del món. D'acord, està molt bé. Ara, aquí ha d'haver-hi algun afegitó, al darrere; si no competim via salaris, hem de competir a través d'alguna via. I, efectivament, no volem competir via salaris. Doncs, a través de quina via hem de competir? Si amb les nostres estructures de costos no podem garantir ni preus de matèries primeres ni preus de factors energètics gaire competitius, més aviat al contrari, haurem de competir o a base de formació o a base, per exemple, del preu del transport. Però com podem defensar simultàniament, com defensen alguns dels partits que vénen aquí a parlar, que continuem construint trens d'alta velocitat sense passatgers i, al mateix temps, no estiguem fent un ample de via mediterrani per ajudar les nostres empreses, que són les que haurien de generar els llocs de treball que falten als nostres joves, per poder competir? Qui ha permès que hi hagi el mal anomenat concepte de «dèficit tarifari» en les empreses que subministren energia i que fan que paguem una de les energies més cares d'Europa, malgrat tenir un dels «mixs» productius més competitius d'Europa? Com és que els costos de la producció de l'energia en el nostre país són relativament baixos, comparats amb la mitjana europea, i, en canvi, paguem una de les energies més altes del continent? Si no competim en cap d'aquests àmbits, on us penseu que acabarà repercutint tot plegat, sinó en l'estrangulament dels nostres salaris i dels nostres marges de benefici industrial, que són decisius precisament per estimular les inversions, que són imprescindibles per generar els llocs de treball que ens falten?

I, per tant, quan fem aquest tipus de plantejaments hauríem de ser conscients del conjunt del dibuix que

tenim al davant; si no, és impossible que ens en sortim. En el cas que Catalunya generés cent mil llocs de treball per a joves, en aquest cas, dels quals uns vuitanta mil fossin joves aturats que troben feina i uns vint mil, per exemple, fossin joves inactius que troben feina, malgrat que ara no estiguin a l'atur, fins i tot en aquest cas estaríem a nivells semblants als de Portugal o als de Polònia. Ara estem a nivells semblants als de Grècia o als de Macedònia. Però potser no és tan estrany que sigui així, malauradament, si tenim en compte que és l'Estat espanyol qui encapçala l'índex de la misèria de la Unió Europea, que és el resultat del sumatori del percentatge d'atur global i del percentatge de dèficit públic.

I, per tant, ja que no me n'he sortit amb la invitació que he fet aquest matí, que he reiterat aquesta tarda, potser algú tindrà a bé contestar a algunes d'aquestes preguntes que avui hem plantejat i que segur que altres dies podrem plantejar amb molt més detall i amb un ventall molt més ampli.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Bona tarda, presidenta, gràcies. Diputats, diputades, també a tots els joves que avui ens acompanyen, els haig de dir que després d'escoltar algunes intervencions em recordava que vaig ser membre del Secretariat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, amb alguns diputats que avui també estan per aquí. Moltes vegades, en les nostres reflexions a les reunions, dèiem si érem prou útils, si des de les entitats érem prou útils a la societat, i moltes vegades ho qüestionàvem, i ho qüestionàvem força: si érem útils a la societat, si teníem capacitat d'influir en els governs per modificar les polítiques..., i moltes vegades dubtàvem d'això. Jo no sé què deuen pensar avui les entitats juvenils catalanes, i no sé massa què deuen pensar els joves, però nosaltres, els grups parlamentaris, avui, més enllà de tirar-nos els plats pel cap i buscar responsables, no estem posant respostes sobre la taula. I aquesta crec que és la responsabilitat més important que tindríem avui aquí: posar respostes sobre la taula, donar respostes a aquest milió de joves que està patint tant i tant la crisi al nostre país. Tant de bo hi posem una mica de seny i demà siguem capaços d'acordar algunes accions, algunes propostes, amb recursos concrets.

La veritat és que, com deia, crec que molts d'ells podran estar decebutos, perquè, sincerament –i li ho vaig dir al conseller Puig també quan va venir a companyer a la Comissió d'Ocupació i Empresa–, nosaltres ens pensàvem que avui aquí vindria amb alguna proposta concreta, amb propostes que anessin acompanyades de recursos, però la veritat és que no ha estat així. Per començar, és que el president de la Generalitat ha negat la realitat, és a dir, no vol veure la realitat, ha fugit d'estudi, malgrat els esforços que hem fet la majoria de grups, excepte Esquerra –ho haig de dir–,

que no ha fet l'esforç de presentar quina és la situació de la joventut. I el que és important és que reconeguem els problemes per poder-hi posar solucions, i em sembla que això no és el que ha fet el Govern. I em sap greu que sigui així, perquè la situació és molt greu, i no ho dic jo, jo crec que tenim informació, dades de sobres per fer aquesta afirmació.

En tot cas, recordaré algunes de les dades, perquè sembla, doncs, que el Govern se n'ha oblidat. Tenim un 52,7 per cent d'atur juvenil, una barbaritat, però no només això, sinó que és que la precarietat és la forma d'estar en aquests moments al mercat laboral, i això a nosaltres ens preocupa, i molt; no tant o no més o menys que aquest 52 per cent, però realment és molt important. Tenim 57 per cent menys de recursos a polítiques actives que vénen de l'Estat, és veritat; no només està afectant el que està passant a Catalunya, sinó que també les polítiques de l'Estat no ens ajuden. La meitat de joves avui estan treballant amb relació a l'any 2008. Hem tingut un augment de taxes universitàries d'un 66 per cent. El Govern de la Generalitat ha posat taxes a la formació professional. És a dir, tot un seguit de dades... Una dada que el senyor Mas avui també ha oblidat: un estudi que va fer la Comissió Europea deia que Catalunya era la cinquena regió amb més abandonament escolar.

O sigui, no tenim dades positives, no tenim cap brot verd en aquest sentit. I, per tant, el que hauríem de fer és reconèixer aquesta realitat sense buscar culpables, deixem-ho estar aquí, però sí intentar posar solucions que avui no s'han posat sobre la taula. I, senyor Puig, li haig de dir, conseller, que l'hem escoltat: jo no he sabut veure massa propostes amb recursos econòmics concrets, que és el que nosaltres li demanem.

Però, miri... I a més a més vostè ha parlat de la reforma laboral, abans en un sentit i aquesta tarda en un altre, al matí dient que és veritat que no havia generat ocupació i, en canvi, aquesta tarda, doncs, sembla que ha alabat aquesta reforma que va aprovar Convergència amb el Partit Popular. Jo el que li diria és que si vostè reafirma aquesta frase que ha fet, que la reforma laboral no ha sigut capaç de generar ocupació, el que podríem demanar entre tots és derogar aquesta reforma laboral que tant mal està fent a la societat, però en concret també als joves.

Però, miri, és veritat, no són culpa del Govern ni exclusiva responsabilitat del Govern aquestes dades de què estem parlant; és veritat, no és culpa només del president Mas, només faltaria. Però sí que és una responsabilitat d'aquest Govern posar respostes sobre la taula, sí que és responsabilitat d'aquest Govern actuar, posar accions que ajudin a millorar la situació. I aquesta és la responsabilitat, avui, d'aquest Govern, del Govern de Convergència, que té recolzament d'Esquerra Republicana. I, si, escolti'm, vostès no es veuen capaços de governar, pleguin, i si no, vinguin i presentin uns pressupostos. El que no pot ser és dir: «Amb quins diners?» No, escolti'm, vostès tenen la responsabilitat de governar, fer uns pressupostos i dir a què dediquen els recursos. I, si no se'n senten capaços, marxin i ja ho farem uns altres. Perquè el que no es pot fer és, tot el dia (*aplaudiments*)..., el que no es

pot fer, és veritat, és estar tot el dia dient i excusant-se que «no tenim recursos, no tenim recursos». Facin uns pressupostos, diguin quines són les seves prioritats, i a partir d'aquí en podrem parlar. Però vostès no en parlen i, per tant, avui no han posat cap proposta en cap partida econòmica que nosaltres hàgim pogut veure. Tot i així, ja li ho dic, ja li ho reconeixem, la responsabilitat no només és d'uns, però sí que la seva és la de governar.

I, escolti'm, en l'acord de govern que van signar amb Esquerra Republicana –l'hem revisat bé– hi han dues propostes que fan relació a joventut, dues: l'impuls de la formació professional i les beques Equitat. Dues! Cap, cap proposta amb relació a la lluita contra l'atur dels joves. Home, no ho sé, potser sí que és molt important per vostès aquest Ple, però el que està clar és que en l'acord que van signar el 19 de desembre del 2012 no hi havia cap proposta amb relació a les polítiques de joventut. I, bé, l'estat d'aquestes dues propostes que he dit: tampoc és que estiguin molt avançades ni que tampoc hagin funcionat del tot bé fins ara.

Per tant, home, jo crec que hauríem de prendre'ns-ho una mica més seriosament. Tot i així –tot i així–, ja reconec que el Partit Socialista va governar; segur que va cometre errors. Però també és veritat que va impulsar... (*Veus de fons.*) Sí, no, ho dic perquè, com que aquí ningú reconeix mai res, estaria bé que de tant en tant fóssim una mica honestos amb la ciutadania. Tot-hom comet errors, és veritat; però nosaltres vam posar sobre la taula moltes polítiques per ajudar a millorar la situació d'atur, no només dels joves sinó en general de la població.

I hi posaré algunes dades. Quan vostès parlen del dèficit i del deute que vam deixar nosaltres, també m'agradaria dir que en una dècada va augmentar 1,3 milions de persones a Catalunya, o sigui, va augmentar molt la població. I vam haver, també, d'eixugar un dèficit social, construint centres d'atenció primària, escoles, hospitals, infraestructures... És que no ens en recordem, d'això, quan parlem del deute. Sí, evidentment que vam haver de gastar; vam haver d'invertir per eixugar aquest dèficit social que comportava tenir 1,3 milions de persones més al nostre país. I això crec que no ho hauríem d'oblidar. Mentre, crec que en aquests moments no s'està fent això: ni es redueix el dèficit, ni el deute, i a més a més destruïm l'estat del benestar; reduïm partides en salut, en sanitat i, per exemple, en educació.

Però, bé, els volia dir que l'any 2009, que ja començava la crisi, el Govern que hi havia en aquell moment a la Generalitat va aprovar un acord amb mesures per a l'ocupació juvenil amb 200 milions d'euros, concret, per a polítiques concretes per als joves, amb molts programes que intentaven donar resposta a perfils determinats, com ha dit avui la senyora Camats, perfils determinats i concrets, que, segurament, territorialitzats, responen molt bé a les necessitats.

Doncs bé, això ho vàrem fer: 200 milions d'euros. Sincerament, jo em pensava que avui escoltaríem del Govern una proposta similar: un acord de mesures amb una quantitat concreta que serien capaçes de treure de

qualsevol altra partida, perquè creiem que aquesta és una prioritat. Miri, l'any 2010 vam dedicar 504 milions d'euros a polítiques actives d'ocupació; el 2012, 242, menys de la meitat, quan cada dia, per desgràcia, l'atur augmenta més.

Per tant, és veritat que la situació és difícil, però també és veritat que es pot prioritzar i decidir en què dediquem els recursos. I crec que el Govern d'entesa ho va saber veure i va dedicar recursos importants, acordats amb patronals, sindicats i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Jo els demano des d'aquí que siguem capaçes d'acordar quelcom semblant perquè de l'any 2013 al 2015 puguem tenir polítiques que ajudin a millorar la situació dels joves d'aquest país.

I ha parlat també, el president, de formació d'una manera molt clara. És veritat. Ha parlat de formació, i diu: «Cada vegada estudia més gent.» És veritat; cada vegada estudia més gent, entre altres coses perquè la gent no troba feina, i és una de les solucions a no poder treballar, que és estudiar. I la gent cada vegada estudia més, és veritat, perquè sobretot hi ha un mercat laboral que no els acull, que no els rep. I, per tant, intenten estudiar més, formar-se més, perquè creuen que aquesta és la garantia d'ocupabilitat, que en aquests moments això ja no és així, com molt bé ho sabem tots.

Cada dia hi ha joves que deixen la universitat, cada dia hi ha joves que poden acollir-se a menys crèdits perquè els crèdits han pujat molt, les matrícules han pujat molt, i no poden dedicar-s'hi com ho feien abans. Per tant, allarguen el seu període formatiu i allarguen la seva entrada al mercat laboral. Per tant, sí que estudien, sí, però probablement en molts casos perquè no tenen més remei. Per tant, tampoc fem fallàcies en aquest tema.

I voldria posar una dada també pel que fa a la formació i al recurs de la universitat. El 2003 es dedicaven per estudiant 4.400 euros; al cap d'uns quants anys, el 2009, hi dedicàvem el doble. És a dir que està clar també que no tots som iguals i que no tots decidim de la mateixa manera fer polítiques adreçades als joves.

Bé, jo, per acabar, només volia dir una cosa. Avui els sindicats UGT i Comissions Obreres han fet una roda de premsa per dir que no creuen massa en aquest Ple de joventut perquè ni tan sols se'ls havia explicat que hi hauria aquest Ple. Fins i tot el senyor Álvarez ha dit –paraules seves– que hi haurà solució de trilers en aquest Ple, perquè al final no hi hauran partides pressupostàries a les propostes. Jo li vull dir al Govern que home, que intentem que això no sigui així, que intentem que aquests decebuts i aquests descreguts, com som molts de nosaltres, doncs, no puguem confirmar això, i que, per tant, entre tots puguem arribar a un acord.

La mà estesa del Partit Socialista i de les Joventuts Socialistes la tenen, i esperem que entre tots siguem capaçes de posar solucions amb recursos econòmics darrere perquè la situació de la joventut millori una mica més a Catalunya. I sobretot que els joves puguin creure una mica en nosaltres, perquè, escoltant-nos, no sé si això ben bé és així avui en dia.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, no esperava que al debat de joventut la rèplica no la fes la responsable de joventut del Govern, que és la consellera de Benestar Social i Família. Nosaltres ja vam dir des del primer dia que Benestar Social i Família no havia de tenir les competències en joventut, atès que és un departament, és una àrea transversal que hauria d'estar a Presidència, i no n'hauria de ser vostè la responsable. I qui ho ha fet? El senyor Puig. Per tant, senyora Munté, li acaben de fer una esmena a la totalitat. M'imagino que el president la Generalitat, el senyor Artur Mas.

Miri, senyor Puig, vostè ha fet la típica intervenció agra que tant el caracteritza; a més, una intervenció, a part d'agra, una intervenció on vostè ha omès la veritat, ha dit mitges veritats o ha mentit directament.

La nostra presidenta del Partit Popular català, la senyora Alícia Sánchez-Camacho, li ha comentat que vostès van deixar d'executar una part fonamental dels diners destinats a polítiques actives d'ocupació. I vostè..., i no sap quan es van pagar? El 28 de desembre. Sap per què es van pagar el 28 de desembre? I vostè ho sap; el que passa, que ho ha omès, com és característic en la seva forma de fer política. Es va retardar al 28 de desembre perquè l'Audiència Nacional va anul·lar l'ordre de distribució de fons del Govern socialista que incideix en el repartiment de fons d'aquell any ja que va endarrerir l'ordre ministerial. Fins i tot li van donar els recursos, el Govern d'Espanya, havent incomplert l'objectiu de dèficit.

Per tant, li demano, senyor conseller, que, com a mínim, si ve a aquest faristol i té la possibilitat de dirigir-se al conjunt de diputats i diputades del Parlament de Catalunya, com a mínim, digui la veritat. (Aplaudiments.)

Miri, senyor conseller, senyor conseller d'Empresa i Ocupació, vostè..., jo un cop, fa poques setmanes, vaig interpellar el conseller d'Economia, senyor Andreu Mas-Colell. I li vaig comentar que no hi havia una reforma del SOC ni una reforma de la llei d'emprenedoria. I quan vaig acabar, caminant per aquí, per aquest espai del Parlament, vostè em va dir: «Et menjaràs amb patates les paraules que has dit, perquè abans de finalitzar juny hi haurà una reforma del SOC, del Servei d'Ocupació de Catalunya.» A quin dia estem avui, senyor conseller? A 25 de juliol. I hi ha reforma del SOC i una llei d'emprenedoria? (Remor de veus.) Hi és? No. I està presentada? No.

Miri, senyor Puig, vostè passa de les polítiques d'ocupació. No sé si és per les seves intencions polítiques dins Convergència Democràtica de Catalunya, no sé

si és per la seva obsessió separatista que tant el caracteritza, no sé si és perquè està segrestat per Esquerra Republicana de Catalunya, per ERC, o potser perquè no li interessa. Però la realitat és que al Departament d'Empresa i Ocupació han canviat de conseller, han canviat de cara, però continuen les mateixes polítiques, o sigui, és a dir, cap política. En definitiva, paràlisi i desgovern.

Vostè parla, com sempre, que tant si és de dia com de nit, la culpa és de Madrid. Però, miri, resulta que, si avui vostès poden pagar els proveïdors, si avui el senyor Artur Mas no ha convertit la Generalitat de Catalunya, Catalunya, en Detroit és perquè el Govern d'Espanya mes a mes els fa avançaments i els paga, i els paga el Fons de liquiditat autonòmica, que permet entre altres coses que el senyor Artur Mas pugui pagar els bons a particulars dels inversors catalans, o que pugui pagar els proveïdors, creditors, concerts socials i educatius de la Generalitat de Catalunya.

I vostès es queixen molt del model de finançament. Però resulta que des de l'any 83 Convergència i Unió ha estat donant suport dia sí dia també als diferents models de finançament. A tots. Per tant, vostès estan fent una esmena a la totalitat dia a dia del que sempre han pactat vostès històricament.

Miri, hi ha dos tipus de polítics. Hi ha els polítics que van a Brussel·les, com el senyor Mariano Rajoy, i aconsegueixen un terç de 6.000 milions d'euros destinats als joves desocupats. I hi ha polítics que van a Brussel·les a fer-se fotos, que van al Brasil, que van a Maracanà a fer-se fotos. Per tant, jo vull polítics que quan vagin a Brussel·les negociïn, treballin, intentin aconseguir coses per als catalans i per al conjunt d'espanyols, i no només a fer-se fotografies i fer electoralisme.

Mirin, clar, quan Brussel·les els diu... Vostès diuen: «No, és que volem 300 milions d'euros.» Escolti, vostès creuen que Brussel·les, vist el que s'ha fet, el que han fet determinats governs autonòmics amb els diners destinats a polítiques actives d'ocupació..., vostès creuen que Brussel·les es fia de vostès? Els ERE d'Andalusia, o, per exemple, el cas Pallerols. Vostès creuen que Brussel·les vol que aquests diners vagin destinats a polítiques actives d'ocupació, que siguin gestionats per la Generalitat de Catalunya? No!

Jo vull que vostès no gestionin res, perquè amb el que gestionen ja hem vist el que passa: ho enfonsen. Han deixat Catalunya pràcticament convertida en Detroit.

I, miri, en canvi, el que sí que els garantim és que hi haurà una quantitat igual per a tots els joves aturats al conjunt d'Espanya, i que hi haurà 300 milions per als joves aturats, no per a vostès; no per a vostès com a buròcrates, la Generalitat de Catalunya, no: per als aturats, que és el que importa.

Miri, aquí, en aquest debat, venim a preguntar-nos dues coses. Primer, què han fet vostès? Política zero-zero. I és veritat, el terme «nini» no és bo; el terme «nini» és bo per a vostès: ni reformes ni iniciatives legislatives. I sobretot venim a dir el que han fet: el que han fet en vuit mesos és re, és el que han fet.

Però, fixi's, vostès..., ho hem comentat aquest matí, el senyor Artur Mas el 25 de novembre va perdre dotze diputats i porta perduts vuit mesos d'aquesta legislatura. Vostès ja no han fet re en vuit mesos. Ara el que ens preguntem és què pensen els propers mesos. És veritat que potser el senyor Artur Mas, que és especialista en convocatòries anticipades d'eleccions, potser demà dissol el Parlament, o potser d'aquí a una setmana, o potser d'aquí a un mes, o potser d'aquí a nou mesos. Però el temps que hi siguin, com a mínim, digui'ns què pensen fer; és això el que venim a debatre, i a la qual cosa, evidentment, no hem tret cap resposta en aquesta primera sessió d'aquest debat.

I, miri, clar, vostès pensen, senyors del Govern de la Generalitat de Catalunya, del Govern ERC - Artur Mas, que amb 25 milions d'euros, amb vint-i-quatre oficines i amb una aplicació de mòbil aconseguirem donar solució als 264.000 joves que volen i no poden treballar, al 53 per cent de joves que estan a l'atur o als joves que s'han vist obligats a marxar?

Miri, al Partit Popular no creiem que les polítiques d'ocupació siguin carnets joves on es donin només descomptes per anar al teatre, per anar a fer esport, no, ni tampoc subsidis o subvencions, que és el que vostès entenen el que és la joventut. Nosaltres volem una joventut que tingui igualtat d'oportunitats, que pugui desenvolupar-se, que pugui mostrar el seu mèrit, treballar, esforçar-se, dedicar-se. És això el que volem de la joventut. I per això nosaltres apostem per la igualtat d'oportunitats, no per una joventut subsidiada amb 25 milions d'euros, que és el que avui han promès, o amb oficines, o amb aplicacions de mòbil. No volem una joventut adoctrinada, no volem una joventut que es trobi a les escoles banderes estelades, que és el que vostès fan.

I, miri, sí que han fet alguna cosa en matèria de joventut, sí que han fet alguna, els ho haig de reconèixer; no el Govern, Convergència i Unió. Han fet dues coses, de fet. Una, van donar suport a la reforma laboral, la qual cosa els vull tornar a agrair, perquè el Partit Popular té una majoria suficient per aprovar la reforma laboral i vostès hi van donar suport sense necessitar-ho. Per tant, entenc que hi van donar suport perquè era bo per a Catalunya. I demà estic convençut que les dades de l'Enquesta de població activa demostraran que és una bona reforma per als joves catalans i per al conjunt de la societat catalana i per al conjunt d'Espanya.

I, miri, també han fet una altra cosa molt positiva. Vostès van donar suport a la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària, que permet que es redueixi el dèficit al conjunt de comunitats autònomes. Per tant, sí que han fet coses per als joves, donant suport al Govern del Partit Popular al Congrés dels Diputats, que, per cert, no necessitava el seu suport.

Miri, els joves catalans tenen dret a saber què han fet vostès; tenen dret a saber que hi ha un govern aturat, que hi ha un govern que porta vuit mesos sense pressupost, que hi ha un govern que ha perdut vuit mesos de legislatura, que hi ha un govern que no paga les farmàcies, els concerts sanitaris, els concerts educatius; que hi ha un govern que sí que sabem en què es

gasta els diners: 65 milions d'euros en les entitats del Pacte pel dret a decidir. Per a això sí que tenen diners! Per destinar diners als joves, no; per destinar diners a les associacions separatistes, per a això, sí que tenen diners! Fixi's, avui el senyor Puig ha anunciat 25 milions d'euros per lluitar contra l'atur: ni la meitat del que vostès han destinat a les associacions separatistes que sí que s'han sumat al seu Pacte pel dret a decidir, pel dret a separar els catalans de la resta d'espanyols.

Els joves catalans necessiten oportunitats. És el que nosaltres volem. Nosaltres demanem que s'oblidin de la seva agenda de l'estelada, que s'oblidin del separatisme i que es dediquin, d'una vegada per totes, a treballar per al conjunt de catalans i catalanes, i, en aquest cas, per als joves catalans.

Miri, senyor Artur Mas, honorable president de la Generalitat, els joves catalans volem seguir a la Unió Europea. No volem perdre el nostre dret a ser catalans, espanyols i europeus. No hipotequi el nostre futur per veure com sortirà a l'Enciclopèdia Catalana o a la Viquipèdia. No intenti ser un messies. Faci de president de la Generalitat, gestioni les enormes competències que vostè té, 37.000 milions d'euros: competències en sanitat, en educació, en polítiques socials, en seguretat... Per tant, gestioni les competències, no es dediqui continuament a posar la cortina de fum de l'estelada i el separatisme, no continuï paralytitzat.

En definitiva, li demanem, senyor president de la Generalitat, que en la seva transmutació per ser el millor actiu electoral d'Esquerra Republicana de Catalunya no s'emporti per davant els joves catalans i que no intenti fer la seva voluntat –la seva voluntat– com la voluntat dels joves, com va fer en la campanya electoral amb la voluntat d'un poble. Els joves catalans, molts dels joves catalans ens sentim profundament catalans i, alhora, espanyols, i això ens permet ser europeus. I, per tant, és en aquesta línia en la qual el Partit Popular treballarem en aquest debat oferint una alternativa d'oportunitats perquè els joves puguin tenir un futur digne, un futur de qualitat i no un futur hipotecat per l'interès partidista i electoral d'uns quants.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Senyor Puig, vostè també ha tingut un cert biaix de temps..., com a mínim, m'ho ha semblat quan em contestava. Perquè m'ha semblat que feia més menció al que havia sigut la gestió del Govern d'esquerres que no pas a la meua pròpia intervenció o al que jo havia dit; en un punt crec que s'ha escorrat massa cap aquesta versió.

Segurament, és veritat, vostè i jo tenim unes diferències importants en el que és una bona gestió pública. Segurament hi ha coses que no les valorem igual. Perquè si vostè valora positivament, parlant d'aigua, per exemple, el que ha significat la privatització de fer d'ATLL el que és un nyap com a model, fins i tot, privatitzador, el que pot suposar en costos econòmics a la mateixa Generalitat i el nyap que suposa, també, per als mateixos usuaris de l'àrea metropolitana la privatització de la gestió de l'aigua, també, a l'àrea metropolitana..., sí, tenim una valoració molt diferent del que és la bona gestió pública, privatitzacions a banda, faci qui faci aquesta gestió.

I, miri, en el que, potser, podríem coincidir –i ho vam intentar ara fa cinc mesos– és que hi ha un element que arreu del món coincideixen que millora la gestió pública, que és la transparència: fer les coses de forma clara, sabent amb qui parla cadascú, explicant quins interessos defensa cadascú. La transparència garanteix una bona gestió pública i privada, només que avancessin una mica en treure opacitat aquí i com es prenen les decisions de la gestió pública a casa nostra segur que milloraríem en resultats.

Però, en altres coses també és recurrent: ens acostumen a dir que som dogmàtics, que som inconsistents en les dades i que no en presentem. I venia preparada. Vostè m'acusava de dir que, d'una manera maniquea, presentava que totes les seves polítiques acaben portant a l'abaratiment del salaris, a fer una societat més barata, una joventut més barata i que això és, precisament, el que vostès intenten per atreure inversió estrangera, i que això és fruit del dogmatisme d'una força política molt ideològica com és la nostra, i que, per tant, li resta tota la credibilitat.

Molt bé. Els meus companys de grup em passaven aquests dies «Espanya, un país de oportunitades», una proposta interessantíssima, que els la recomano a tots vostès, del Consejo Empresarial por la Competitividad, que agrupa la major part de les grans empreses de l'Estat: des d'El Corte Inglés fins a «la Caixa», des de Ferrovial fins a l'Editorial Planeta. I, entre altres coses, aquestes empreses, que no són sospitoses de convivència ideològica amb la meua força política ni amb la nostra coalició, diuen clarament que «entre les capacitats d'atractiu de l'economia espanyola hi ha un entorn favorable per fer negocis, perquè la força laboral barata a Espanya, comparada amb el seu entorn, és un 29 per cent per sota de França. Però, a més a més, en els propers dos anys» –ho diuen clarament i de forma positiva– «els costos laborals està previst que augmentin a Espanya quatre vegades menys que a Alemanya i la meitat que a França.» Això és: costos laborals barats, una societat barata i, a més a més, perpètuament barata. Cronifiquem aquesta precarietat.

Insisteixen en un següent punt d'atractiu de les empreses de l'Estat per atreure competitivitat i per fer-les atractives: «Que Espanya és el país europeu, entre els més grans de la Unió Europea, on ha augmentat el marge empresarial per empleat més que enlloc.» La previsió que fan és que, a més a més, el 2014 el marge empresarial, és a dir, el guany respecte als costos laborals, serà a Espanya més gran que a Alemanya. En això competim:

que som barats –que sou barats–, que les vides precàries, els *minijobs*, els salaris baixos, les poques condicions laborals, el no poder negociar convenis..., ens fa competitius, us fa competitius, perquè us fa barats, i les vostres vides més barates són el que atreu i pretenen que atregui inversió i pretenen que ens tregui de la crisi. Però és que no funciona, ni així. És que ni així aconseguim generar ocupació, ni així s'aconsegueix revitalitzar l'economia, ni així s'aconsegueix sortir-se'n, del forat.

I aquest és el principal segrestador de la nostra economia i de la nostra joventut, senyor Puig. I potser convé començar a mirar-lo de cara, a reconèixer aquells còmplices d'aquest segrest, perquè potser ja els va bé aquest model, a fer-ho obertament, que també és més transparent, i aquells que ens hi oposem frontalment continuar-ho fent. Potser això seria el més honest.

Perquè..., vol que pensi que realment el seu grup parlamentari, en aquest cas, en el Congrés, pensava en l'interès general i en l'interès de la gent jove i de la gent més jove quan vostès no només defensaven la reforma laboral, que ara estan revaluant, sinó que, a més a més, defensaven... –perquè va ser gràcies a una esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, defensaven la fi dels convenis col·lectius si no s'arribava a un acord entre patronals i treballadors?

Aquesta ultra activitat que ha portat de cap durant tot aquest primer semestre de l'any 2012 a treballadors, a empresaris i que ha expulsat dels seus convenis a més de cent mil treballadors, és obra seva. És que no és la reforma del Partit Popular, és que era una esmena de Convergència i Unió! I ens volen fer creure que si vostès regulen el marc laboral sense ingerències de ningú més faran alguna cosa diferent?

Miri, s'han passat tant de frenada que té raó: aquests convenis laborals s'han anat resolent. La ultra activitat s'ha anat superant a Catalunya gràcies a la responsabilitat sindical, a la responsabilitat empresarial, en alguns casos; perquè, entre altres coses, vostès, ja li ho he dit, es van passar de frenada, i alguns empresaris els han acabat demanant que torni la negociació col·lectiva, perquè estan propiciant el mateix dúmping empresarial. Estan propiciant que, com que no hi ha regulació ni convenis col·lectius i aquells empresaris que van baixant mercat laboral, que van baixant salaris i que competeixen entre ells, fins i tot, amb la força de treball, a veure qui paga menys... Per tant, les mateixes empreses els han demanat que tornin al marc regulador mínim, com a mínim, que existia abans de la seva esmena a la seva reforma laboral.

I ara ens ve a dir que cal avaluar-ho i que potser no anava? Si estan aconseguint el que volien! Si els objectius de la reforma laboral eren aquests: desregulació, baixada de salaris, un mercat laboral més barat. El problema és que ni així se n'acaben de sortir.

Aquestes són les polítiques que han de canviar. Aquest és el marc que ha de canviar. Després aprovarem plans d'ocupació, plans de xoc juvenil. Aprovarem, probablement, demà, totes les mesures que la gent del Consell Nacional de Joventut ens ha proposat. Perquè estan a la majoria de les propostes que presentarem. Algunes ja les han anat enumerant. Però no fem res si aprovem

aquestes mesures sense pressupost, sense garantia que s'executin. Ja n'hem vist molts de plens en què aquest Parlament es degrada d'una manera supina quan aprovem obligar, per exemple, el Departament d'Ensenyament a no tancar una escola i al cap del quinze dies la consellera la tanca. Ja en tenim prou, de preses de pèl d'aquestes! Per tant, aniria bé que aquesta vegada, com a mínim, ni que fos per respecte d'aquells que ens han proposat les mesures i a qui els les hem fet presentar i els les presentem els grups aquí, com a mínim anessin acompanyades d'una certa credibilitat.

I deia que aquest és el marc que ha de canviar, més enllà de les mesures concretes i les propostes concretes: el marc de la reforma laboral, el marc de la Llei d'estabilitat –que ara li recordaven que van aprovar conjuntament, i fins i tot abans que el Partit Popular–, el marc també que ens marca Brussel·les.

Jo ja li he parlat de les ajudes a la gent jove. No he sentit cap resposta sobre les ajudes que també, des de Brussel·les, s'han donat al sector bancari. Aquestes no les condicionem? Aquestes no les volem repartir? Perquè m'ha quedat clar, no?, que volem repartir aquests 1.900 milions d'euros que arribaran a l'Estat en dos anys. Molt bé, fet. Però, i amb els 475.000 d'ajudes i avals al sector bancari, d'aquests..., no n'hem d'intervenir? No n'hem de dir res? No n'hem de disposar? No hem d'obligar que flueixi el crèdit? Que hi hagi accés als pisos per a ús social als pisos del Sareb? Qualsevol de les condicions de les quals li he parlat o de les que li podrien parlar.

Li he parlat, també, de condicions dels plans d'ocupació..., que em temo molt que, per molt que l'avaluació d'aquests plans hagi dit que calia garantir proximitat, paper dels ajuntaments, paper dels joves i més de sis mesos en la seva aplicació..., ens quedarem només amb els desitjos, perquè no van per aquí en els seus plans.

Miri, els ho deia abans: ara fa cinc mesos teníem un ple en què vam debatre molt sobre corrupció i després no en vam aprovar ni una, de proposta. Demà tenim l'oportunitat d'aprovar-ne alguna. Però, els demano, de nou, que tingui una certa credibilitat el que aprovem: ni que sigui per la dignitat del mateix Parlament, ni que sigui perquè d'aquí a tres mesos no ens trobem que torna a ser paper mullat o fum o que el Govern fa el contrari d'allò que vam aprovar en seu parlamentària.

I aquest matí deia, a més a més, i demanava humilment a la gent jove que no es rendís o que no ens deixés..., perquè tinc la sensació que alguns deuen pensar que alguns ja s'han rendit davant de la situació actual, o que, pitjor, no s'han rendit, sinó que se n'estan aprofitant, de la situació actual.

Probablement la indignació d'aquests joves, expressada de moltes maneres al carrer o a la xarxa, expressada avui aquí però també a fora, expressada de forma contínua i de moltes maneres, la seva indignació és avui de les poques esperances que ens queden per canviar les coses; per tant, sobretot, resistiu.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, honorables consellers i conselleres, diputats i diputades, en honor a la veritat, és que ha estat decebedora la intervenció del representant del Govern, del conseller d'Empresa i Ocupació, perquè ha estat una intervenció a la defensiva, d'un govern perdut, d'un govern sense cap mena d'activitat, d'un govern que perd suport a les enquestes, suport a les últimes eleccions i d'un govern que no ha fet res, senyor Puig.

Miri, parlava vostè del blanc i negre... I ja que entra en el camp personal, i m'ho deia a mi, i té aquesta fixació, vostè quan va començar a càrrec públic alguns estàvem a primer d'EGB, quan ja vostè estava assegut a un càrrec públic. Per tant, jo no parlava de blanc i negre, perquè jo no he vist les teles en blanc i negre, vostè potser sí, jo ni les he vistes les televisions en blanc i negre. Sóc del 79: sóc estatutari i constitucional, com molta gent de la que ens està veient avui a Catalunya.

Per tant, el conseller de les obres públiques del senyor Pujol, el conseller de Ferroviari, el conseller de tota aquesta etapa política, el conseller que ha viscut tants i tants casos estant als governs..., com vostè entendreà, no entraré ni a jutjar-ho perquè els ciutadans jo crec que saben qui és passat i qui és futur.

Per tant, senyor conseller, vostè forma part del passat. Ha fet la seva tasca. Ha col·laborat al desenvolupament autonòmic, però està esgotat el seu Govern. Està esgotat el seu model. Gràcies, pels serveis prestats a Convergència i Unió. Però és que vostès s'estan carregant l'artefacte. Vostès passaran a la història, sí, per carregar-se Convergència i Unió, perquè han perdut la centralitat, han perdut l'estabilitat, només saben parlar de separatisme i de confrontació. Doncs, estan, vostès, perdent bona part del suport, fins i tot, dels seus votants. És el que hi ha, senyor Puig. Si vostès volen cavalcar cap a les roques, com deia abans, doncs, perd el suport d'una part de la gent amb seny, de la gent que ocupa aquesta centralitat, d'aquestes classes mitjanes que no volen invents.

Vostè diu que els empresaris estan encantats d'anar cap a Ítaca i cap a la separació de Catalunya de la resta d'Espanya i Europa. Si vostè s'ho vol creure, és un bon acudit; és molt bo, l'acudit. Però el senyor Mas va estar fa poc, a part de Maracanà, fent... –molt bon estil, per cert, jugant a futbol–, també, segurament, va estar parlant amb alguns empresaris brasilers que estan molt preocupats amb les «txapusses» que fan vostès amb ATLL i la privatització de les empreses a Catalunya. Potser van parlar d'això. Expliquin vostès les grans garanties, quan avui comença a ser més estable –dit en veu d'alguns empresaris– invertir a l'Uruguai o a Xile que a Catalunya, eh? Aquesta és la realitat, i vostès ho saben –ho saben.

Per tant, ja sé que vostès volen mantenir una mena de ciència-ficció, però no és la realitat. El món globalitzat necessita solucions globalitzades i estabilitat. I si vostès volen anar per la via de la inestabilitat, la confrontació, saltar-se les lleis... Conseller, vostè ha arribat a dir –no ara, quan era conseller d'Interior– que la policia havia de triar entre la pàtria i la llei i la democràcia. És que és una cosa al·lucinant, conseller! La democràcia i la llei, en democràcia, és la pàtria. És el mateix exactament. És la nació, és l'Estat, són les llibertats, és la igualtat; perquè, en definitiva, vostè no pot dissociar, com va fer quan estava al capdavant dels mossos, i dir una barbaritat com aquesta i quedar-se tant a gust. Per tant, vostè, conseller, per pactar estabilitat té molt poca legitimitat.

I aquests empresaris, d'aquí i de fora, quan vénen a Catalunya, doncs, a vostè potser li diuen el contrari, no ho sé, potser pel que vostè diu, però, la realitat és que Catalunya està perdent relativament pes respecte a altres comunitats. I és la realitat. Per què? Perquè sempre han tingut lideratge a Catalunya, només faltaria!, tot i els governs de Catalunya –tot i els governs de Catalunya–: els anteriors i els actuals. Però la veritat és que, a poc a poc, es perd pes relatiu –«relatiu» vol dir, com vostè sap, que d'altres van creixent i nosaltres no tant. Per tant, nosaltres estem convençuts que l'estabilitat, la centralitat, el seny, crear empreses, crear ocupació és molt millor que els invents o que les fugides endavant.

I, en aquest sentit, m'ha dit vostè que el nostre grup plantejava aquí un debat d'un got mig buit i en color sèpia... Sap què passa? Que la realitat és més crua del que jo he dit aquí. La realitat és més dura que les dades que he dit jo aquí. Els joves que ens estan veient, o la gent que ens estigui veient des de casa, saben que la realitat és més dura que aquesta meravella que diu vostè que funciona meravellosament, les empreses..., i que vénen tantes empreses i que es creen tants llocs de treball. No és la realitat, senyor Puig! I vostè ho sap. No és la realitat. Ho pot dir aquí. Però la realitat és mot dura!: que a Catalunya hi han milers, i milers i milers, de famílies sense un sol ingrés; que a Catalunya hi ha gent que ha de tancar la seva empresa perquè l'Administració de la Generalitat no li paga el deute; que a Catalunya hi ha moltes dificultats, entre altres coses, per coses que no fa el seu Govern.

Per tant, vostè ens pot venir, també, amb la teoria de *los brotes verdes* del Zapatero, en Rajoy, de Montoro? Molt bé. Ja en tenim prou, ja sabem la teoria de *los brotes verdes*. Però, mira com estem: de *brotes verdes*, no n'hi ha, tant de bo n'hi haguessin!

Per tant, parlem de macroeconomia, però parlem de realitat, també: de microeconomia, parlem d'empreses, parlem d'ocupació i parlem de la realitat. Si vostès volen seguir parlant i fent *virguerías* amb els números..., el que vostè vulgui, però la realitat és lamentablement més dura, fins i tot, que la crua realitat de les dades, de la realitat social de moltes famílies.

Per altra banda, deia vostè que..., parlava de democràcia. Home, democràcia..., que en parli un govern que en trenta-tres anys no ha fet una llei electoral, també

té gràcia, que és el Govern de Convergència i Unió; que parlin, vostès, de democràcia quan no saben ni què vol dir la paraula «primàries» dintre d'un partit... Doncs, home, què vol que li digui? Tampoc estan molt legitimitats per fer-ho. Que parlin vostès de democràcia quan no compleixen les sentències judicials..., per exemple, la Generalitat..., home, doncs, deixa molt a desitjar. Democràcia, ja ho he dit moltes vegades, va lligat a llei, a Estat de dret i a drets fonamentals, i que no depenen de minories ni majories, vostès són la minoria en el Congrés dels Diputats, però jo sempre defensaré que vostès puguin anar al Congrés dels Diputats a parlar, a opinar, encara que no estiguin d'acord amb la majoria del poble espanyol. Per tant, jo, en aquest sentit, com entendrà, no entraré a debatre més, perquè crec que els que estem asseguts aquí tots som demòcrates, fins i tot vostè, senyor Puig.

Per tant, jo crec que, en aquest sentit, jo no donaré lliçons a ningú de democràcia, però..., pensi vostè, o canviï el xip del blanc i negre... Perquè, miri, vostè posava exemples del passat. Vostè deia de l'escola de la formació de l'esperit nacional. Sap què passa, senyor Puig? Com vostè, els meus pares, els meus avis, els seus, els de molta gent, els joves d'ara no tenim per què pagar les conseqüències de la negra història d'aquest país, sinó que mirem el futur. I, a més, si vostè anava a l'escola i li feien fer formació de l'esperit nacional, em sembla molt malament. Però és que vostè va estudiar en dictadura, i jo en democràcia, i els meus fills ho faran en democràcia, si tot va bé.

Per tant, en aquest sentit, el que volem és que a l'escola democràtica no hi hagin banderes ni del seu partit ni del meu partit: de ningú. I vostès, de moment, pretenen que les escoles siguin formació de l'esperit nacional. Volem escoles lliures de doctrina, lliures... (*Veus de fons.*) Sí, senyora consellera..., si és que fa poc ho van treure aquí, al debat. Si és que no val la pena perdre-hi gaire temps... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., faci vostè el que vulgui, però la realitat és que, si us plau, treguin vostès les mans polítiques dels nostres fills. Així de clar! No fiquin la ideologia a l'escola. No facin bons i dolents. El senyor Mas vol fer un registre de bons i dolents. Si us plau, no ho portin a l'escola. No volem dues Catalunyaes, una contra l'altra. No volem bàndols. Volem una Catalunya de tots. I vostès no poden seguir fent aquesta línia de bons i dolents.

Perquè, senyor Puig, senyor Mas, a tots vostès, jo, que discrepo políticament del seu camí cap a Ítaca, els respecto profundament; només els demano que em respectin a mi, als meus companys, a altres grups i a bona part dels milions de catalans, exactament.

Senyora consellera, bons i dolents, no, i menys a l'escola i menys amb els nostres fills. Aquest és el nostre plantejament polític; el dia que ens toqui governar el demostrarem, i demostrarem que sí que es pot tenir una escola amb valors civils; que sí que es pot tenir una escola on tothom se senti còmode, i, sobretot, on es formin bones persones, bons ciutadans i bons professionals. Serà l'escola de tots, no l'escola del Govern de torn, serà l'escola de tothom. De moment, no ho hem aconseguit. Seguirem treballant per governar Catalunya, perquè a Catalunya ha d'haver-hi una alternativa: da-

vant d'un govern que no fa res, davant d'un govern que només té un objectiu, que és separar; d'un govern que no presenta pressupostos.... Deia el senyor Puig que com pensàvem pagar tot això. I m'ho pregunta a mi, senyor Puig? Si vostès són el Govern i no porten els pressupostos..., jo, de quina partida vol que li digui..., si vostès no porten els pressupostos? Seran vostès, que han de portar els pressupostos... Perquè vostès han dimissió de fer de Govern. Portin els pressupostos i debatrem. I quan debatrem aquí direm de quines partides ho traurem. Vostè dirà que hem de seguir gastant en construcció nacional, en subvencions i en identitat, i altres direm que ho hem de destinar a polítiques reals d'ocupació o en polítiques d'incentiu per crear empreses. Són models distints, però ho debatrem en el Parlament, no amb titulars de diari. Si vostès no porten els pressupostos, no podem debatre el pressupost. Per tant, són vostès qui estan ometent una obligació fonamental del Parlament, que és aprovar els pressupostos, i, sobretot, fer de govern.

Seria bo que fessin de govern encara que sigui per portar els pressupostos, ja..., mira..., ja no de l'any passat, que ja han fet vostès el que han volgut, sense control democràtic, els d'enguany. Portin vostès els pressupostos. És que, si no, què pensen fer? Passar-se una legislatura sense pressupostos? Doncs, això té una solució: o marxen vostès o busquen pactes, però és que no hi ha més, eh? O busquen acords amplis, perquè Esquerra no compleix, o el que hem de fer és dissoldre la legislatura. No hi ha més. Vostès tenen ja bona experiència en dissoldre legislatures. Per tant, no és el nostre desig, però, evidentment, això no pot continuar així. Portem..., des del juliol de l'any passat –des del juliol de l'any passat– sense govern. Portem un any sense govern: 209 dies, concretament, des que va entrar el Govern, però, des del juliol, sense govern, perquè al setembre va ser allò de «els braços oberts i la veu d'un poble»; doncs, des de llavors fins ara, sense govern. Potser ja és moment que es posin a governar. Demà veurem si vostès estan disposats a acceptar propostes dels que liderem l'oposició.

I dic «liderar l'oposició» perquè el senyor Junqueras té el càrrec, però només cal veure quan puja aquí que no fa ni..., ja ni pregunta, en les sessions de control, o sigui..., ja..., el cap de l'oposició..., el conseller en cap..., és a dir, és el mateix, i, per tant, ja ni tan sols controlen el Govern perquè són el Govern, però qui governa és el senyor Mas, en boca, en definitiva, d'Esquerra Republicana. Per tant, jo crec que demà veurem, amb acords, que plantejarem aquí, cinquanta propostes que farà Ciutadans.

Finalment, li he de dir, conseller, i a tot el Govern, que Ciutadans, i crec que molts catalans, comencem a mirar el futur amb il·lusió, amb esperança, i ho fem abandonant el victimisme. Deixin de plorar. No podem més: estem tips de la gent que plora, estem tips de victimisme. Volem gent amb esperança i amb il·lusió. Volem un govern modern, de futur, amb esperança. I vostès només saben plorar. Netegin-se les llàgrimes, remin en la mateixa direcció o deixin pas. Però vostès no poden seguir plorant..., tot el dia plorant, tot el dia buscant culpables. Tenen, vostès, un govern, han

de presentar pressupostos, no fan la seva feina. Si us plau, governin! I, si no volen governar, marxin; però, deixin de plorar, perquè amb el plor contagien, encomanen a molta gent amb aquesta moral col·lectiva de depressió. I estem tips de depressió, volem esperança, volem canviar les coses.

Alguns tenim ganes, algunes tenim interès a fer canviar les coses. Alguns tenim gent i tenim molta gent darrere que vol canviar les coses a Catalunya, que ens fa il·lusió fer-ho amb tothom, comptant amb tothom, sense deixar a ningú enrere com vostès pretenen.

Per tant, si us plau, treballin, governin, presentin pressupostos, netegin-se els plors, anem a governar, i, si no saben governar, deixin que les alternatives d'un futur..., plantejarem governs a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Serem breus. Com que ningú ha explicat en concret, diguéssim, i al detall, les propostes que s'han presentat ara i que es debatran demà, en tot cas, tampoc ho farem nosaltres, per seguir la tònica del debat.

Ens preocupa..., en tot cas, li volíem dir al senyor conseller que quan ha intervingut, hi ha dues coses que, en tot cas, ens fan remarcar de la seva intervenció. La primera és: nosaltres fem un discurs d'allò que no funciona, d'allò que hauria de funcionar. Òbviament, posem sobre la taula els problemes, en un ple que se suposa que ha de buscar les solucions. Hi ha dos dies. Avui es plantegen els problemes, se suposa que demà les solucions. Jo estic d'acord que, com a govern, té un necessitat intrínseca –això ho recomanen els manuals– d'apellar a l'optimisme i de cridar al millor de cadascú i d'un mateix, i de veure en la catàstrofe d'aquesta crisi brots verds i sortides cap endavant. En tot cas, crec que cada vegada és més important i cada vegada, ho observem nosaltres, és més indispensable, com a mínim, posar-nos d'acord, ja no públicament, però, posar-nos d'acord en la dimensió real de la crisi, en l'extensió real de la crisi i en les desigualtats reals de la crisi.

Perquè, si ens anem enganyant per manuals de comunicació política de govern i oposició, pot molt ben ser que l'oposició no ho entengui... –goita!, és l'oposició–, però que el Govern no ho entengui, pot ser que es facin les polítiques justament equivocades, amb aquest missatge necessari d'optimisme *urbi et orbi*, en el qual nosaltres parlem d'indignació i vostè, doncs, ha fet el joc de paraules de: «Internacional, innovador...», etcètera, gent que tinc davant..., que nosaltres ja li hem dit, parlarem de la majoria, del que passa a la majoria, dels problemes que té la majoria, no dels casos positius, que, en tot cas, són els models sobre els quals s'han de construir les propostes que presentarem demà.

Ja els avanço, al consell del Govern, perquè no és només vostè el responsable, en tot cas, de joventut, que farem dos tipus de propostes: unes viables, acceptables, i que no comporten excessiva despesa, però que entenem que van a atacar diferents i plurals problemes que hem plantejat en la nostra intervenció; i, d'altres, que són més pròpies del que li volem proposar al final d'aquesta última intervenció.

Miri, si nosaltres expressem permanentment els problemes que entenem nosaltres, o que, des del punt de vista de la nostra gent, té aquest país: la precarietat, la pobresa, les dificultats, la misèria que s'està vivint en aquest país; però també les injustícies que estem veient dia a dia, també, què estem llegint de qui està guanyant, de com està guanyant, de amb quina impunitat..., no és per traslladar una imatge horrorosa del país a l'exterior, ni és per devaluar ni tan sols és per desgastar únicament un govern. Ens haurà sentit moltes vegades criticar tant un govern com l'anterior en molts dels aspectes de com van entendre que s'estava desenvolupant l'economia i cap a on s'havia de tirar i cap a on no s'havia de tirar, perquè els errors van ser exactament els mateixos llavors que els que s'estan cometent ara, que els que s'estan tornant a posar sobre la taula com a solució.

Però, ens preocupa una cosa, que és que els mercats parlen molt, i se'ls escolta molt, i tenen molts reportatges, i són molt ben valorats; i, de fet, són l'únic índex pel qual es valoren les economies d'un país, avui en dia i enmig d'aquesta crisi. I, en canvi, la misèria, la pobresa, el que no funciona, el que no hi ha manera de sortir-se'n..., això té pocs auditoris, a nivell internacional i a nivell nacional. I un d'aquests esperem, i així contribuirem a fer-ho, que sigui aquest, perquè parli la immensa majoria de la població a través de diferents portaveus, que no té els altres portaveus, aquells que sí que s'escolta el capital, que s'escolten els diners.

No voldríem que, a través de llegir el *Financial Times*, algun dia hàgim de llegir, i a més estar contents, de la recuperació miraculosa de la banca espanyola; que, quins bons directius té i quins estratègies ha posat al seu capdavant que en pocs anys ha passat de fer un forat enorme i a enfonsar a la misèria a tothom, a sortir-se'n amb beneficis, que és el que esperem, dia rere dia, que acabi sortint. I que llavors es felicitin els diferents càtedres d'economia de les universitats: «Òndia, que bé que ho han fet.» A base d'ensorrar tothom, de fer treballar tothom en la misèria, a base d'ensorrar a la pràctica un estat del benestar, a base d'endarrerir l'economia quinze anys, tornen a produir beneficis. No voldríem que fos aquesta la... Però, malauradament, és el que està predominant en el mercat de capitals: valorar quants diners està fent «la Caixa», i quants diners, enmig de la crisi, està fent Gas Natural o està fent Repsol. És el que es valora en l'economia de mercat, i no pas que al seu entorn la gent està perdent i perdent, i perdent, i, per tant, a més a més, està tancant les possibilitats que aquestes mateixes empreses puguin generar beneficis o riquesa l'endemà.

I justament va d'això: si algun dia hi ha d'haver un pacte en aquest país per sortir de la crisi no és ni

tan sols un acord parlamentari o acords parlamentaris amb propostes concretes de joventut, ni tampoc acords parlamentaris concrets a la Comissió de Territori ni a la Comissió d'Economia, sinó que el pacte que hi ha d'haver és asseient la banca i les empreses que estan guanyant, posem per cas, més de 1.000 milions d'euros cada any, nets després d'impostos, en aquest país, de capital d'aquest país, i asseure-les a una taula –i això ja ho hem dit més d'una vegada i ho vam dir, en concret, en formació professional– i preguntar-los: «Què esteu disposats a posar sobre la taula perquè el vostre país, on també esteu ubicades», aquestes empreses i aquestes banques, «no s'enfonsin en la misèria absoluta? Què esteu disposades a cedir?» O si, pel contrari, volen explicar a tothom que se'ls refot el país, que elles van fent diners i van fent diners i van fent diners, que això és molt ben valorat a les revistes internacionals, que per això els donen premis, els donen càtedres, que així a més a més se'n surten i hi ha empreses de capital català que poden competir a nivell internacional i, per tant, no som en aquest sentit uns miserables, com sí que ho som en tots els altres, i que això ja els va bé.

Aquesta és la pregunta clau que ens fem nosaltres: quan en aquest país s'asseurà la banca, s'asseuran també aquestes empreses, i se'ls demanarà què estan disposades a cobrir perquè aquest país no s'enfonsi més en la misèria i es cobreixin uns mínims? O demostrar que no hi ha voluntat de pacte, que això simplement és una presa de pèl o, encara més greu, una guerra de classes, i que estan disposades a guanyar i a guanyar i a guanyar sense aturador, i que en tot cas la política i el que es treu dels pocs impostos que es cobren, etcètera, arreglin el que és inarreglable si no ens arromanquem entre tots.

Perquè de les propostes que fem i de les que es faran n'hi ha moltes de concretes, de petites, d'especialitzades, etcètera, en què segurament ens podrem entendre, però n'hi ha unes de clau: les que tenen a veure amb l'habitatge. Ja no es poden fer polítiques d'ajudes que destinin un munt de milions d'euros a solucionar un problema que bàsicament rau en el fet que n'hi ha molts de buits i en el fet que el mercat ja no és mòbil. I haurem de parlar també de problemes, que no arribarem a cap acord de política fiscal, de quant estan disposats a donar els que guanyen molt en aquesta crisi; o ens amenaçaran sempre amb marxar, que marxen d'aquest país si han de contribuir al benestar col·lectiu? I haurem de parlar que la formació diuen que ha augmentat en nombre d'alumnes; però, si ha de ser motor de la reactivació i ha de ser un motiu de competència, justament, i d'atracció d'economia, algú hi haurà de posar diners, i a l'erari públic no n'hi han. O haurem de parlar de com es garanteix que no hi hagi un tant per cent cada dia més alt de persones en situació d'exclusió social i, per tant, a la cuneta de la història i abandonades. I tot això serà important posar-ho a la taula i aclarir-nos d'una vegada si s'està disposat, també des d'aquests sectors, a contribuir a posar solucions als problemes, o passen olímpicament del futur d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Marta Pascal.

Marta Pascal i Capdevila

Gràcies, presidenta. Honorable president, membres del Govern, diputades, diputats, jo, malgrat tot, els continuo apel·lant amb aquest to positiu i constructiu que ja els demanava en la intervenció prèvia, i sobretot a parlar de joves, perquè en aquest torn hem tornat a sentir molts temes que no són estrictament relacionats amb els joves. I, per tant, demà tenim una oportunitat, amb aquestes propostes de resolució, doncs, que s'han de votar, que es visualitzi que realment aquest Ple havia de tenir aspectes concrets, havia de tenir mesures concretes a favor de la gent jove. Per tant, modestament els demano un esforç a tots plegats en aquesta línia.

I els reitero també l'afirmació que fèiem, que realment aquest Govern està fent polítiques per a joves; perquè és així, realment n'està fent. El conseller Puig anunciava aquestes mesures per fomentar la millora d'aquestes taxes d'atur juvenil i, per tant, aquest pla Inserjoves, amb aquests 25 milions d'euros i amb aquest, diguem-ne..., definir aquest 25 per cent de prioritats en els joves de prioritats en tots els programes que es defineixin; per tant, aquí hi ha una voluntat de prioritzar aquest grup de joves en aquesta situació complicada. El programa de beques Equitat, evidentment, una dotació potent; per tant, per primera vegada el Govern de la Generalitat té un programa específic per a beques, cosa que no havia tingut anteriorment.

I vostès parlen de taxes. Cert, hi ha un programa de taxes, és evident, hi ha un programa de taxes i que ens vam veure obligats a posar-lo per garantir aquesta sostenibilitat del sistema des de la perspectiva de l'eficiència econòmica i, com jo els deia abans, des de la perspectiva de la qualitat. Per tant, ja ens agradaria no haver de fer una política en aquest sentit, evidentment, però la realitat és la que és. Però tinguin en compte que aquest sistema de taxes està posat en funció de la renda; per tant, aquells qui tenen més paguen més, per cobrir aquells que no poden pagar o no poden pagar tant. I prenguin-ne nota: l'Estat francès posarà en marxa aquest programa en aquest, diguem-ne, sentit que jo els deia, en funció de la renda.

I es fan més coses, eh?: les polítiques d'habitatge, els programes de joventut... Evidentment, doncs, no les reiteraré.

Algú deia: «El molt honorable president nega la realitat.» Doncs, no, no la nega el president, no la nega aquest grup parlamentari, no la neguem en cap cas. Però sí que sentint alguns discursos, algunes intervencions o algunes rèpliques, doncs, tinc la sensació que hi ha..., diguem-ne que alguns discursos han quedat una mica antiquats, perquè els fenòmens, les coses que passen, els reptes de la joventut, són molt diferents dels discursos que potser podrien ser d'altres moments de la seva etapa política. Per tant, jo els demano que les intervencions siguin en funció del que els

passa realment als joves, no en funció d'aquella pauta que tenim i que anem repetint. Per tant, poden variar el discurs; en tot cas, nosaltres no marxarem, tenim clar què volem fer i ho farem i, per tant, seguirem en aquesta línia.

L'aposta per la postobligatòria: més PQPI, més formació professional dual i més formació no presencial a través de l'Institut Obert de Catalunya. Evidentment, seguirem fent-ho, és una prioritat.

I en la mobilitat jo els demano també un esforç, eh?, per minimitzar els efectes negatius, que hi són, que no els neguem, ni molt menys, però maximitzem allò positiu que pot generar el fenomen de la mobilitat entre els joves. Afrontem-ho, eh? Jo els reitero que podem crear un espai; nosaltres en aquest sentit presentarem una proposta de resolució –demà ens hi referirem–, però, en tot cas, els estirem la mà, perquè creiem que aquesta és una bona garantia, és un bon espai perquè la gent jove, doncs, almenys tingui un referent en la marxa i un referent en la tornada; per tant, en els dos aspectes d'aquest fenomen.

Algú deia: «El joves estem segrestats.» Mirin, jo no em sento gens segrestada. Bé, em sento amb el jou d'un estat que no ens deixa votar, que no ens deixa decidir i que no dóna valor a la paraula (*remor de veus*), cert; però no em sento segrestada per cap mercat, per cap sistema, ni molt menys per cap ideologia –ni molt menys–, però sí que sento el jou d'aquest Estat que no entén el valor de la democràcia i de la paraula.

Per tant, com a joves continuarem amb aquest missatge de voler ser protagonistes, de voler liderar aquest procés, que no va destriat, sinó que la possibilitat de poder decidir va amb relació a poder definir i a poder construir un futur millor per a la gent i per als joves.

I d'altres deien: «Tot això li deixarà moltes cicatrius, a la gent jove del país.» No ens menystinguin; jo crec que com a joves tenim *molta* capacitat de tirar endavant. Per tant, crec honestament poder dir que probablement, si ens tornem a trobar d'aquí a deu anys parlant d'això, jo crec que als joves catalans els quedaran molt poques cicatrius –molt poques cicatrius–, perquè ens n'hauem sortit, i, en tot cas, estem aquí també per trobar mesures concretes per afavorir-ho.

Peticions de més milions i de més milions... –i això ho sentia en algunes rodes de premsa ahir i avui en aquest Ple. Jo els demano que amb un tarannà molt realista siguem capaços de veure d'on traiem aquests diners; per tant, partides, noms i cognoms. Perquè és evident que no tenim una màquina per fabricar diners i que, per tant, el que hem de fer és definir aquesta situació de pocs recursos però, en tot cas, de necessitats. Per tant, diners, els que vulguin, però des de la perspectiva de saber que no tenim una vareta màgica per fer-los aparèixer.

I sobre la garantia juvenil el representant del Partit Popular ja deia que no, que impossible, que els diners no els podem gestionar. Jo els demano a la resta de grups, doncs, que aquests 300 milions que comentava el president que vénen d'Europa i que ens poden tocar com a part proporcional en la garantia juvenil, que

anem tots plegats a demanar-los al Govern de l'Estat, com bé deia el president. I, per tant, demano als senyors del Partit Popular que tinguin clar que nosaltres els podem administrar bé, perquè aquest país té capacitat de fer les coses ben fetes, i ho ha demostrat. Per tant, en això també fent una bona diagnosi dels problemes que tenen els joves i, en qualsevol cas, posant les mesures concretes que poden venir des de Brussel·les, però que també es poden adaptar a una realitat i un país que coneixem bé.

Acabo apellant-los a la responsabilitat; per tant..., jo els deia abans: poden triar quedar-se en una bola de cristall i, per tant, deixar de pensar en tot allò que afecta els joves, o poden donar respostes als problemes i fer una bona diagnosi. Jo els demano que s'ubiquin aquí. Nosaltres, en el nostre grup parlamentari, hi som, i en tot cas els demanem que també s'hi puguin ubicar.

I els convido finalment a fer dues coses. La primera és a reflexionar sobre una frase d'un jove productor musical, un emprenedor musical, en Víctor Guix, que diu: «Si començo a pensar en demà, em poso molt nerviós, molt, perquè la curiositat em supera.» És a dir, podem fer *moltes* coses. Per tant, reflexionin també en la possibilitat que tenim els joves de fer moltes coses per sortir-nos-en.

I en darrer terme els convido a fer una lectura –ara que ve, doncs, temps d'estiu i potser tindrem algun espai més per poder llegir una mica més del que podem fer durant l'any– d'una jove periodista alemanya, nascuda el mateix any que jo –per tant, d'aquesta generació jove–, i els llegiré textualment el que diu, una de

les frases; diu: «La meva generació ho ha tingut tot. Ha crescut amb més benestar i oferta d'informació i mobilitat que totes les generacions que l'han precedit. És una generació amb una infantesa daurada i amb unes perspectives de futur una mica més complicades.» I jo hi afegeixo: és una generació que no és apàtica, que és combativa i que se'n sortirà.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, aquesta presidència els fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 133 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent. El termini per presentar les propostes de resolució és ara mateix, en acabar la sessió de la tarda; alguns grups ja les han presentades. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa serà cinc minuts després de finalitzar el termini. El termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà, dijous, a les deu del matí. La comunicació als grups de les propostes admeses es farà deu minuts després. I la sessió per al debat i votació de les propostes de resolució es reprendrà, en funció del nombre de propostes, a partir de les dotze, o quarts d'una, o la una.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i onze minuts.

